

април, мај, јун 2025.

**АЛУЗИЈЕ, СЛИКЕ,
СИМБОЛИ – КАКО
ПРОУЧАВАТИ
БИБЛИЈСКА
ПРОРОЧАНСТВА**

1. Нека начела пророштва	5
2. Темељ у 1. Мојсијевој	13
3. Сlike из брачног живота	21
4. Народи – 1. део	29
5. Народи – 2. део	37
6. Разумевање Жртве	45
7. Основ за пророштво	53
8. У Псалмима – 1. део	61
9. У Псалмима – 2. део	69
10. На које последак света дође	77
11. Рута и Јестира	85
12. Наговештаји будућих догађаја	93
13. Сlike краја	101

АЛУЗИЈЕ, СЛИКЕ, СИМБОЛИ – КАКО ПРОУЧАВАТИ БИБЛИЈСКА ПРОРОЧАНСТВА

Аутор: Шон Бунстра

Број 2/2025.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Иван Поповић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2000

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2025] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Текст Данило 2 описује четири светска царства – Вавилон, Медо-Персију, Грчку и Рим – праћена успостављањем Божјег вечног царства, „које се довијека неће расути, и то се царство неће оставити другом народу; оно ће сатрти и укинути сва та царства, а само ће стајати довијека“ (Данило 2,44). Паралелна пророчанства у 7. и 8. поглављу Књиге пророка Данила садрже тај исти основни пророчки оквир, унутар којег та светска царства настају и нестају, док се Божје царство не успостави заувек.

У тексту Данило 7 анђео тумач нам све то јасно каже: „Ове четири велике звијери јесу четири цара, који ће настати на земљи. Али ће свеци вишњег преузети царство, и држаће царство навијек и довијека“ (Данило 7,17.18).

Четири светска царства (Вавилон, Медо-Персија, Грчка и Рим) следе једно за другим током историје, у непрекидном низу, све док након Исусовог другог доласка Бог не успостави своје вечно царство.

Наравно, ми смо још увек овде, у времену Рима, четвртог и коначног земаљског царства, пре Христовог повратка.

Имајући у виду ту историјску перспективу као основ за разумевање пророчанстава, ми ћемо овог тромесечја проучавати о томе како треба тумачити библијска пророчанства, а посебно неке од алузија, прича, слика и метафора које откључавају пророчку истину и завршне догађаје.

Кренућемо од извештаја о стварању у 1. Мојсијевој – што је важно за разумевање не само пророчанстава већ и онога што следи, нарочито крста и Исусове помирителске смрти – и преко Вавилонске куле, службе у светилишту и Псалама, стићи ћемо чак до неких старозаветних бракова. У свему томе можемо наћи слике, симболе и метафоре који, када се проучавају са молитвом и у понизном, покорном духу (јер, ако приступите Библији са бунтовним срцем, онда само губите време), могу допринети томе да пророчанства о времену краја, поготову она из Откривења, просто оживе.

Једно тромесечје свакако није довољно чак ни да се започне проучавање свих догађаја и слика који помажу да се одгонетне пророчка истина. Ко зна – можда ће нам за то бити потребна читава вечност. Али до тада, Божјом благодаћу, проучићемо онолико колико можемо.

Шон Бунџира је њорник-директор службе Глас пророштва (Voice of Prophecy). Његове емисије и књиге биле су извор надахнућа многим иширом иланџе, а њоком година, имао је живе еванђеоске насипуне на сваком коншиненју осим Анџаркџика.

НЕКА НАЧЕЛА ПРОРОШТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Јеремија 29,23.24; Псалми 139,1-6; Данило 12,4; Откривење 22,10; 2. Тимотију 3,15-17; Јеврејима 4,12.

Текст за памћење: „Него ко се хвали, нека се хвали тијем што разумије и познаје мене да сам ја Господ који чиним милост и суд и правду на земљи, јер ми је то мило, говори Господ“ (Јеремија 9,24).

Као што је случај и са скоро свим осталим у Светом писму, међу хришћанима постоје неслагања око пророштва, што код других често ствара уверење да је бављење библијским пророчанствима чист губитак времена. Уосталом, ако се хришћани сукобљавају око сваке пророчке јоте и титле, колико меродавно то уопште може да буде? Нажалост, и многи верници почињу да мисле да су неке библијске књиге, попут Откривења, једноставно несхватљиве. И уместо да их читају, они их избегавају, некад чак и уз охрабрење понеког „добронамерног“ пастора, који сматра да проучавање пророчанстава више ствара проблеме него што их решава.

Али није увек било тако. Током првих осамнаест векова хришћанске историје, већина хришћана осећала се сасвим комотно у вези са библијским пророчанствима, и постојао је изненађујући ниво сагласности око њихових кључних порука. А Бог је и намеравао да то тако буде: „Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу вама распре, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли“ (1. Коринћанима 1,10).

Ове седмице, истражићемо неке принципе који пружају доследно и поуздано разумевање пророштва.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 5. април.**

КО ЧИТА НЕКА РАЗУМЕ

Уђите у било коју хришћанску књижару и прегледајте наслове у вези са библијским пророштвом. Брзо ћете открити да постоји тако запањујући избор различитих схватања и тумачења да се лако може помислити како нико заправо и није у стању да разуме о чему књиге попут Откривења заиста говоре. На пример, један аутор тврди да антихрист није ништа друго до метафора. Други каже да он тек треба да дође у будућности. А онда опет неко тврди да је то само осврт на нешто или некога из периода паганског Римског царства. Као што је један стари проповедник приметио: „Библија је, можда, као нека стара виолина. На њој можете одсвирати сваку мелодију коју пожелите.“

Сама Библија, међутим, не наговештава ништа попут тога. Она нас, уместо тога, позива да је читамо, полазећи од претпоставке да Бог не говори узалуд, и да смо ми у стању да сазнамо истину о томе шта нам Он поручује преко своје Речи.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 24,15; Откривење 1,3; Матеј 11,29 и Јеремија 9,23.24. Шта нам ти текстови говоре о Божјој намери да буде схваћен?

Многи универзитети нуде курсеве о „библијској књижевности“ или нечему сличном. За верника може бити запањујуће када, седећи на безбројним часовима, открије да његов професор чита Библију на исти начин на који се чита паганска митологија. Основна идеја је да би у тим библијским извештајима могло да постоји неко зрнце моралне „истине“, али да, у суштини, свако може да их схвати како хоће. Помисао да је та књига надахнута од Бога, за такве учитеље је просто смешна.

И тако, предавач Библију чита, али не чује глас Бога који говори. А неки други долазе до закључака који су очигледно супротни поруци Библије. Без предања Господу, и без срца отвореног за спознају истине, они који читају Библију не само да ће, по свој прилици, пропустити њену поруку, него ће и погрешно разумети драги и свети карактер Бога који је откривен на њеним страницама. А то се дешава лакше него што многи увиђају, због чега само читање Библије, без правих алата и (што је најважније) без исправног става под вођством Светог Духа, може бити чак и штетно.

Неко познат по томе што није баш побожан, затечен је како чита Библију. Кад су га питали шта ради, одговорио је: „Тражим пропусте. Тражим пропусте.“ Зашто је то управо тај *hoïre-shan* став који се може заузети када се чита Божја Реч?

БОГ ЖЕЛИ ДА БУДЕ СХВАЋЕН

Ништа није толико фрустрирајуће као хитна потреба за комуникацијом, можда на клиници или у апотеци, када се налазите у страниој земљи, чији језик једва говорите. Знате шта треба да кажете, али немате одговарајући фонд речи да то изразите.

У вези са Богом, јавља се другачији проблем. „Него колико су небеса више од земље, толико су путови моји виши од ваших путова, и мисли моје од ваших мисли“ (Исаија 55,9). Проблем није у томе да Бог нема довољан фонд речи да би разговарао са нама, проблем је у томе што ми немамо довољан фонд речи нити одговарајуће умне способности да бисмо Га у потпуности разумели.

На шта нам следећи одломци указују када је реч о Божјем знању и разумевању у поређењу са нашим?

Псалми 139,1-6 _____

Псалми 147,5 _____

Римљанима 11,33 _____

1. Јованова 3,20 _____

Истина је да никад нећемо потпуно разумети Божји ум, јер је он бесконачан и свезнајући. Уосталом, једва да можемо разумети све у вези са делима стварања, па како би онда могли у потпуности да разумемо њиховог Творца? Ми то једноставно не можемо.

И мада никад нећемо разумети све, ипак можемо разумети оно што је неопходно за наше спасење (видети: 2. Тимотију 3,14.15). Када су својим слушаоцима објашњавали еванђеље, апостоли су се често позивали на испуњена пророчанства, из чега можемо закључити да је један од главних циљева пророштва да илуструје план спасења. Заиста, библијско пророштво нас на крају, на овај или онај начин, мора довести до Исуса и обећања о спасењу које Он нуди целом човечанству.

На крају је Господ, кроз кога је све створено (видети: Колошанима 1,16; Јован 1,1-3), сишао на земљу, а онда је принео себе као жртву на крсту за грехе сваког људског бића, чак и оних најбеднијих. Ето колико Бог воли све нас. И пошто је све то учинио за нас, Господ би очигледно хтео да сви, укључујући и оне најбедније, сазнају шта нам Он нуди у Исусу. А пророштво управо то омогућава.

Иако заиста има много тога што не знамо, зашто је од пресудне важности да се сада усредсредимо на оно што знамо, и да следимо то што знамо – уместо да будемо опседнути оним што не знамо?

ДАНИЛО, „ЗАТВОРИ (ЧУВАЈ У ТАЈНОСТИ) ОВЕ РЕЧИ“

Прочитајте стих Данило 12,4. Шта Господ ту говори Данилу?
(Упоредите то са стихом Откривење 22,10)

Није необично чути проповеднике како користе стих Данило 12,4 као предвиђање о порасту технолошког и научног знања непосредно пред Христов долазак. Многи га такође користе да би описали напредак у брзини путовања, остварен током последњих стотинак година. Чак и многе од наших књига усвајају тај приступ. Али и поред тих, неоспорно разумних тумачења, оно што је ту речено, могло би да значи и нешто друго.

Прочитајте поново тај стих. Анђелово упутство Данилу почиње налогом да „затвори ове ријечи и запечати ову књигу“. А предмет о ком се говори је сама Данилова књига. Да ли би онда то знање, које ће се на крају времена нагло умножити, могло бити познавање саме Књиге пророка Данила?

То чини Књигу пророка Данила нешто другачијом од Откривења, с обзиром да је Јовану речено да *не* запечати своју књигу (Откривење 22,10). Откривење је требало да се разуме од почетка, „јер је вријеме (било) близу“. За разлику од тога, Данилова књига је требало јасније да се разуме у неком тренутку у далекој будућности.

Током векова, многи врсни хришћански мислиоци покушавали су да објасне Књигу пророка Данила, и неки су постигли значајан напредак у томе. Међутим, разумевање Данилове књиге нагло се увећало тек након 1798. године, по завршетку пророчанства о 1.260 година, када је више тумача широм планете дошло до закључка да ће се нешто спектакуларно догодити око 1843. године. Најзначајнији од њих, ипак, био је Вилијам Милер, чије је проповедање довело до почетка великог Адвентног покрета из деветнаестог века, као и низа догађаја који ће омогућити рађање цркве „остатка“ и јасно разумевање порука три анђела.

Другим речима, рођење нашег глобалног покрета представља испуњење Даниловог предвиђања да ће се „знање... умножити“ до „посљедњег времена“.

Насупрот томе, и не доносећи суд о спасењу људи, размислите о „тами“ у којој живи толики део хришћанског света. Нешто тако основно као што је седмична субота, установљена у Едему, занемарује се, па чак и одбацује, у корист недеље, дана укоренењеног у римском паганизму. Или, помислите на потпуно незнање о смрти, при чему огромно мноштво хришћана верује у паганску идеју да мртви одмах прелазе у други облик постојања, што за неке опет значи да ће вечно горети у паклу.

Управо зато, сазнање истине требало би да нас учини веома захвалнима – и понизнима.

ПРОУЧАВАЊЕ РЕЧИ

За своје разумевање библијског пророштва, адвентисти много дугују Вилијаму Милеру. Мада његово разумевање кључних стихова (као што је Данило 8,14) није било савршено, Милерова методологија је и те како важна, јер је утрла пут за рођење нашег покрета остатка последњег времена.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 5,18; 2. Тимотију 3,15-17 и Лука 24,27. Чему нас ти стихови уче кад је реч о начину на који треба да приступимо библијском пророштву?

У извесном смислу, проучавање Библије не разликује се много од састављања велике слагалице. Ако спојите само два или три делића, готово је немогуће разазнати целу слику. Можда у та два или три делића можете видети коња и закључити да састављате слику коња. Али још пар делића откривају пиле и краву, а онда, кад спојите стотине делића, коначно увиђате да сте радили на слици пејзажа, који обухвата град, фарму и планински венац у даљини.

Један од главних начина на који неки хришћани греше у свом проучавању Библије је то што се према Светом писму односе као према неповезаној збирци изрека и пословица, које се могу згодно применити у одређеној ситуацији. Многи се окрећу једноставном водичу за проучавање на почетку неке од „Гидеонових Библија“,^{*} где се могу наћи корисни стихови о бројним темама, и онда претпостављају да је то целокупно библијско учење на ту тему.

Нажалост, и они приступају пророштву на исти начин, извлачећи појединачан текст из његовог контекста, и поредећи га са текућим догађајима уместо са остатком Библије. То је делом довело до сталне навале савремених књига о пророчанствима, које се морају ажурирати сваких неколико година, јер греше у ономе што тврде да ће се догодити – и када ће се догодити.

Зато је толико важно не само одабрати одређене стихове о некој теми, већ пажљиво проучити све што Библија каже на ту тему, а такође узети у обзир и контекст у ком она то говори. Веома је лако извући неки пасус из контекста и натегнути га тако да „каже“ шта год ми желимо.

Какво је ваше искуство са онима који користе само извесне, одабране текстове да би извели свој закључак о, рецимо, стању мртвих? Или чак о Суботи? Како на најбољи начин одговорити на то?

* „Гидеонове Библије“, познате и као „хотелске Библије“, штампа и бесплатно дистрибуира организација Gideons International, финансирана искључиво из донација што шаљу углавном цркве и појединци који подржавају њихов циљ.

ПРЕНОСНО ИЛИ ДОСЛОВНО ЗНАЧЕЊЕ?

Једно од кључних питања којима проучаваоци пророчанстава треба да се позабаве, јесте како одредити да ли језик Библије треба да се схвати у дословном или у фигуративном (преносном) смислу. Како утврдити да ли је аутор користио симболички језик и како знати шта одређени симбол представља? Кључни начин да се то утврди јесте видети како се та слика (карактер, личност) користи у целој Библији, а не гледати како се извесни симбол користи у савремено доба. На пример, неки сматрају да симбол медведа из текста Данило 7 указује на Русију, јер се та слика данас често користи као симбол Русије. Али то није исправан ни безбедан начин за тумачење пророчког симболизма.

Потражите следеће текстове, допуштајући Библији да буде сопствени тумач (да дефинише сопствене појмове). Који пророчки симбол је заједнички за те текстове у сваком од наведених случајева, и шта Библија каже да он представља?

Данило 7,7; Данило 8,3; Данило 7,24 _____

Откривење 1,16; Ефесцима 6,17; Јеврејима 4,12 _____

Откривење 12,1; Откривење 21,2; Ефесцима 5,31.32; Јеремија 6,2 _____

Кад следимо једноставно правило да се Библији мора допустити да дефинише сопствене појмове, већина непознаница иза пророчког симболизма просто нестаје. На пример, видимо да рог може да симболизује политичку силу или народ. Мач може да симболизује Божју Реч. И, да – жена може да симболизује цркву. Ту можемо јасно сагледати како Библија саму себе објашњава.

Међутим, остаје још да се одговори на то зашто би Бог говорио у симболима а не отворено? Зашто је Петар, на пример, у стиху 1. Петрова 5,13, град Рим, изражавајући се у „шифрама“, назвао Вавилоном?

Постоје многи разлози зашто је Бог изабрао да се у пророчанствима изражава путем симбола. У случају новозаветне цркве, на пример, да је књига Откривење отворено именовала Рим као починиоца толиког зла, прогонство цркве, ионако тешко, могло је постати још теже. Који год да су разлози, можемо бити сигурни да Бог жели да ми разумемо значење тих симбола.

Чак и ако неки симболи и пророчанства и даље представљају тајну, на који начин усмеравање пажње на оно што разумемо може ојачати нашу веру?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Велика борба* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Један амерички реформатор“, стр. 319-324 (оригинал).

„Проповедници и верници су изјављивали да су пророчанства из Књиге пророка Данила и Откривења несхватљиве тајне. Међутим, Христос је своје ученике лично подсетио на речи пророка Данила које описују догађаје њиховог времена, и рекао: 'Који чита да разуме!' (Матеј 24,15) Примедба да је Откривење тајанствено и неразумљиво, супроти се самом наслову књиге: 'Откривење Исуса Христа које даде њему Бог да покаже слугама својим шта ће скоро бити... Благо ономе који *чиша* и онима који *слушају* речи пророштва и *држе* што је написано у њему, јер је време близу' (Откривење 1,1-3)...

Сучен са сведочанствима Надахнућа, како се човек усуђује да тврди да је Откривење тајна коју људски ум не може да схвати? То је откривена тајна, отворена књига! Проучавање Откривења усмерава мисли према Даниловим пророчанствима, а обе књиге износе најважније поуке, које Бог упућује људима, и које се односе на догађаје који ће настати на крају историје овога света.

Јовану су били откривени призори који имају дубок и узбудљив значај за искуство Цркве. Он је видео положај, опасности, сукобе и коначно избављење Божјег народа. Записао је завршне поруке које ће убрзати сазревање жетве земаљске, било као снопова које ће свести у небеске житнице, или плевне која ће бити уништена вечним огњем. Откривене су му теме од неизмерне важности, посебно за последњу Цркву, да би они који ће одбацити заблуду и прихватити истину могли да знају какве им опасности и сукоби предстоје. Нико не треба да остане у тами незнања када је у питању све оно што долази на Земљу.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 341, 342 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. У ком смислу проучавање пророчанстава може умногоме да увећа вашу веру? Која су пророчанства – од којих су нека написана пре више хиљада година, а тичу се догађаја који ће се одиграти стотинама, ако не и хиљадама година касније – помогла да се увећа ваше поверење у Библију и, што је још важније, у Бога који ју је надахнуо? Како нам, на пример, 2. поглавље Књиге пророка Данила пружа моћне и логичне разлоге за веровање не само у то да Бог постоји, већ и да Он познаје будућност?
2. Како да се на најбољи начин заштитимо од многих неуравнотежених и произвољних, спекулативних покушаја тумачења пророчанстава, понекад чак и унутар наше цркве? Зашто се мора пази-ти да „све кушајући добро држите“ (1. Солуњанима 5,20)?

ТЕМЕЉ У 1. МОЈСИЈЕВОЈ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 40,7,8; 1. Мојсијева 22,1-13; Јован 3,16; Откривење 5,5-10; 1. Коринћанима 15,15-19; Откривење 12,1-9.

Текст за памћење: „А сјутрадан видје Јован Исуса гдје иде к њему, и рече: гле, јагње Божије које узе на се гријехе свијета“ (Јован 1,29).

Један од кључних проблема у вези са савременим тумачењима библијских пророчанстава, попут оних из књиге Откривење, огледа се у томе што пропуштају да сагледају древне корене те књиге. Њен аутор полази од претпоставке да читаоци познају Стари завет, и користи појмове који би њима били и те како блиски. Мада је корисно претраживати целу Библију у потрази за стиховима сличним онима из Откривења које проучавате, има и кључних текстова који боље од других припремају терен за разумевање те књиге. То се посебно односи на 1. Књигу Мојсијеву, која открива на који начин је наш свет запао у овај грешни хаос. Скоро сваки кључни појам поменут у Откривењу појављује се – у неком облику – у уводним поглављима Библије.

Ове седмице, проучаваћемо прегршт крупних појмова у самој сржи Откривења. Има их много, тако да ћемо изабрати само неколико да бисмо илустровали пресудно важан закључак – како разумевање древних темеља Откривења оспособљава проучаваоца да сагледа безбројне нијансе у тексту, од којих свака може да нам пружи важне поуке о природи човечанства, Бога и сукоба који се одвија у свемиру, па самим тим и у нашем животу.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 12. април.**

ПРИНЦИП „ПРВОГ ПОМИЊАЊА“

Већина академских програма почиње једним курсом који пружа општи преглед тема (ком се често додељује број „101“), и који обухвата основне принципе дате у ширим цртама, што ће створити темељ за даље проучавање кад се буде улазило дубље у предмет. Исто тако, када прочитате целу Библију, брзо увиђате да и Бог има један такав, општи курс који се налази у 1. Књизи Мојсијевој, где Он представља идеје које ће се детаљније разматрати у остатку Светог писма.

Уопштено говорећи, први пут када се неки појам или симбол помиње у Библији – посебно ако је реч о уводним поглављима 1. Мојсијевој – открићете да он успоставља опште схватање тог појма, што ће вам помоћи да разумете како се он даље користи.

Неки проучаваоци Библије о томе говоре као о „закону првог помињања“, мада би исправније било означити то као принцип (или образац) а не као закон, јер то свакако није неко гвоздено правило, и оно има много изузетака. Још један образац који се по свој прилици појављује, било да је реч о проучавању Библије уопште или њених пророчанстава, јесте да Бог с временом полако снабдева своју децу подацима тако што почиње од општег појма, а затим га проширује много пута током година, па чак и векова.

Прочитајте следеће текстове: Исaiја 40,7,8; Малахија 3,6 и Јеврејима 13,8. Који принцип можете извести из тих текстова, што ће вам помоћи да своје проучавање пророчанстава правилно усидрите?

Велики део савременог света говори о „истинитости“ радије него о „истини“, јер се претпоставља да је „истина“ нешто савитљиво што се може мењати током година. Или се, у неким случајевима, и сам појам „истине“ сматра сумњивим.

Међутим, када Бог утврђује истину, Он се не преомишља. Кад Он почне да учи свој народ некој истини, можемо рачунати на чињеницу да понављање истог библијског принципа или библијске теме не мења њихово значење већ, напротив, баца на њега додатну светлост. Дакле, и те како има смисла да, при проучавању пророчанстава, најпре стекнемо добро разумевање 1. Књиге Мојсијевој, где налазимо многе кључне појмове разјашњене по први пут, а потом да то темељно разумевање имамо у виду кад истражујемо остатак Библије.

Зашто је толико важно да не допустимо никоме и ничему, колико год нам пријатно па чак и логично звучало, да ослаби нашу веру у Библију и непогрешиве истине које она износи? На које, понекад чак и сутилне начине, може доћи до таквог слабљења?

РАЗУМЕВАЊЕ БОЖЈЕ ЉУБАВИ

Наслеђивање грешне природе, између осталог, подразумева и то да је наше виђење свемира помућено нашим сопственим склоности-ма ка себичности и поносу. Ми на свет гледамо из сопствене ограничене перспективе, уместо из перспективе Божјег свезнања (што је очигледно). А вероватно ниједан појам није био толико искривљен од стране грешног људског рода као појам „љубави“. Популарна култура склона је да заступа такво схватање љубави које се усредсређује на самоиспуњење уместо на друге људе. Тај егоцентрични приступ тој теми отежава нам да разумемо како Бог гледа на њу.

Разумевање природе љубави важан је кључ за разумевање библијског пророштва. Једна од главних тема у великој борби је постојање суштинског неспоразума у вези са Божјим карактером. Елен Г. Вајт, на самом крају, у закључку *Велике борбе* пише: „Цео свемир је чист. Склад и радост испуњавају бескрајно дело стварања. Од Онога који је све створио тече живот, и светлост, и радост у сва пространства безграничности. Од најситније честице до највећег света, све створено, живо и неживо, у својој непомућеној лепоти и савршеној радости, објављује да је Бог Љубав.“ – *Велика борба*, стр. 678 (оригинал).

Прочитајте текст 1. Мојсијева 22,1-13. Прво помињање „љубави“ у Библији налазимо у стиху 1. Мојсијева 22,2. Чему нас тај догађај учи о природи Божје љубави?

Повремено, осим проналажења првог појављивања одређеног појма у Библији, може бити корисно пронаћи његово прво помињање у појединачним књигама Библије – нарочито у Еванђељима. Прво помињање „љубави“ у сваком од Еванђеља налазимо у стиховима: Матеј 3,17; Марко 1,11; Лука 3,22 и Јован 3,16.

На пример, прво помињање „љубави“ у Еванђељу по Јовану (Јован 3,16) посебно је просветљујуће – рекло би се да оно алудира на догађај са Исаком на олтару. Аврамово поверење у Бога било је такво да се ослонио на Њега, одлучивши да верује у то да је Бог у стању да васкрсне његовог сина ако га буде принео на жртву (Јеврејима 11,19). Ту је наговештена Божја љубав према људском роду. Он нас је волео до те мере „да је и сина својега јединороднога дао“ (видети стихове: 1. Мојсијева 22,2.12.16) – а онда Га је подигао из мртвих. Тако нам је даго откривење те врсте љубави, самопожртвоване љубави, коју Бог осећа према нама.

Како да, бар у извесној мери, покажемо према другима ту врсту самопожртвоване љубави какву Бог осећа према нама? Зашто, за већину нас, то није нужно основна врста љубави?

ИСАКОВО ПИТАЊЕ: ГДЕ ЈЕ ЈАГЊЕ?

Прво помињање речи *сех* у Библији (јеврејски: јагње) налазимо у истом извештају у ком се први пут помиње и љубав, у 1. Мојсијевој 22. Јагње је, наравно, један од најзаступљенијих симбола које налазимо у књизи Откривење, где се Исус помиње као „Јагње“ више од двадесет пута. У једном од најупечатљивијих приказа у Откривењу – Јовановој посети Божјој престоној дворани у четвртном и петом поглављу – Јагње има средишњу улогу.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 22,7.8; 2. Мојсијева 12,3-13 и Откривење 5,5-10. Како нам извештај о Исаковој безмало поднетој жртви помаже да разумемо на који начин су јагњад коришћена у симболичном смислу? Како је тај догађај повезан са оним што Јован види у 5. поглављу Откривења?

Прво помињање *сех* (јагњета) у Библији потиче из Исаковог питања: „Гдје је јагње?“ (1. Мојсијева 22,7). Занимљиво је да остатак Библије веома детаљно одговара на то питање. Осталих 38 књига Старог завета води читаоца стазом дуж које се на Исаково питање постепено одговара са све више детаља, од пасхалних обреда до Давидовог првог занимања и надаље. Читав наратив је прожет безбројним месијанским пророчанствима која предвиђају одговор на Исаково питање. А онда у Новом завету на то питање бива одговорено када се Исус појављује у телу, служи међу својим народом и коначно жртвује свој живот на крсту.

У међувремену, погледајмо прво помињање Јагњета у Еванђељу по Јовану, у стиху Јован 1,29-34. Изгледа скоро као да Јован Крститељ лично одговара на Исаково питање, а околности не могу бити прикладније. Грешници се кају и зарањају у воду приликом крштења, што симболизује смрт грешника и почетак новог живота. У том контексту се Исус, Јагње Божје, изненада појављује и, према Матејевом извештају, небеса се отварају да Га представи: „Ово је син мој љубазни који је по мојој вољи“ (Матеј 3,17). Запазите такође како глас са неба, анђео Господњи, најављује решење и за Аврамов и Исаков проблем (1. Мојсијева 22,11-14).

Кад све те нити уткамо заједно, постаје јасно да је Исус, Јагње Божје, наша Замена. То баца много светлости на наше разумевање закланог Јагњета у Јовановој визији.

Зашто је сазнање да је Исус наша Замена од тако темељне важности за наше спасење? Какву наду бисмо имали без Њега као те Замена, нарочито на суду?

СУОЧАВАЊЕ СА СМРЋУ

Вероватно најсуровији аспект живљења у свету одвојеном од свог Творца је начин на који смрт вреба у позадини свачијег живота, спремна да удари у сваком тренутку. То је „плата за грех“, казна коју плаћамо зато што смо одвојени од јединог Извора живота у свемиру – Створитеља. Смрт као таква игра значајну улогу у библијском пророштву како због своје стварности, тако и – што је још важније – због решења за њу, које се налази једино у Исусу, у Његовој смрти и васкрсењу.

И прво помињање смрти у Библији, као и њено прво појављивање, бацају много светла на ту крупну тему у оквиру пророштва, тако што нам помажу да схватимо озбиљност проблема греха, и пружају нам важне алатке за разумевање Божјег решења за тај проблем.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 2,15-17; 1. Мојсијева 4,8-15; 1. Коринћанима 15,15-19 и Откривење 1,18. Шта нам ти текстови – који обухватају, између осталог, прво помињање и прву појаву смрти – говоре о томе зашто људи умиру, како Бог гледа на смрт и које је Његово решење за тај наш проблем?

Ми често кажемо да је „смрт само део живота“. То је лаж. Смрт је нешто супротно од живота, то је поништење живота. Она је уљез који никад није требало да буде део нашег искуства на овом свету. Мада смо се навикли на смрт, наша срца и даље снажно негодују када се сретнемо с њом, као да људски род још увек колективно увиђа да с њом нешто суштински није у реду. Колико год да је смрт болна, има неких смртних случајева који делују још трагичније од других, као што је смрт детета. Јер, ми углавном очекујемо да ће смрт родитеља претходити дечијој, и прихватили смо то као нормалан поредак ствари.

Међутим, већ прва смрт забележена у Светом писму, у супротности је с том очекиваном нормом. Пре него што су се Адам и Ева сами суочили са смрћу, доживели су трагедију смрти када је њиховог праведног сина убио његов неправедни брат. Била је то посебно неправедна смрт.

Размислите о Исусу, праведнику кога су убили неправедни, као и Авеља. Која је смрт могла бити неправеднија од Христове? Које још паралеле можемо извући између Авељеве смрти и Христове смрти на крсту? Како би природа Авељеве смрти могла да нам помогне да разумемо зашто Исус има „кључеве од пакла (гроба) и од смрти“ и шта нам Бог нуди у Њему?

Зашто је наш живот, без решавања проблема греха, у крајњој линији бескористан, бесмислен и узалудан? Чему нас та чињевица учи у погледу тога колико би захвални требало да будемо за оно што је Исус учинио за нас?

ЗМИЈА

Питање богослужења је кључна тема у књизи Откривење. Подстрекач и заговорник лажних система богослужења означен је као „аждаја“ (Откривење 13,2-4), а описивање тог палог херувима као змијолико биће није случајан. То нас јасно упућује на Едемски врт, када је змија ушла у рај и убедила Адама и Еву да је следе у побуни против Створитеља.

Упоредите текст 1. Мојсијева 3,1-5 са стиховима Откривење 12,1-9. Које су неке од заједничких тема у та два извештаја? Како нам детаљи наведени при представљању змије у 1. Мојсијевој помажу да разумемо неке од проблема који су претходно довели до рата на небу, што се помиње у Откривењу?

У Светом писму постоје два извештаја у којима сотона заводи цео свет на странпутицу. У 1. Мојсијевој, у тренутку кад постоји само двоје људи, а затим у извештају изнетом у 12. и 13. поглављу Откривења, где је сотона препознат као онај који „вара сав васиони свијет“ (Откривење 12,9), који даје моћ звери и чини да јој се „сва земља“ поклони, да је обожава (Откривење 13,2.3). Једна од тема које налазимо у библијском пророштву је непроменљива природа велике борбе. Божји карактер и Његова Реч се не мењају, а не мењају се ни ђаволске амбиције.

На срећу, с обзиром да се природа велике борбе не мења, и да имамо јасне референтне тачке у пророчком делу Светог писма, хришћани су у стању да се одупру трендовима и да уоче где би могле да леже духовне замке. Бог ће увек бити оно што јесте, а исто важи и за ђавола. Сотона може да носи хиљаде маски, али миленијуми историје палог човечанства, удружени са пророчким сценаријем осликаним у Откривењу, показују да он никад не одступа од плана игре који је користио у Едему. Бог нам је обећао мудрост и проицљивост (Јаков 1,5), и наоружани сигурношћу Светог писма, не морамо да паднемо на ђаволске лажи. Иако је, нажалост, тако много њих пало, а и још многи – заправо већина – исто ће тако пасти на њих.

Размотрите како се култура мења током времена. Друштвене норме се преокрећу – оно што је некад било прихватљиво постаје неприхватљиво, и обрнуто. С обзиром да се спорна питања која се налазе у њеној основи и актери велике борбе не мењају, шта би хришћанин требало да узме у обзир када испитује променљиви културни пејзаж? На пример, када је реч о првобитним лажима које је ђаво изговорио, као што је она да нећете умрети, и да ћете бити као богови – где их можете чути у вашој култури данас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Ајосџолска црква – Христјовим ѿрајом* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Откривење“, стр. 578-581 (оригинал).

Многе светске религије једноставно се баве идејама. Потпуно супротно од тога, идеје које налазимо у хришћанској религији чврсто су усидрене у историјским догађајима. Библија је истинита прича о Божјем интерактивном односу са људима кроз историју, а проучавањем таквог односа који траје хиљадама година, можемо сазнати много о Божјем доследном карактеру.

Међутим, хришћани се понекад жале да им постаје досадно да слушају увек једно те исто. Понекад, кад се наша посебна пророчка порука јавно проповеда, помишљамо да смо све то већ чули и да немамо више ништа ново да научимо.

Чињеница да је наша порука доследна и непроменљива, ипак не значи да је сувише упрошћена и неподстицајна. Сасвим супротно: када разматрамо информације које су пренете до нас из ума бесконачног Бога, брзо увиђамо да постоје теме које никад нећемо исцрпети до краја.

Један од разлога за писање књиге Откривење, према речима Елен Г. Вајт, био је да хришћанску цркву учврсти у њеној историјској поруци за сва времена. „Неки од млађих радника (у то време)... уморили су се од сталног понављања истих истина. У својој жељи за нечим новим и узбудљивим, покушали су да тим истинама дају неки нови облик, угоднији многим умовима, али у нескладу са основним еванђеоским начелима.“ – *Ајосџолска црква – Христјовим ѿрајом*, стр. 580 (оригинал). У том смислу, Откривење није само књига о будућности. То је истовремено и књига о прошлости, осмишљена тако да нас држи укорењеним у нашој историјској потврђеној вери, да не бисмо скренули на странпутицу у потрази за оригиналношћу.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Свето писмо никад не пропушта да пружи нове информације и ново разумевање. Како уравништити жељу да сазнамо нешто ново са важношћу да останемо учвршћени у истинама које су нам већ дате?
2. Како би црква требало да одговори на нова тумачења пророчанстава? Премда знамо да увек има нешто ново да се научи, како да распознамо да ли је та нова светлост нешто суштински битно, или је то неко пролазно усхићење, или чак заблуда?
3. Током Другог светског рата један морнар на Пацифику је лежећи на самртној постељи завапио болничару: „Ја сам сироче. Када умрем, ко ће се мене сећати?“ Болничар је одговорио: „Ја ћу те се увек сећати.“ Колико год да су добронамерне биле речи тог болничара, пре или касније и он ће умрети, као и сећање на тог сиротог морнара. Како нам тај извештај помаже да схватимо узалудност и бесмисленост живота сваког од нас уколико на крају смрт буде имала коначну реч?

СЛИКЕ ИЗ БРАЧНОГ ЖИВОТА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 2,23-25; Ефесцима 5,29-32; Језекиљ 16,4-14; Откривење 18,1-4; 1. Мојсијева 24,1-4; Откривење 19,1-9.

Текст за памћење: „И рече ми: напиши: благо онима који су позвани на вечеру свадбе јагњетове. И рече ми: ове су ријечи истините Божије“ (Откривење 19,9).

Библија је препуна љубавних прича које снажно откривају поједине аспекте спасења и Божје љубави према Његовом народу. Најинтимнији од свих односа, брак, показао се као школа у којој, ако допустимо себи да га доживимо онако како га је Бог замислио, можемо добити темељне поуке о Његовој љубави према нама, о нашем односу према Њему и о томе колико далеко је Он био спреман да оде како би нас искупио.

Савремене замисли о љубави и браку нарушавају нашу способност да ценимо оно чему Бог покушава да нас научи преко брачног завета. Мада је људска грешност увелико изопачила брак (као и скоро све друго), он још увек може да буде моћно средство за откривање истине, чак и пророчке истине. Више од тога да нас само усрећи, брак би требало да буде школа у којој учимо дубоке лекције о себи и нашем односу према Богу.

Ове седмице истраживаћемо различите начине на које Божја Реч говори о браковима, како добрим тако и лошим. А онда можемо извући поуке из тих примера, да бисмо боље разумели како се Бог односи према свом народу, чак и кад овај не испуњава очекивања. Такође, можемо сагледати и неке истине о Божјој љубави које нам помажу да боље схватимо догађаје последњих дана.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 19. април.**

ЈЕДНО ТЕЛО

Мало је библијских метафора које интимност какву Бог жели да има са људским родом наглашавају више него метафора брака. Она се у библијском наративу користи тако често – а појављује се тако наглашено и у Откривењу – да је за проучаваоце Библије изузетно важно да схвате шта Бог заправо хоће да каже када је користи у својој Речи.

Прочитајте текстове 1. Мојсијева 2,23-25 и Ефесцима 5,29-32. На које начине људски брак одражава Христову везу са човечанством?

Једном приликом кад је разговарао са фарисејима, Исус је цитирао текст из 1. Мојсијевој у вези са браком Адама и Еве, на шта су фарисеји брзо узвратили питањем: „Зашто дакле Мојсије заповиједа да се да књига распусна, и да се пусти?“ (Матеј 19,7).

Мојсије је, наравно, сматран пророком - оснивачем нације. Замислите да испитујете Утемељитеља саме институције брака тако што Му супротстављате Његовог сопственог пророка. Такав чин био је типичан за њихов приступ Исусу – често су покушавали да докажу да су Његова учења у супротности са Светим писмом.

Доживотни брак обележен узајамном верношћу представља идеал који је Бог успоставио приликом стварања људског рода. Пало човечанство је, нажалост, искварило тај темељни дар од Бога.

С обзиром на важност коју Свето писмо придаје браку, можда и није случајност што је та институција одувек била под немилосрдним нападом. Уз Суботу, то је један од два дара која су нам дата у Едему, а оба су имала за циљ да покажу Божју жељу за присним односом са својим створењима.

Брак, интимно повезивање двоје несавршених људи, увек ће пружати разлог за напетост. Брак између цркве и Христа је спајање савршеног Спаситеља са једном веома несавршеном невестом. И поред тога, можемо доста научити о Божјој љубави из онога што добар брак има да понуди.

Ево, да наведемо три принципа важна за брак: Прво, праштајте свом супружнику, колико год да то не заслужује, баш као што Христос прашта нама, колико год да то не заслужујемо. Друго, прихватите свог супружника, са манама и свим осталим, баш као што Христос прихвата нас, са манама и свим осталим. Треће, баш као што нас Христос ставља испред себе, ставите свог супружника испред себе. На који начин би сва три од тих принципа, заснованих на еванђељу, могла не само да нам помогну да разумемо како се Бог односи према нама, већ и да унапреде сваки брак?

ПРЕЛЕПА НЕВЕСТА

Шеснаесто поглавље Књиге пророка Језекиља пружа нам задивљујућу слику Божјег поштовања према сопственом народу. Он описује народ Израела као напуштену бебу, остављену у пољу да умре. Он је односи кући, купа је, а онда, кад она потпуно одрасте, жени се њом. То је моћна слика једног неубичајеног брака.

Прочитајте текст Језекиљ 16,4-14. Чему нас детаљи о уздизању те невесте уче када је реч о Божјим намерама према нама?

Бог каже тој невести, Израелу, да је под Његовим старањем постала „врло лијепа“ (Језекиљ 16,13). У првом тренутку, кад ју је Бог нашао, нико је није сматрао лепом. Била је одбачена између остале деце, остављена у пољу да умре. Али, пошто је Бог обасипао пажњом, постајала је све лепша и лепша, све док се није прочула по свету. То је посебно важило за најраније дане под јеврејским царевима, за владавину Давида и Соломона. Царица Етиопије је чак предузела посебно путовање да би лично видела раскош и сјај Израела!

Међутим, лепота Израела била је у потпуности дар од Бога. Била је лепа – и чувена међу народима – управо зато што је била Његова невеста. Бог каже о њеној лепоти: „Бјеше савршена красотом мојом, коју метнух на те“ (Језекиљ 16,14).

То је тема која се понавља у Библији: Божја невеста је лепа, не због нечега што је сама учинила, већ зато што ју је Бог обасуо својом наклоношћу и учинио је таквом. На сличан начин, верници изгледају лепо по процени неба, не због нечега што су сами учинили да би то заслужили, већ због наклоности Божје, због спасења које им Он обилно дарује. Ми смо лепо зато што смо покривени Његовом праведношћу, која је „правда Божија у њему“ (2. Коринћанима 5,21).

И тако, све је било добро до следећег стиха у Књизи пророка Језекиља: „Али се ти ослони на љепоту своју, и прокурва се с гласа својега, те си просипала блудништво своје свакоме који пролажаше, и бивала си његова“ (Језекиљ 16,15).

Ми смо створени да одражавамо Божју доброту и славу. Али кад Божја створења помисле да је њихова лепота нешто што њима припада, та лепота губи вредност, и невоља је на помолу.

Које нам опасности прете кад се поуздамо у „љепоту своју“? Односно, како можемо и да помислимо да у нама самима постоји било шта што нам даје заслуге пред Богом, или нас чини достојним Његове љубави? Како да се увек чувамо од духовне гордости?

РАЗВРАТНА ЖЕНА ПРОРОКА ОСИЈЕ

Може се рећи да је Божји захтев упућен пророку Осији један од најчуднијих задатака икада датих неком од Његових слугу: да се оже-ни блудницом – и то намерно! Али Бог је заправо користио Осију да би нам помогао да разумемо, из Његове сопствене перспективе, бол који Му наносе људски грех и побуна. Бог је с љубављу изабрао супругу, Израел, која Га је непрестано варала, а ипак, на опште запрепашћење, Он ју је примио натраг и обновио свој однос са њом.

Упоредите текстове Осија 1,2; Осија 3,1 и Откривење 17,1.2 са текстом Откривење 18,1-4. Какав је то блуд који се ту помиње? Које поуке хришћанска црква може да извуче из искуства пророка Осије? На које начине је црква поновила грехе из Старог завета?

Библија открива да ће грешке Израела у Старом завету бити у великој мери поновљене од стране Христове новозаветне цркве. Божји заветни народ је тешко застранио пре свог изгнанства, увдећи идолопоклоничке обичаје околних народа у своју средину. Почетком четвртог века хришћанска црква се, уочивши могуће предности, додворавала императору Рима, Константину, и позвала га да се умеша у решавање црквених спорова. У оба случаја, Божји народ је одлутао, напустивши однос са Њим, како би нашао „решења“ за наводне проблеме.

Божји избор речи јасно предочава да се Он труди не само да нам покаже у чему смо погрешили, већ и како се Он осећа поводом тога. Они који су били изневерени од супружника могу донекле да схвате осећај пустоши који би наше неверство Христу могло да изазове у небеским дворовима. Свакако најневероватнији део приче пророка Осије односи се на то колико далеко је он био спреман да иде како би спасао своју непокорну жену.

Кад погледамо последњи позив упућен човечанству, којим се Његов народ опомиње да изађе из Вавилона, треба запазити да се Бог обраћа *свом народу*, а не неким странцима. Он их блиско познаје. Он их воли. И док свет корача ка свом најгорем часу, Он још увек нуди откуп који је платио сопственом крвљу да би нас спасао. Христов крст би, више него било шта друго, требало да нам покаже колико Господ жарко жели да спасе свој непокорни народ.

На који начин би свака црква, па чак и наша, данас могла да се поиграва са духовним блудом?

ИСАК И РЕВЕКА

Када је Аврам остарио и несумњиво размишљао о обећањима која му је Бог дао у вези с његовим потомством (видети 1. Мојсијева 15,5), он је свом најстаријем и најпоузданијем слуги поверио озбиљан и свечани задатак.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 24,1-4. Зашто је Авраму било толико важно да се његов син не ожени неком „између кћери овијех Хананеја“ (1. Мојсијева 24,3)?

Колико год да је његова опомена звучала искључиво и нетрпељиво, тај проблем је за њега био духовне, а не етничке природе. Било је то теолошко, а не национално питање. Аврам је врло добро познавао моралну изопаченост хананејских верских обичаја, а њихово обожавање лажних богова да и не помињемо, и знао је како би лако његов син могао да се упусти у такве обичаје да се ожени у њиховој средини.

И заиста, велики део историје древног Израела, па чак и хришћанске цркве током векова, говори о томе како је Божји народ – који је требало да сведочи свету – заправо био уплетен у свет, у његова лажна учења и верска убеђења. Можда је најбољи пример те жалосне реалности увођење недеље, паганског дана сунца, уместо библијског седмог дана, Суботе – реалност која ће имати истакнуту улогу у последњим данима.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 24,57-67. Које поуке о Христу и Његовој цркви можемо извући из неких детаља које налазимо у том догађају? Шта се ту може научити, на пример, о нашем палом стању, на основу чињенице да је Ревека била Исаков даљи род, од ког је био одвојен?

Ми смо несумњиво у родству са својим Творцем, будући да смо првобитно начињени по Његовом лику. Одвојени смо од Њега грехом, а опет, још увек се сматрамо правом невестом за Њега, мада својим одлукама можемо учинити тај брак бурнијим него што би требало да буде.

Да, Бог воли нас, своју невесту, више него што ми волимо Њега. Које одлуке можемо и треба да доносимо сваког дана да бисмо оснажили своју љубав према Богу? У исто време, које одлуке ће само умртвити нашу љубав?

БЛУДНИЦА ЈЕ ОСУЂЕНА

Прочитајте Откривење 19,1-9. Два догађаја се славе истовремено: пропаст блуднице и Христово венчање са својом невестом. Како је могуће да оба та догађаја заправо у исто време представљају показатеље Божјег праведног, благонаклоног карактера?

Неверство долази уз болну цену, а последице се преливају у животе деце и других људи. Чак и најстрпљивији изневерени супружник може на крају закључити да је наступио тренутак после којег нема повратка, после којег се брак више не може спасити. Када наш свет доспе у стање толике окорелости срца да више неће бити покајања, неће више ни имати смисла продужавати историју и допуштати да се необуздано ширење греха настави. И поред патње за изгубљенима, они који су страдали у овом грешном свету, моћи ће да славе што је томе најзад дошао крај – и што је свет обновљен на начин на који га је Бог првобитно замислио. Овог пута нико се *неће* одметати од Бога, јер смо на тежи начин научили да је Бог био у праву у погледу пустоши која настаје као последица одвојености од Њега.

Прочитајте Откривење 21,1-4. Шта слика брака овде значи? Зашто она толико обећава и пружа тако пуно наде? Шта нам улива сигурност у испуњење наде приказане у тим стиховима?

„Брак, заједница за цео живот, симбол је заједништва између Христа и Његове цркве. Дух који Христос испољава према цркви је дух који муж и жена треба да испољавају једно према другом.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 46.

Христос је претрпео незамислив бол када Га је људски род одбацио и наклоност која Њему припада указао другим боговима. А ипак, чак и тада, дао је себе за нас и лично платио за наше прељубе и неверства да бисмо, ако се покајемо и одвратимо од њих, имали обећање о вечном животу.

Прочитајте текст 1. Петрова 1,18.19. Шта нам је у тим стиховима речено, што нам пружа сигурност у то да ће крај бити онакав какав је осликан у тексту Откривење 21,1-4?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Јован 2,1-11; Матеј 22,1-14; 2. Коринћанима 11,1-5 и Матеј 25,1-13.

Када једном схватите колико вам података стоји на располагању у остатку Библије, да би вам помогло да проширите своје разумевање пророчанстава, можете доћи у искушење да претерате с њиховом применом. Током векова, неки хришћани су пренаглашавали симболизам и слике који се налазе у Библији, до те мере да су према том историјском наративу почели да се односе буквално као да је мит. Мада се више слојева значења може наћи скоро свугде у Светом писму, не смемо сметнути с ума да Бог има начина да упореби стварне догађаје у које су укључени стварни људи како би нас поучио о својим будућим међуодносима са црквом.

Свадбена свечаност у Кани, на пример, може нам пружити увиде у метафору брака која се користи у пророчанствима, али то венчање је било стваран догађај. „Христова реч обезбедила је оно што је било потребно за светковину. Тако исто, обилно је обезбеђена Његова милост којом се бришу сва људска безакоња, и којом се душа обнавља и крепи.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 149 (оригинал).

Или, као што овде пише: „Јер Господ Господ не чини ништа не откривши тајне своје слугама својим пророцима. Док што је тајно оно је Господа Бога нашега, догле јавно је наше и синова наших довека“ (Амос 3,7; 5. Мојсијева 29,29). Бог нам их је дао, и Његов благослов походиће понизно проучавање пророчких списа праћено молитвом.“ – *Чезња векова*, стр. 234 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте текст Јован 2,1-11. У Јовановом еванђељу има много елемената који најављују Христов будући рад, и коментатори су запазили да апостол на осмишљен начин води своје читаоце према крсту. Где у опису тог догађаја видите да се различити аспекти Христовог карактера и Његовог будућег царства јасно показују? Чему нас он учи о плану спасења, или о коначној свадбеној гозби која је обећана Божјем Сину?
2. Парабола о десет девојака је нашироко позната и веома омиљена међу проучаваоцима Библије. Чему нас та важна прича учи о догађајима последњих дана? Да ли је значајно то што је младожења закаснио? Које поуке би та парабола могла да нам пружи о нашем личном односу са Христом, у поређењу са начином на који се Он односи према цркви у корпоративном смислу?
3. Размислите о лажним обичајима који су се у хришћанство увукли споља. Осим оног очигледног, светковања недеље насупрот библијској Суботи, која су се још лажна веровања увукла у хришћанство? Како су се она ту нашла и шта ми можемо да учинимо, не само да бисмо заштитили себе од њих, већ и помогли другима да их сагледају у њиховом правом светлу? У ком смислу поруке три анђела представљају покушај да се учини управо то, да се људима помогне да уоче лажна веровања која су продрла у хришћанство?

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 10,1-12; 1. Мојсијева 12,1-9; 1. Самуилова 8,4-18; Матеј 20,25-28; Откривење 18,1-4.

Текст за памћење: „И даде му се власт и слава и царство да му служе сви народи и племена и језици; власт је његова власт вјечна, која неће проћи, и царство се његово неће расути“ (Данило 7,14).

Књига Откривење нам указује на Божја решења за наш пали свет. У њеним последњим поглављима видимо да је обновљен приступ дрвету живота, да је клетва скинута и да смо ми поново примљени у Божје присуство. Откривење је, у извесном смислу, преокренуто Постање, због чега та књига (1. Мојсијева) остаје важан кључ за разумевање како су проблеми овог света уопште настали и како су се развијали.

Једно од кључних питања и у Књизи пророка Данила и у Откривењу је људска власт над овим светом, односно, низ људских покушаја да контролишу планету која с правом припада Богу – Богу који ће кад ова језива епизода са грехом и побуном буде заувек завршена, коначно владати по правди.

Веома је дуг процес који води до тог тренутка и он обухвата хиљаде година људских експеримената са самовлашћу. Они никад нису били успешни. Чак и они који су се позивали на највише идеале увек би се показали у великој мери недостојним, а често и сасвим недостојним, тих идеала. Највећи део жалосне историје човечанства током више миленијума није ништа друго до низ извештаја о трагедијама које су ти пропали системи навукли на нас. И то ће се само погоршавати, све док се Божје „вјечно царство“ (Данило 7,27) коначно не успостави.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 26. април.**

НЕВРОД И НИНИВА

Едем је био створен као идеалан дом за људски род. Међутим, када се појавио грех, Бог није имао избора осим да људе, барем засад, одвоји од Врта и дрвета живота.

Изван Врта, од људи се захтевало да напорно раде како би обезбедили своју даљу егзистенцију. Живот је постао тежи. Морали су да живе с муком и у зноју лица свог (1. Мојсијева 3,16-19). Наши прародитељи уздали су се у то да ће пуноправни Цар обезбедити пут за повратак у Врт, и приносили су жртве пред капијама Едема, верно ишчекујући искупљење које је Бог од самог почетка понудио палом свету.

„Едемски врт остао је на Земљи још дуго пошто је човек био одвојен од његових пријатних стаза... Ту је долазио Адам са својим синовима да се моли Богу. Ту је обнављао свој завет послушности Закону чије му је кршење донело изгнанство из Едема. Када је поплава безакоња преплавила свет и људска поквареност изазвала уништење водама Потопа, Рука која је засадила Едем повукла га је са Земље. Али, приликом коначног обнављања, када ће настати 'ново небо и нова земља' (Откривење 21,1), он ће бити враћен још славније украшен него у почетку.“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, њаиријарси и ѡророци*, стр. 62 (оригинал).

Други су, међутим, радили на људским „решењима“ за наше новонастале проблеме, и ми видимо рађање градова-држава, покушај да се обезбеди лакши живот, а можда и да се преотме оно што је изгубљено у Едему.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 10,1-12. Ту Библија представља неколико кључних политичких актера које налазимо свуда у остатку Светог писма, укључујући Ниниву и Вавилон. С обзиром на оно што знамо о улози тих градова касније у историји, шта можемо закључити на основу овог текста?

Неки су читали о Невроду и закључили да је он племенити јунак, умногоме налик херојским освајачима из паганске митологије. Али када га Библија описује као некога ко је био „силан на земљи“, и „добар ловац пред Господом“, то није похвала. Неврод је велики по сопственој процени и он стоји „пред Господом“ у смислу да пркоси Богу. Оно што видимо у тим стиховима је ширење побуне против Бога, побуне која ће трајати све док, на крају, сваки бунт не буде заувек искорењен.

Зашто је грех побуне против Бога много подмуклији него што смо спремни да увидимо? Како се можемо заштитити од те људима врло својствене особине?

ПОЗИВ УПУЋЕН АВРАМУ

У 10. поглављу 1. Мојсијево видимо рађање различитих народа. Реч која се обично преводи као „народи“ је *гојим*, што такође може да се односи на незнабошце, односно нејевреје. Текст 1. Мојсијева 10 каже нам да је људски род подељен „на земљама својим“, по језицима, породицама и „народима“ (1. Мојсијева 10,5; видети такође Откривење 14,6).

Скоро одмах након увођења тог концепта, Бог позива Аврама да изађе из једног од тих народа да би се разликовао од његових припадника и онога што они представљају.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 12,1-9. Зашто је Бог позвао Аврама (касније Авраама/Абрахама) да изађе из земље свог порекла?

Бог је намеравао да употреби Аврама како би основао народ који ће стајати насупрот људским царствима. Тај народ није требало да има другог цара осим самог Бога. Требало је да покажу пред свима шта би се десило кад би се људски род вратио свом Творцу. Израел је успостављен да би био благослов за „сва племена на земљи“ (1. Мојсијева 12,3). Бог их је обасуо светлошћу и предностима какве на овом свету нису виђене, можда још од пре Потопа.

Прочитајте текст 5. Мојсијева 4,5-9. Шта је Господ говорио Аврамовим потомцима, народу који је постао испуњење Божјег обећања датог Авраму?

Ту није реч о појединцу који сведочи у једној заједници. Ту је реч о читавом *народу* који је, делујући заједно, у сарадњи са Богом, могао да покаже славу Његовог карактера. Запазите, такође, у речима које су им изговорене, да то што их је учинило посебним нису биле само „уредбе и закони“ које им је Бог дао, већ је њихово придржавање тих уредби и закона требало да наведе друге народе да кажу: „Само је овај велики народ народ mudar и разуман“ (5. Мојсијева 4,6). Колико год да су чудесне истине које су дате неком народу, пропуштање да живе у складу с њима, да им се повинују, навукло би на њих проклетство уместо благослова, и смрт уместо живота.

Како то начело – да није довољно само познавати те истине, већ да их се треба и придржавати – важи и за нас адвентисте данас?

ТРАЖИЛИ СТЕ – ДОБИЛИ СТЕ

Према првобитном плану, Израел није требало да има људског монарха као што су га имали други народи. Међутим, с временом, вера Израелаца се пољуљала, и они су почели да жуде за оним што су ти „народи“, незнабошци, имали.

Прочитајте текст 1. Самуилова 8,4-18. Зашто су, по вашем мишљењу, старешине сматрале да је идеја о цару привлачна? На које начине и сами постајемо плен сличних искушења?

Важно је запазити да је захтев за царем представљао одбацивање Божје владавине над Његовим народом. Према намерама с којима је основан, тај народ је требало да одговара директно Створитељу, а њихов однос према Њему био је јавно видљив, између осталог, преко светилишта и његових служби. Међутим, захтевањем цара, они ће на себе навући исту врсту мука коју су незнабожачка царства искусила – војну обавезу у ратовању за цара, одузимање имовине, опорезивање и друге невоље. Откриће да људски моћници показују склоност да владају у сопствену корист, уместо у корист других, као што Бог чини.

Осим тога, то ново уређење биће трајно. Израелцима ће бити дато оно што су тражили, али када буду увидели да су само погоршали стање, више неће имати куд. „Па ћете онда викати ради цара својега, којег изабрасте себи; али вас Господ неће онда услышити“ (1. Самуилова 8,18).

Бог познаје слабости свог народа, и доста рано је предвидео да ће Израелци тражити човека за цара. Они су то и учинили, тако да велики део свете историје представља сведочанство о последицама тог избора.

Прочитајте текст 5. Мојсијева 17,14-20. Запазите да Бог не каже: „Ја ћу им дати цара“, већ да ће Његов народ одлучити да га постави. Зато је Он увео одређене мере предострожности, како би заштитио свој народ од неких зала људске владавине – мада су, као што је историја тог народа и његових царева показала, те мере често биле занемариване.

Треба само погледати историју Израела након што су одлучили да имају цара, да би се схватило колико им је лоше ишло под њиховом управом. Мада су неки цареви били бољи од других, чак и они „добри“ су грешили (сетите се Давида и Витсавеје). У много случајева, народ је живео под владавином царева који су, један за другим, чинили „што је зло пред Господом“ (видети: 1. О царевима 11,6; 1. О царевима 15,26; 1. О царевима 16,30; 2. О царевима 3,2, итд.).

И тада, као и данас, све људске власти имале су нешто заједничко – били су то грешници који су управљали другим грешницима. Шта ли је могло кренути по злу?

ПАГАНСКИ ВЛАДАРИ

Божје поступање према Израелу пружа богате увиде у Његово поступање према новозаветној цркви. Израелски народ је заправо, на много начина, послужио томе да унапред предвиди грешке цркве. Далеко од тога да би могли да полагају право на било какву супериорност у односу на древни Израел, хришћани су, напротив, одувек били, и још увек су, веома подложни истим искушењима.

Прочитајте Матеј 20,25-28. На коју грешку је Исус упозорио своје ученике, да би је избегли при успостављању рада хришћанске цркве?

Израел је тражио човека за цара, и тај захтев је довео до моралног пада народа. Цареви су постајали све покваренији, док на крају Бог није допустио Вавилонцима да, као поправну меру, одведу Његов народ у заробљеништво.

Нешто слично догодило се и у историји хришћанске цркве. Иако није требало да се организују по угледу на паганске народе, када је Константин дошао на власт и прогласио се за хришћанина, верницима је лакнуло – прогонство је најзад завршено! То је само по себи било благослов, али онда је црква дошла на идеју да би моћ цара могла да употреби у сопствену корист.

Неколико великих спорова избило је међу хришћанима у четвртном веку, и пошто се црква показала неспособном да их сама реши, упућени су апели императору да се умеша. Од тог тренутка па надаље, римски бискуп, који је некада био један међу једнакима, уздигао се на истакнут положај. Црква је тражила од државе да се умеша у верска питања, и откад је држава прекорачила тај праг, ствари су ишле од лоших ка још горим.

Као у случају старог Израела, многа од најмрачнијих поглавља хришћанске историје директна су последица компромиса цркве са светом. И док се Израел окренуо обожавању идола, са својим царевима које је њихов апетит за влашћу толико искварио да су жртвовали децу идолима, дотле је црква постепено усвајала средства и методе паганског царства, у тој мери да су многи искрени верници умрли мученичком смрћу, јер су сматрани претњом по ту црквено-државну институцију.

На које начине та иста искушења, у нашој култури и у нашем друштву, могу довести у опасност интегритет наше вере?

СВЕТЛОСТ ПАГАНИМА

Првенствена сврха с којом је Бог основао израелски народ није била да осуди остатак света, већ да га спасе. Неоспорно, већина нас, када се суочи са праведним понашањем неког другог, доживљава то као личну осуду. Тако је и постојање Израела служило томе да се истакне грех и себичност околних народа. Верници који живе у складу са Богом истичу и наглашавају Његов праведни карактер, што природно води ка осведочењу и осуди. У идеалном случају, живот људи који „држе заповијести Божије“ (Откривење 14,12) требало би да буде огледало Његовог карактера.

Да су Израелци заиста поступали као што је требало, и чинили оно што им је било речено да чине, народи би им прилазили у миру, настојећи да сазнају више о њима и њиховом Богу. Трагично је што су, уместо тога, као што је вавилонско ропство показало, ти народи долазили да ратују против њих.

Најбоље огледало Божјег карактера био је, наравно, Исус – једини човек који га је савршено приказао. А тај Његов савршени пример, који је зацело донео осведочење многим срцима, био је у ствари замишљен као позив (видети Јован 3,16-21).

Крајња сврха оснивања израелског народа била је иста као и сврха с којом је Бог основао цркву – Он чезне да употреби свој народ како би грешнике привукао Христу. Позив садржан у порукама три анђела, објављен преко Његове цркве, није намењен неколицини одабраних, већ „свакоме племену и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6). Стих Откривење 18,1 предвиђа да ће, пре Христовог повратка, цела земља бити обасјана Божјом славом.

Чему нас следећи одломци уче о улози коју је Бог наменио свом народу у овом свету? Како можемо да применимо те принципе на себе?

(а) 4. Мојсијева 14,17-21 _____

(б) Исаија 42,6; Исаија 49,6; Исаија 60,3 _____

(ц) Откривење 18,1-4 _____

Прочитајте поново текст Откривење 18,1-4, позив упућен „мом народу“, то јест Божјем народу да изађе из Вавилона. Како ће се то догодити? Другим речима, како ми, као црква која није у Вавилону, можемо бити од Бога употребљени да Божји народ, који је још увек у Вавилону, позовемо да изађе из њега?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Исаија 44,24 – 45,13.

„Тајна безакоња, мало-помало, у почетку неприметно и тихо, а онда све отвореније, онолико колико је јачала њена снага и њена власт над људским умом, обављала је своје преварно и богохулно дело. Скоро неосетно, незнабожачки обичаји су се увукли у хришћанску Цркву. Дух нагодбе и усклађивања са светом неко време је био сузбијан суровим прогонствима које је Црква подносила од незнабожачке руке. Међутим, када је прогонство престало, када је хришћанство ушло у владарске дворе и палате, одбацило је скромну једноставност Исуса Христа и Његових апостола и заменило је сјајем и оholошћу незнабожачких свештеника и владара; уместо божанских захтева прихватило је људске теорије и традиције. Привидно Константиново обраћење почетком четвртог столећа, изазвало је велику радост, а свет, огрнут плаштем праведности, ушетао је у Цркву. После тога, дело кварења убрзано је кренуло напред. Незнабоштво, наизглед побеђено, славило је победу. Његов дух завладао је Црквом. Његове доктрине, церемоније и сујеверје увукли су се у веру и богослужење оних који су себе сматрали Христовим следбеницима.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 49, 50 (оригинал).

У складу са питањем на крају проучавања за среду, нисмо ли сви у опасности, посебно што смо дуже овде, да одбацимо „скромну једноставност Исуса Христа и Његових апостола“ ради помпе, моћи, признања и искушења овог света? Ако мислимо да нисмо, онда заваравимо себе.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Када је Бог протерао свој народ у Вавилон, био је то посебно болан тренутак. Аврам је био позван да изађе из Халдеје како би основао заветни народ као извор светлости за ову планету, а сада су они били враћени натраг у ланцима. Током њиховог ропства, Бог је показао Израелу како је могло бити да су остали верни. Навуходоносор, на самом челу система који је потпуно супротстављен Богу, долази Христу (Данило 4). Пред крај њиховог заточеништва, Бог подиже персијског цара да послужи као тип Христа, тако што ће ослободити Његов народ из Вавилона и вратити их у Обећану земљу. Кир није био Израелац, а ипак га је Бог изабрао да открије план спасења свету тако што је вратио Божји заветни народ у Јерусалим. Које поуке о томе како Бог гледа на човечанство можемо извући из чињенице да је Он користио и људе *изван* Израела да би остварио своје циљеве?
2. Можда ми нисмо у Вавилону, али у којој мери би Вавилон могао бити у нама? Како да најпре препознамо тај проблем, а онда и да се променимо?

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 2,9-17; Данило 2,31-35; Исаија 17,12.13; Данило 7,1-3; Римљанима 3,10-19; Откривење 12,15.16; Откривење 10,1-11.

Текст за памћење: „Утолите и познајте да сам ја Бог; ја сам узвишен по народима, узвишен на земљи!“ (Псалми 46,10).

Током векова, било је оних који су тврдили да је Бог прижељкивао Пад, да је то заправо била Његова намера – да се људи спусте у стање греха и смрти, и да Га тако, у личности Исуса Христа, одведу на крст. Уосталом, како би Он другачије могао да покаже дубину своје љубави према људима на тако снажан и сликовит начин, осим да умре за њих на крсту? Укратко, по тој логици, Богу је било потребно да човечанство падне у грех.

То је грозан и жалостан став. Божја намера никад није била ни за сотону ни за људе да падну у грех. Побуна сотоне, а затим и човечанства била је трагедија несавладивих последица, док би наша радост у Њему остала потпуна да наши прародитељи нису пали.

Ове седмице, наставићемо да разматрамо проблеме изазване Падом и жељу за људском владавином насупрот Божјем управљању. Те истине су на моћан начин откривене у Књизи пророка Данила, која показује да је Бог био у праву када је свој народ упозорио шта ће се догодити ако се одврате од Њега и изабере ово-земаљске владаре. И то је управо оно што су добили – земаљске монархе уместо Бога и грешнике који господаре над грешницима – што никад није добра комбинација.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 3. мај.**

ПРВА ЗАПОВЕСТ

Едемски врт је био учионица за Божје прве људе, место где су они и њихово потомство, у једном бескрајном процесу, кроз свој међуоднос са делима стварања, могли да уче све више о Творцу. „Свети пар није представљао само децу поверену очинском Божјем старању“, истичала је Елен Вајт, „већ и ученике који слушају наставу свезнајућег Створитеља... Тајне видљивог свемира – ‘чудеса онога који је савршен у сваком знању’ (Јов 37,16) – биле су им неисцрпан извор поука и живања.“ – Стварање, патријарси и пророци, стр. 50, 51 (оригинал).

Прочитајте текст 1. Мојсијева 2,9-17. Која је била прва заповест, прва забрана, коју је Бог дао људском роду, и зашто је она била тако важна?

Прва употреба коренског глагола *тсвх*, „заповедити“ (Даничић: „запријети“), налази се у стиху 1. Мојсијева 2,16, када је Бог упутио људима заповест да не једу са дрвета познања добра и зла. Како се неко знање може забранити? Није ли увек корисно искусити и знати што више?

Према Светом писму – није. Бог је имао намеру да темељно образује свој народ, поштедевши га при том дуготрајне патње коју би нека сазнања изазвала, као што ће се догодити касније, кад људи изабери да владају сами собом, уместо да њима управља Господ лично.

Хиљадама година касније, када је Израел тражио цара, Господ им је предочио последице (као што смо открили прошле седмице), и известио је свој народ да ће одлука да одступе од Његове директне владавине остати на снази до краја времена.

Будући да су израелски цареви бивали све покваренији, Божји заветни народ је постао тако светован, тако удаљен од своје праве сврхе да им је Бог дао још више онога што су желели – људске власти.

Када се има у виду таква позадина, приступање Даниловој књизи може бити просветљујуће: не само да смена царстава приказана у визијама те књиге представља оптужницу против „народа“ – незнабожаца – већ је то оптужница и против Израела, због његовог неуспеха и одбијања да следи Божје *митсвот* (заповести). Векови потчињености, уместо слободе првобитно дате у Едему, требало је да постану нова учионица у којој би вољна срца могла да сведоче о упадљивој супротности између царстава овог света и Божјег царства.

Размислите о неким облицима знања за која би, чак и сада, многи од нас било боље да их никад нисмо стекли. Како нам то помаже да разумемо шта је у ствари било забрањено у Едему?

ДАНИЛО 2

Било је то за време вавилонског ропства када је Бог, преко пророка Данила, изложио најубедљивије описе односа између Његовог народа и царстава овог света које уопште имамо. Његов народ више није био независан. Он је сада жњео последице својих одлука. (И можда учио из њих?)

Прочитајте текст Данило 2,31-35, који нам пружа свеобухватни преглед историје света све до последњег времена. Које важне истине можемо сазнати из тог невероватног пророчанства?

Крајем деветнаестог века многи људи су одисали новим повећењем у људски напредак. Изложба у Паризу (1900), на пример, била је изванредан показатељ оптимизма у погледу будућности. Свакако, уз сав тај технолошки и научни напредак, многи од највећих проблема човечанства биће окончани! Када је људски род ушао у двадесети век, међу многим мислиоцима владао је тај велики оптимизам да ће нас идеали Просветитељства – као што су људска савршеност и моћ разума – увести у дивну нову еру човечанства.

Међутим, Први светски рат је брзо развејао те снове, а до краја двадесетог века у ратовима смо изгубили више од 200 милиона људи. Можда смо напредовали у технолошком смислу, али свакако не и у моралном. Да парафразирамо др Мартина Лутера Кинга Јуниора, ми имамо прецизно навођене ракете, али погрешно вођене људе. *А то је заиста застрашујућа комбинација.*

Многи проучаваоци пророчанстава запазили су да се у вези са металима у тексту Данило 2 прелази од највреднијих ка најмање вредним – злато девалвира у сребро, сребро у бронзу, бронза у гвожђе, док нам на крају не остану само гвожђе и глина.

Чарлс Дарвин, Карл Маркс и други мислиоци деветнаестог века покушали су да нас убеди да се човечанство на неки начин креће узлазном линијом – да ми еволуирамо у биолошком и друштвеном смислу. И премда се људски живот заиста донекле побољшао (макар на физичком плану), ко уопште гледа на будућност овог света, с обзиром на то како се њиме тренутно влада и управља, са баш много оптимизма у погледу мира, сигурности и напретка?

Исус је упозоравао: „Чућете ратове и гласове о ратовима... Јер ће устати народ на народ и царство на царство; и биће глади и помори, и земља ће се трести по свијету“ (Матеј 24,6.7). Али упркос тим упозорењима, како ипак можемо црпети наду из сазнања да смо унапред опоменути у погледу свега тога?

ДАНИЛО 7

Сан из 2. поглавља Књиге пророка Данила прво је дат вавилонском цару. За разлику од тога, визија из седмог поглавља дата је јеврејском пророку, припаднику Божјег заветног народа.

Данилу је приказано исто што и Навуходоносору, само из другачије перспективе. Уместо статуе, он види низ народа који излазе из мора, као последица ветрова који су узбуркали воду. Ти народи су били у сталном стању сукоба, што је изазивало непрекидну смену власти између њих. Стихови као што су: Псалми 65,5-8; Исаија 17,12.13 и Јеремија 46,7.8 користе аналогију са поплавама и таласима како би описали непрестани метеж међу тим народима.

Насупрот томе, постојала је Обећана земља која је, бар за извесно време, представљала острво мира и сигурности усред мора незнабожачких царстава – свети народ основан на чврстом темељу Божје владавине за разлику од непослушних народа који су га окруживали.

Прочитајте текст Данило 7,1-3. У том призору има доста кретања. Које поуке можемо извући из тог живописног приказа када је реч, на пример, о томе која је звер прва изашла из мора?

Данило посматра хаос незнабожачког ратовања са обале, када изненада звери почињу да *излазе на земљу* – на његову територију! Проблеми незнабожаца сада су постали проблеми његовог народа. Они су изабрали да живе *као* незнабошци, тако да ће надаље живети са (и под) незнабошцима. Почевши од вавилонске превласти, Божји заветни народ никад више неће уживати у потпуној и дуготрајној независности.

Тај губитак самосталности за Божји народ у данашње време трајаће све до краја, када ће Христос коначно бити постављен на своје право место као наш Цар. У Новом завету, Божји народ је наставио да страда под гвозденим песницом Римског царства, а затим и под прогонствима малог рога, наследника паганског Рима.

Премда су, историјски гледано, неки народи били бољи од других, а нека раздобља мирнија од других, највећи део историје народа, племена и царстава састојао се једноставно у кретању од једне трагедије до друге, од једног тлачитеља до другог. И често се све то чинило под влашћу оних који су тврдили да имају само најбоље намере за сопствени народ. Каква супротност у односу на владавину коју је Бог желео за свој народ, само да су је они изабрали.

Како нам текст Римљанима 3,10-19 помаже да објаснимо толико тога у нашем свету? На који начин, посебно 19. стих, показује зашто нам је еванђеље тако очајнички потребно у животу?

ИЗМЕЋУ ЗЕМЉЕ И МОРА

Слика земље и мора у Библији, нарочито у пророчанствима, може бити врло поучна. Размотримо случај употребе симбола *земље* и *мора* у библијском пророчанству, где су они узајамно оштро супротстављени.

„Симболички посматрано, када су земља и море супротстављени, *земља* често представља уређени свет, или чак земљу Израел, док се *море* односи на незнабожачке народе који прете Израелу, као што море прети копну.“ – Beatrice S. Neall, „Sealed Saints and the Tribulation“, *Symposium on Revelation*, Book 1, ed. Frank B. Holbrook, (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1992), p. 260.

Према том схватању, *земља* је место стабилности, утврђено на Божјој владавини, док *море* представља нестабилно превирање народа, утемељено на људској гордости.

Узимајући претходно цитирану мисао као позадину, прочитајте стихове Откривење 12,15.16 и Откривење 13,1.11. Запазите супротност између воде и земље. На који начин су оне употребљене и чему могу да нас поуче у вези са разумевањем пророчанства?

Запазите да аждаја користи *воду* да би прогонила жену (цркву). Као што смо видели, у пророчанствима, вода често симболизује световне власти, као и метеж и хаос који их прати. Дакле, можемо да видимо како је сотона успевао да користи масе, подбуњене од њихових вођа, како би прогонио Божји народ током већег дела црквене историје.

Такође, адвентисти седмог дана разумели су да се стих Откривење 12,16 односи на пресељење прогоњених верника у Нови свет. Ако је наше схватање *земље* и *мора* исправно, шта нам то говори о оснивању америчке републике?

Можемо ли је сматрати за „земљу“ која је, на исти начин као и „Обећана земља“, била место одвојено за Божји народ? Да ли је због тога звер из земље у првом тренутку изгледала као јагње? Мада Америка никад није била „Нови Израел“, како су неки њени рани оснивачи желели да је виде, она је дуго била земља верске слободе за милионе људи који су трпели црквено прогонство у свету.

Нажалост, та звер попут јагњета једног дана ће проговорити „као аждаха“ (Откривење 13,11). Сједињене Државе, које су тако дуго биле светионик верске слободе за прогоњене, постаће главни верски прогонитељ! То је још један пример онога што се дешава када људски род одлучи да самостално влада, уместо да Бог влада над њим.

ПРОРОКУЈ ПОНОВО

Црква остатка рођена је у Новом свету, управо тамо где су пребегли они који су трагали за верском слободом током седамнаестог и осамнаестог века. С обзиром на дугорочне верске и политичке препреке које су постојале на другим местима, мало је вероватно да би раст тог покрета био тако брз и снажан на неком другом месту као на тој новој земљи на којој су настале Сједињене Државе.

Прочитајте текст Откривење 10,1-11 који описује рођење тог покрета. Погледајте неке од елемената које смо проучавали, као што су „народи“, земља и море. Уз одговарајући опрез, да не бисте читавали у текст више него што треба, које могуће увиде можете наћи у том извештају?

Анђео виче јаким гласом, као што то чине и три анђела из 14. и анђео из 18. поглавља Откривења. То је горући тренутак у историји, када се успоставља дело цркве остатка за добробит „народима и племенима и језицима и царевима многима“ (Откривење 10,11).

Анђео држи „књижицу“ – вероватно књигу пророка Данила (видети Данило 12,4) – која је отворена по први пут после много генерација. Он стоји једном ногом у мору а другом на земљи. То упућује на помисао да се та порука односи на читаву планету, на Стари и Нови свет. То такође упућује на помисао да је то порука за *све* народе – за оне који живе на земљи, као и за оне који живе у „незнабожачком“ мору.

Свет ће, најзад, бити обасјан Божјом славом, и последње поруке Откривења 14 објављују се *свима*. Као што је био случај са Израелом, наш задатак као цркве јесте да проповедамо еванђеље „по свему свијету за свједочанство свијем народима. И тада ће доћи пошљедак“ (Матеј 24,14).

Бог гура људску историју ка њеном великом завршетку – ка крају људских империја и Христовом трајном устоличењу. Прочитајте стихове Данило 2,34.35.44.45. Библија тврди савршено јасно, без икакве двосмислености, да ће сва та људска царства бити искорењена, тако да неће остати ни трага од њих и њиховог ружног наслеђа, и да ће бити замењена Божјим вечним царством, у ком се грех, патња, болест, зло и смрт никада више неће појавити.

Погледајте с којом прецизношћу су пророчанства из 2. и 7. поглавља Књиге пророка Данила предвидела успон и пад свих тих световних царстава. Зашто би та прецизност, тако задивљујућа с обзиром на то када је Данило писао, требало да нам помогне да верујемо у Божје обећање о коначном и вечном царству – Његовом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Стварарење, иаиријарси и пророци* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Вавилонска кула“, стр. 117-124 (оригинал).

„И видјех небо ново и земљу нову; јер прво небо и прва земља прођоше, и мора више нема“ (Откривење 21,1). Огањ који је укло-нио незаконике очистио је земљу. Сваки траг проклетства је избрисан. Никакав вечно разгорели пакао неће подсећати откупљене на страшне последице греха.

Само једно једино подсећање остаје: наш Откупитељ заувек ће носити ожиљке свога распећа. На Његовом рањеном челу, на Његовом боку, на Његовим рукама и ногама, налазе се једини трагови суровог дела које је грех обавио. Пророк, посматрајући Христа у Његовој слави каже: ’Светлост Му беше као сунце, зраци излажаху Му из руку, и онде беше сакривена сила Његова’ (Авакум 3,4). У прободеним ребрима одакле је потекла црвена река која је помирила човека са Богом, налазила се Спаситељева слава, ту је била ’сакривена сила Његова.’ Моћан да спасе’ својом жртвом откупљења, био је моћан и да изврши правду над онима који су презрели Божју милост. Знаци Његовог понижења представљају и ознаке Његове највише части; током свих бескрајних векова вечности ране са Голготе служиће Му на славу и објављиваће Његову моћ.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 674 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. На крају, сва овоземаљска достигнућа, ма колико крупна, ма колико грандиозна, ма колико била славна и уливала страхопоштовање, биће претворена у прах и пепео и коначно заувек потрвена. То обухвата све велике и славне овоземаљске успехе које сте можда постигли или сада постижете. Зашто је увек важно имати на уму ту перспективу? Како би та перспектива требало да вам помогне да правилно поставите своје приоритете?
2. Пажљиво осмотрите звер из мора описану у тексту Откривење 13,1-10. У ком смислу је та звер природан резултат вавилонског начина размишљања? Она је несумњиво збир свих „народа“, од Вавилона до силе малог рога. Да ли сте приметили које су карактеристике сваког царства опстале током времена? У ком смислу овај свет и даље одражава вредности Вавилона или Рима, на пример?
3. Како ми, као адвентисти, успостављамо праву равнотежу између ходања за Господом и послушности законима свог народа, или владе под којом живимо? Шта се дешава када послушност једном води ка непослушности другом?

РАЗУМЕВАЊЕ ЖРТВЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 1,2-15; Јеврејима 10,3-10; 2. Мојсијева 12,1-11; 1. Коринћанима 5,7; Агеј 2,7-9; Исаија 6,1-5; Откривење 4,7-11.

Текст за памћење: „И пјеваху пјесму нову говорећи: достојан си да узмеш књигу, и да отвориш печате њезине; јер си се заклао, и искупио си нас Богу крвљу својом од свакога кољена и језика и народа и племена“ (Откривење 5,9).

Када му је Исус пришао, Јован Крститељ је изјавио: „Гле, јагње Божије које узео је на се гријехе свијета!“ (Јован 1,29). Било је то непогрешиво позивање на идеју о животињским жртвама, од којих су све упућивале на Христову заменичку смрт у корист човечанства.

У Библији не можемо избећи тему о животињским жртвама. Она се као скерлетна нит провлачи дуж њених страница и игра кључну улогу у великом призору из Откривења, у ком је Јован доведен у Божју престоноу дворану (Откривење 4 и 5). Чињеница да се Исус појављује у тој кључној сцени, при чему изгледа као заклано јагње (Откривење 5,6), представља важан кључ за разумевање читаве те пророчке епизоде.

Ове седмице размотрићемо неке од тема повезаних са жртвама, да бисмо боље разумели Исуса, заклано Јагње, главног протагонисту сцене у престоној дворани. Он је прихваћен као достојан тамо где нико други није, и Његова достојност много говори о томе шта је Господ заправо чинио кроз жртвени систем. Она Га открива као Бога бескрајне љубави, који је поднео највећу жртву, у чину којем ћемо се ми и друга интелигентна бића у свемиру дивити кроз читаву вечност.

* Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 10. мај.

УЗАЛУДНЕ ЖРТВЕ?

Понекад супротстављање две идеје може бити веома поучно. Много се може научити о природи жртвеног система из библијске перспективе, на основу примера када је Бог заправо *одбацивао* жртве свог народа.

Упоредите текст Исаија 1,2-15 са стиховима Исаија 56,6.7 и Псалми 51,17. Које важне поуке о жртвама су ту дате?

Та жалосна епизода у историји Израела није била први случај у ком је Бог одбацио неку жртву. Нешто слично догодило се на самом почетку историје спасења, када је Авељева жртва била одобрена и прихваћена од Бога, а Каинова није. Та рана епизода пружа нам још једну прилику да упоредимо прихватљиве и неприхватљиве жртве. (Видети: 1. Мојсијева 4,3-7 и Јеврејима 11,4.)

У време пророка Исаије Израелци су се препустили рутини, формално вршећи верске радње у минималистичком покушају да умире Бога, док су све време живели како им је воља. Њихове жртве биле су утемељене у њима самима, баш као и Каинове, а не у ставу предања и покуравања Богу.

То је исти дух који покреће царства овог света – дух самодовољности. Каин је хтео да живи како му је воља, а да пред Богом изврши пуки обред, и то под сопственим условима. Може се само претпоставити да је он на Бога гледао као на сметњу, препреку за заузимање сопственог правца, али да Га се бојао тек толико да је ипак испунио форму.

Авељ је, међутим, принео жртву коју је Бог захтевао, жртву која је оликавала обећање које је Бог дао о долазећем Месији (1. Мојсијева 3,15) – јагње, које је упућивало на Христов спасоносни чин на Голготи.

„Авељ је схватио велика начела откупљења. Себе је сматрао грешником и увиђао да гријех и казна за грех, смрт, стоје између његове душе и заједништва са Богом. Принео је заклану жртву, жртвовани живот, и на тај начин признао захтеве прекршеног Закона. У проливној крви гледао је будућу Жртву, Христа, који ће умрети на крсту на Голготи, и ослањајући се на помирење које ће тако бити осигурано, добио је сведочанство да се оправдао пред Богом, да је његова жртва прихваћена.“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, паширијарси и пророци*, стр. 72 (оригинал).

Колико је заиста суштински битно да се чувамо пуког „испуњавања форме“! На који начин свако од нас може да доживи шта значи потпуно се ослонити на Исусову смрт као на нашу једину наду у спасење?

КРВ ЈУНАЦА И ЈАРАЦА

Неки критикују читав концепт приношења жртава, тврдећи да је он суров, груб и, у извесном смислу, неправедан. Да, у томе и јесте ствар. Христова смрт је била сурова, груба и неправедна – невини је умро за кривога. То је оно што је било неопходно да би се решио проблем греха. И управо та смрт, Христова, била је оно на шта су све те сурове, грубе и неправедне жртве упућивале.

Прочитајте текст Јеврејима 10,3-10. Чему нас тај одломак учи у вези са жртвама које је Божји народ приносио у Старом завету? Ако грешници преко њих заправо нису могли бити спасени, зашто их је уопште требало приносити?

Јагњад и друге жртвене животиње били су само симболи који су упућивали на помириатељску жртву Јагњета Божјег. Била су то дела вере, пружање прилике грешницима да на опипљив начин изразе веру у дело долазећег Месије. Ту врсту симбола често називамо *типом*, који се испуњава у *анђијијију*, односно обличјем ствари или догађаја које најављују. Неки чак описују жртве као „минијатурна пророчанства“ о Исусовој смрти на крсту.

Ритуали повезани са жртвама били су у неку руку попут уплате за путовање. Када купите карту за воз, аутобус или авион, не крећете истог тренутка на путовање које сте уплатили. Уместо тога, добијате карту – симбол или обећање о путовању које ће доћи. Можете да седите на том парчету папира колико год желите, али оно вас неће пренети ни на једно одредиште. Али, када се коначно укрцате, и путовање почне, тек тада добијате оно што сте платили, и папирна карта постаје непотребна.

Тако је било и са жртвеним животињама. Оне су имале важну улогу, али када је права жртва принета, постале су бесмислене, а та реалност је дочарана у тренутку када се, приликом Исусове смрти, завеса између Светиње и Светиње над светињама поцепала надвоје. „И завјес црквени раздрије се надвоје с врха до на дно“ (Марко 15,38). Читав жртвени систем, храм и све остало, упућивали су на Исусову смрт на крсту. Када је Исус на крсту испунио своје обећање и устао као победник над смрћу, ти типови су постали непотребни.

Помислите само какво мора да је зло грех, када је једино смрћу Исуса, утеловљене Речи (видети Јован 1,1-3.14), могао да се искупи. Шта нам то говори о ставу какав бисмо морали имати према греху?

ПАСХАЛНО ЈАГЊЕ

Књига Откривење говори о Исусу као о „Јагњету“ скоро тридесет пута. Од најранијих дана у спровођењу плана спасења, Божји народ је користио јагањце као симбол долазећег Месије. Авељ је принео жртву „од првина стада својега“ (1. Мојсијева 4,4), а пре него што је Израел кренуо из Египта ка Обећаној земљи, било им је наложено да откупе сваку прворођену особу или животињу јагњетом од годину дана (2. Мојсијева 12,5).

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 12,1-11; Исаија 53,7.8; 1. Коринћанима 5,7 и Откривење 5,6. Чему нас ти стихови уче о Исусу као пасхалној жртви? Шта то значи за свакога од нас?

Годинама након Христове смрти, васкрсења и вазнасења, Петар је, размишљајући о свему што се догодило, написао: „Знајући да се пропадљивијем сребром или златом не искупите из сујетнога својег живљења, које сте видјели од отаца; него скупоцјеном крвљу Христа, као безазлена и пречиста јагњета“ (1. Петрова 1,18,19).

Исусов живот био је једини људски живот који је задовољио захтеве Божје светости. Сви ми остали смо згрешили, и наш грешни начин живота дословно шири лажи о природи нашег Творца.

Исус је, међутим, постао „пошљедњи Адам ” (1. Коринћанима 15,45). Тамо где смо ми подбацили, Он је живео савршено. У својој људској природи, Он је био све што је људски род требало да буде. Био је савршени одраз Божје славе. „Који видје мене“, казао је Филипу, „видје оца“ (Јован 14,9).

Осим тога, разапет је на Пасху, чиме је даље доказао да је Он антитипско Јагње. У стиховима Јован 18,19,20, Исус у вези са својим учењем каже: „Ја говорих јавно.“ Паралелно томе, у вези са пасхалним јагњетом у тексту 2. Мојсијева 12,5.6, деци Израеловој било је наложено да изаберу јагње за Пасху, и да га „чувају“, односно да га јавно покажу у данима који су претходили жртвовању. Када Га је првосвештеник испитивао у вези с Његовим учењима, Исус се позвао на чињеницу да је лично био изложен суду јавности, у храму, где је свако могао да Га види и чује. Његов живот, Његова дела, Његово учење – све је то откривало ко је Он заиста. Он је Јагње без мане, најмоћнији израз Божје праведности и славе.

На које начине бисмо могли боље да представљамо Исусов савршени карактер у свом животу?

ИСУС У ХРАМУ

Током читаве историје спасења владала је извесна напетост. С једне стране, Бог жели да обнови заједницу коју смо некад уживали с Њим, и чезне да нас привуче што ближе себи. Међутим, довођење грешника у Његово присуство само би их уништило. „Јер си ти Бог који неће безакоња“, пише Давид, „у тебе нема мјеста ко је зао“ (Псалми 5,4). А опет, у исто време, Давид такође пише: „А ја по великој милости твојој улазим у дом твој, и клањам се у светој цркви твојој са страхом твојим“ (Псалми 5,7).

Прочитајте текст Агеј 2,7-9. Када је подигнут други храм, пророк Агеј је дао запањујуће обећање – да ће тај нови храм бити славнији од оног претходног. Шта се под тим пророчанством подразумевало?

Када је Соломон посветио први храм, слава Шекине – Божје присуство које је пратило децу Израелову на путу за Ханан – испунила је храм, тако да свештеници нису могли ту да стоје како би довршили своју службу (1. О царевима 8,10.11). Када је други храм био посвећен, ковчег завета, који је представљао Божји престо, није био у њему, јер га је Јеремија сакрио. Дословно Божје присуство овог пута није испунило храм. То је било веома потресно. Како је онда Агејево обећање уопште могло да се оствари?

Управо у том другом храму се Исус, утеловљени Бог, појавио лично, телом и крвљу. Сам Бог је изашао иза завесе, да би постао један од нас и придружио нам се у овом исквареном свету. Зато што је Божји Син постао Син човечији, сада смо могли да видимо Његово лице, да чујемо Његов глас и да посматрамо, на пример, како је Он дотакао нечистог губавца и исцелио га (Матеј 8,3). Уместо да нас повуче у *свом* правцу, Бог нас је приближио себи крећући се у *нашем* правцу. Он је, лично, сишао к нама. Није чудо што Библија каже о Исусу: „Ето, дјевојка ће затрудњети, и родиће сина, и надјенуће му име Емануило, које ће рећи: с нама Бог“ (Матеј 1,23). Размислите шта то значи – Творац свемира удостојио се не само да живи међу нама већ и да умре за нас.

Крст је далеко најјачи израз Божје љубави. На које још начине можемо сагледати и доживети реалност Божје љубави?

ЈЕР СИ ТИ САЗДАО СВЕ!

У неколико прилика, пророци су у визији били доведени довољно близу Богу да им је било допуштено да виде Божји престо. Језекиљ га је видео изнад свода (Језекиљ 1,26). Исаија је посетио храм на небу да би га видео (Исаија 6,1), а у једном од најјаснијих описа који су нам дати, Јован је тамо доведен у визији описаној у 4. и 5. поглављу Откривења. Старозаветни типови у службама светилишта указивали су на то да постоји само један пут којим је човечанство могло да уђе у Божје присуство – Христова крв. (Видети: 3. Мојсијева 16,2.14, на пример.)

Прочитајте текстове: Исаија 6,1-5 и Откривење 4,7-11. Који елементи те две визије су слични? Обратите пажњу на редослед догађаја: Који је предмет први приказан? Шта је било следеће? Која је истина о Богу наглашена у тим визијама?

У свакој од тих визија престоне дворане, прво што се дешава јесте истицање Божје светости од стране небеских бића. У Исаијиној визији, та сцена је импресивна – храм је испуњен димом и „прагови на вратима“ се тресу кад серафими почну да објављују Божју славу. У Јовановој визији, херувими објављују исто: „Свет, свет, свет!“ (Погледајте стихове Језекиљ 10,14.15 да бисте нашли жива бића описана као *херувими*.) Сваком од тих пророка приказана је заслепљујућа сцена Божје славе.

А онда је нама приказана пророкова реакција на ту сцену. Исаија виче да је он човек нечистих усана (Исаија 6,5), а Јован плаче јер се суочио са трагичном истином да се не може наћи нико ко је достојан (Откривење 5,4). Када нам се директно прикаже Божја достојност, ми коначно почињемо да увиђамо људско стање – ми смо крајње недостојни, и потребан нам је Христос као наш Искупитељ.

Сотона је изнео многе оптужбе против Бога, тврдећи да је Он самовољан, себичан и суров, међутим, чак и кратак тренутак у Божјој престоној дворани разоткрива сотонине лажи. Управо виђење Христа онаквог какав Он заиста јесте, као „јагње заклано“ (Откривење 5,12), омогућава нам да и Оца сагледамо онаквим какав Он заиста јесте. Како је утешно знати да гледањем у Исуса видимо какав је Отац (Јован 14,9). А највеће откривење о томе какав је Отац видимо у Исусу који умире за нас на крсту.

Крст би, дакле, требало да нам покаже две ствари: прво, колико нас Бог воли кад је био спреман да то учини, да жртвује себе за нас; и друго, колико смо ми грешни и лоши када смо само по цену крста могли бити спасени.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Свето писмо јасно показује да је Христос једини достојан да обезбеди наше спасење. Његов живот је био једини безгрешан људски живот, једини пример живота који је послужио на савршено задовољство у славу Очево. Он је *беспрекорно* Јагње Божје, и сада стоји на челу људског рода као наша вечна сигурност. У исто време, Он је преузео нашу кривицу на себе, претрпевши осуду која је Божји одговор на зло. А Јовану се, док присуствује задивљујућем призору у ком небеска бића окружују Божји престо, каже да престане да плаче зато што „је надвладао лав, који је од кољена Јудина“ (Откривење 5,5).

Размислите такође и о томе какво је грех зло и како је дубоко пао људски род, када је једино смрт Исуса, Бога лично, била довољна да би се проблем греха решио. Без икакве сумње, да је постојао неки други начин да нас Бог спасе, а да не наруши начела своје божанске владавине, Он би то свакако учинио.

„Прекршени Божји закон захтевао је живот грешника. У целом свемиру постојало је само једно Биће које је могло, уместо човека, да задовољи захтеве Закона. Пошто је Божји закон исто тако свет као и сам Бог, само је неко једнак Богу могао да окаје преступ Закона. Нико осим Христа није могао да избави човека од осуде Закона и да га поново доведе у склад са Небом. Зато је Христос требало да преузме кривицу и срамоту греха – греха који је толико мрзак светом Богу да је морао да раздвоји Оца од Његовог Сина. Христос је требало да се спусти до највећих дубина понижења да би избавио изгубљени род.“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, њаиријарси и њороци*, стр. 63 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Јован види како Јагње улази у престону дворану и при том изгледа као да је „заклано“. Откривење 13,8 нам каже да је Исус био „заклан“ од постања света. Шта можемо да сазнамо о Богу на основу чињенице да је план спасења начињен још пре него што нам је био потребан?
2. Многи атеисти верују да смо сами у једном хладном, безосећајном свемиру. Насупрот томе, Библија говори не само о Богу, већ и о томе да Он толико воли свет да је сишао у њега, па чак и умро за њега. Колико би другачије требало да гледамо на овај свет, и на своје место у њему, у односу на оне који уопште не верују у Бога? Другим речима, како би реалност Крста требало да утиче на све што радимо?
3. Зашто су живот, смрт и васкрсење Исуса Христа једино средство којим би људски род могао да се спасе? И поново, шта нам таква једна цена говори о томе какво је зло грех заиста?

ОСНОВ ЗА ПРОРОШТВО

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 6,6-8; 1. Мојсијева 3,21-24; Језекиљ 1,4-14; Откривење 4,1-11; 4. Мојсијева 2,3-25; Исаија 14,12-14.

Текст за памћење: „Потом чух глас Господњи гдје рече: кога ћу послати? и ко ће нам ићи? А ја рекох: ево мене, пошљи мене“ (Исаија 6,8).

Божје право да влада свемиром заснива се на Његовом положају као Створитеља свега постојећег (Откривење 4,11), а такође и на Његовом карактеру. Управо откривањем Божјег праведног карактера ми почињемо да схватамо како и зашто су грешна људска бића изгубила Божју славу (Римљанима 3,23).

Ове седмице улазимо дубље у визију престоне дворане и разматрамо како се људски род односи према светом Богу, и како нас Христова жртва обнавља и доводи ближе престолу. Бог планира да нас обнови не само као појединце, већ и као људски род, да бисмо још једном могли да откријемо Његову славу осталим створеним бићима. Претраживањем остатка Библије, можемо наћи важне кључеве који нам помажу да разумемо и почнемо да ценимо високо звање које је Бог поверио нама, грешницима којима је опроштено и који су искупљени.

Људска побуна ће, коначно и заувек, бити завршена. Штавише, Божји карактер љубави, самоодрицања и самопожртвовања засијаће још сјајније него што је предвиђено Његовим првобитним планом за човечанство. Мада Његова намера никад није била да људски род падне у грех, Божји карактер љубави је, преко крста, на изванредан начин откривен пред свима.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 17. мај.**

ЕВО МЕНЕ, ПОШАЉИ МЕНЕ

Пре доста година, једна црква је одлучила да реновира застарели подрум да би направила нову салу за дружење. Једна од првих ствари које су урадили била је да поставе нова светла, верујући да ће она учинити тај простор лепшим. Међутим, када су их поставили, простор је изгледао још *горе*, јер јарка светла имају ту особину да откривају мане.

На сличан начин, задивљујућа визија Божјег престола учинила је Исаију болно свесним својих недостатака. „Јаох мени! – јадиковао је – „погибох, јер сам човјек нечистијех усана, и живим усред народа нечистијех усана, јер цара Господа над војскама видјех својим очима“ (Исаија 6,5). И ми бисмо се исто осећали кад бисмо изненада били доведени у Господње присуство. Та светлост је довољно јака да укло­ни све наше изговоре. У Божјем присуству ми јасно осећамо да смо изгубљени. Тако је и пророка Исаију чекало сиљно изненађење .

Прочитајте текст Исаија 6,6-8. Исаија је знао да грех значи само једно: „Погибох“! Плата за грех је смрт. Али уместо да нас препусти последицама греха, Бог љубави нас привлачи ближе себи. Какав је био исход тог сусрета и зашто је он важан?

Исаија је очишћен кад је серафим узео са олтара угљен којим му је дотакао уста. То је вероватно био кадиони олтар, где је вршено посредовање у корист Божјег народа (видети Откривење 8,3.4). Његови греси су опроштени, и он се сада сматрао подобним да стоји у Божјем присуству – али и више од тога, поверено му је и да представља Бога пред светом.

Занимљиво је да реч „серафим“ значи „онај који гори“. Запазите Исусов опис службе Јована Крститеља у стиху Јован 5,35: „Он бјеше видјело које гораше и свијетљаше, а ви се хтјесте мало времена радovati његову свијетљењу.“ Мада је, наравно, и сам Јован био грешник коме су били потребни благодат и спасење, његова служба је упућивала на Јединога који може да донесе благодат и спасење.

Исус је дошао као савршени представник Очевог славе – а Бог је послао пророка, грешника, који је обавио сличан задатак као и један од небеских серафима.

Тек пошто је сазнао да је његов грех очишћен, Исаија је рекао: *Ево мене, пошаљи мене. На који начин и свако од нас, знајући да су нам греси очишћени Исусовом крвљу, може да одговори исто као и пророк Исаија?*

ДВА ХЕРУВИМА

Чим су наши прародитељи протерани из Врта, Бог им је понудио наду у Месију (1. Мојсијева 3,15). А затим је поставио моћан симбол на вратима Едема – два херувима са блиставом, лелујавом светлошћу између њих. Не би требало да нам промакне да тај приказ веома блиско подсећа на ковчег завета, симбол Божјег престола (2. Мојсијева 25,18).

Прочитајте текст 1. Мојсијева 3,21-24. За који посао су херувими били задужени – и зашто?

Премда су херувими несумњиво били задужени да грешнике спрече да приступе дрвету живота (1. Мојсијева 3,22), они су такође били симбол наде, обећања да ће људи једног дана бити враћени у рај. „Едемски врт остао је на Земљи још дуго пошто је човек био одвојен од Његових пријатних стаза. Грешном роду још дуго је било дозвољено да посматра дом своје безазлености, у који су му приступ бранили анђеоски стражари. На вратима Раја, која су чували херувими, показивала се Божја слава. Ту је долазио Адам са својим синовима да се моли Богу. Ту је обнављао свој завет послушности Закону чије му је кршење донело изгнанство из Едема. Када је поплава безакоња преплављивала свет и људска поквареност изазвала уништење водама Потопа, Рука која је засадила Едем повукла га је са Земље. Али, приликом коначног обнављања, када ће настати 'ново небо и нова земља' (Откривење 21,1), он ће бити враћен још славније украшен него у почетку.“ – Елен Г. Вајт, *Сјиварање, иаиријарси и йороци*, стр. 62 (оригинал).

Избор речи у стиху 1. Мојсијева 3,24 такође је интересантан – Библија указује да је Бог „поставио“ херувима источно од Едема*, а оригинална јеврејска реч за „поставио“ је *шакан*, што је коренска реч за свети „шатор“ (видети 2. Мојсијева 25,9; 4. Мојсијева 3,26), где се Божја присутност читовала међу Његовим народом. Мада се уобичајени израз за Божју присутност, Шекина, не појављује у Библији, и он се такође заснива на тој истој речи, која се често преводи као „шатор“. Дакле, уз дослован превод речи *шакан* тај стих би могао да гласи: „Бог је *ушашорио* херувима на источним вратима Едема.“

У Библији, херувими се повезују са Божјим присуством (видети 1. Дневника 13,6; Псалми 80,1; Исаија 37,16), а посебно са Његовим престолом, што је место с којег се Његово име оглашава. Не смемо пропустити да приметимо како 24 старешине, које су присутне око Божјег престола у 4. и 5. поглављу Откривења, певају хвалоспеве Њему и проглашавају Његово право да влада као Онај који је све створио (Откривење 4,11). То може да нам помогне да разумемо приказ из престоне дворане и улогу коју ми, као грешници којима је опроштено, имамо у односима према Творцу.

* „Пошто истера човека и настани га источно од врта едемског, постави херувима с пламеним мечем, који је лелујао, да чува пут ка дрвету живота“ (1. Мојсијева 3,24, Милин).

ПОПУТ ГОРУЋЕГ УГЉЕВЉА

Херувими, било као жива бића (Језекиљ 10,8) или у виду својих златних симбола (2. Мојсијева 25,18), појављују се свуда у Старом завету. Често су приказани како стоје непосредно уз Божји престо, одсјајујући Његову славу ка свемиру. Херувими су такође били извезени на завеси испред Светиње над светињама (2. Мојсијева 26,1). У књизи Псалма, Божја врховна власт над створењима поетски је дочарана сликом Бога кога херувими носе кроз ваздух (Псалми 18,10). Бог је заповедио да се на поклопцу ковчега завета начине два херувима од чистог злата са крилима која пружају један према другом (2. Мојсијева 25,18-20).

Прочитајте текст Језекиљ 1,4-14. Које сличности видимо између тог одломка и призора описаног у текстовима Исаија 6,1-6 и Откривење 4,1-11?

Језекиљу је предочен импресиван приказ Божје силе. То је пре свега један збуњујући призор, који одговара неприликама у којима се Божји народ налазио у том тренутку – изабрани народ није био у земљи обећања већ у вавилонском ропству. И док проучава тај призор који се налази пред њим, Језекиљ подиже поглед и види Божји престо поврх свега тога.

Запазите значајне сличности са другим визијама престола. Жива бића о којима Језекиљ сведочи имају иста лица као и жива бића у Јовановој визији – лице лава, орла, вола и човека.

Та тајанствена бића са четири лица нису конкретно именована у Језекиљевом првом опису. Али касније, у још једном приказу престоне дворане (видети Језекиљ 10,1-21), названи су „херувимима“, и ту такође налазимо горуће угљевље из Исаијине визије серафима. Они имају иста лица као и жива бића поменута у Јовановој визији.

Кад год видимо Божји престо – било типолошки представљен у виду ковчега завета, који је служио као Божје место састанка са Мојсијем (2. Мојсијева 25,22), или као пророчку визију од које застаје дах – херувими су *увек* присутни. Они су блиско повезани са Божјим престолом. Сва Божја створења начињена су тако да одражавају Његову славу – било да је реч о људском роду који је створен по Његовом лику, или о анђеоским бићима која су постављена непосредно уз Његов славни престо.

Свeй, свeй, свeй је Госпoд Бoг Свeдржнeйшeй. Како ви стојите у односу на меру светости о којој Језекиљ ту сведочи? Шта вам одговор на то питање поручује када је реч о вашој потреби за еванђељем?

БОГ МЕЂУ СВОЈИМ НАРОДОМ

Док су следили Божје присуство у виду облака, Израелци би се зауставили на свом путовању за Обећану земљу, поставили би светилиште (шатор од састанка), па би тек онда подизали своје шаторе око њега – по три племена са сваке стране. Божја присутност би се спустила у Светињу над светињама и ту би боравила усред свог народа.

Постојало је по једно доминантно племе са сваке од четири стране светилишта. Према тексту 4. Мојсијева 2, ко су била та четири главна племена?

4. Мојсијева 2,3 (исток): _____

4. Мојсијева 2,10 (југ): _____

4. Мојсијева 2,18 (запад): _____

4. Мојсијева 2,25 (север): _____

Запазите да је свако од доминантних племена развијало сопствену заставу, да би означили ко су. Мада Свето писмо не говори изричито шта се налазило на свакој од тих застава, постоји занимљива традиција – донекле заснована на карактеристикама тих племена, описаних у поглављима 1. Мојсијева 49 и 5. Мојсијева 33 – која свакој од четири стране света додељује једно од та четири лица. „Према рабинској традицији, Јудина заставка носила је слику лава, Рувимова слику човека или људске главе, Јефремова слику вола, а Данова слику орла, тако да су четири жива бића уједињена у обличју херувима које је Језекиљ описао, била представљена на те четири заставе.“ – Carl Friedrich Keil and Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, vol. 1 (Peabody, MA: Hendrickson, 2011), p. 660.

Наравно, могуће је да традиција претерује, али ипак је занимљиво упоредити ту древну традицију са библијским описом Новог Јерусалима. Јер, јавља се занимљив образац – постоје капије које представљају по три племена на свакој од четири стране града (Откривење 21,12.13).

Описи израелског табора и Новог Јерусалима наглашавају једну кључну чињеницу – Бог намерава да привуче људски род ближе свом престолу. Књига Откривење учи нас да „је њему (Новом Јерусалиму) црква Господ Бог сведржитељ, и јагње“ (Откривење 21,22).

Ми, наравно, не живимо у израелском табору. Али на које начине, у сопственом животу данас, можемо да се приближимо месту на ком је Бог присутан?

ПАД ЛУЦИФЕРА

Делује несхватљиво да је Луцифер некада вршио службу херувима заклањача, заузимајући узвишени положај поред Божјег престола. Његово постојање би свакако допринело да се пред свемиром открије слава Божја. Али он је, уместо тога, почео да размишља о сопственој слави, а не о слави свог Творца. Или, да будемо прецизнији, почео је да умишља да се њему не указује дужно поштовање.

Прочитајте следеће текстове: Језекиљ 28,11-17 и Исаија 14,12-14. Шта је довело до Луциферовог пада? Упоредите те одломке са текстом Откривење 14,1-12. Како та супротност између Луциферовог пада и високог положаја који људски род има у Христу утиче на ваше разумевање онога што се дешава у тексту Откривење 14?

Запазите како је Луцифер удаљен са свете горе, док искупљени стоје на гори Сион са Јагњетом Божјим. Луцифер каже да је био у Едему, а и људски род је некад тамо био, али, за разлику од сотонине судбине, људи су враћени у рај посредством Христа. (Видети Откривење 22,1-3.)

У том контексту, следећи цитат Елен Г. Вајт је веома поучан: „Небо ће ликовати, јер ће места на висини, упражњена падом сотоне и његових анђела, попунити они које је Господ искупио.“ – *The Advent Review and Sabbath Herald*, May 29, 1900.

А они су тамо, на небу, само захваљујући еванђељу. Заправо, тема еванђеља, искупљења, сликовито је приказана у престоној дворани, у 4. и 5. поглављу Откривења. На пример, анђели кличу: „Достојан си да узмеш књигу, и да отвориш печате њезине; јер си се заклао, и искупио си нас Богу крвљу својом од свакога кољена и језика и народа и племена“ (Откривење 5,9). Каква слика еванђеља – Исусове смрти за искупљење човечанства!

Запазите такође, како тај језик подсећа на поруку првог анђела, у којој смо позвани да проповедамо „вјечно јеванђеље... онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6). Како је ту моћно представљена пунина онога што је Христос учинио за овај свет. Нема ниједног људског бића у целој земаљској историји за које Христос није умро. Људи само треба да сазнају за то и одлуче да то прихвате.

Коју улогу имамо ми као црква и појединци у настојању да људима омогућимо да сазнају шта је Христос учинио за њих?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Велика борба* од Елен Г. Вајт прочитајте одломке из поглавља под насловом „Сукоб је завршен“, на странама 669-671, 676–678 (оригинал).

Сотона, некада херувим заклањач, настојао је да уништи поверење у Божји престо. Бог је допустио да пали анђели наставе са својом побуном, како би пред свемиром показао дубине зла до којих се долази због самоузвишења. И премда је сотона успео да преваром придобије људски род да му се придружи у рату против Бога, Христос га је на крсту потпуно поразио, обезбедивши за људе положај на ком су некад стајали пали анђели. Грешници се, у Христу, јавно окрећу против Луциферових тврдњи. Завршни сценарио је, на неки начин, још веће откривење Божје добротe и љубави него што је постојало пре Луциферовог пада. Мада Бог никад није одредио да дође до појаве зла, и мада је то трагедија са вечним последицама, када се оно сасвим оконча, Божја доброта и љубав откриће се на начине на које иначе никада не би.

„Христос сада посматра откупљене, обновљене по Његовом облику, бића чије срце носи савршени отисак божанства, и свако лице савршено одсјајује лик свога Цара. У њима гледа плод труда своје душе, и потпуно је задовољан. Гласом који допире до свих окупљених праведника и масе безбожника, објављује: 'Погледајте оне које сам откупио својом крвљу! За њих сам трпео, за њих сам умро, да у току свих векова вечности могу боравити у Мојој присутности!' Песме хвале уздижу се из мноштва у белим хаљинама које се окупило око престола: 'Достојно је јагње заклано да прими силу и богатство и премудрост и јачину и част и славу и благослов!' (Откривење 5,12).“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 671 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Замислите да стојите пред Богом, при чему су свака ваша мана, сваки недостатак карактера, сваки грешан поступак, свака лоша мисао, свака погрешна побуда у потпуности изложени пред Њим! Шта бисте с правом и поштено заслужили? У чему је, онда, ваша једина нада? Зашто се морамо потрудити да нас „правда Божија вјером Исуса Христа“ (Римљанима 3,22) покрива сада и на суду, кад нам је најпотребнија? Укратко, зашто нам је потребно еванђеље?
2. Јован Крститељ је, као што смо видели, играо улогу серафима – горуће и блистајуће светиљке. (Видети Јован 5,35.) Он је, наравно, био Исусов претеча, који је оглашавао Месијин први долазак. У ком смислу Божји народ последњег времена има сличну пророчку улогу?

У ПСАЛМИМА – 1. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 9,11-15; Псалми 122; Псалми 15; Псалми 24; 2. Мојсијева 33,18-23; Псалми 5 и Псалми 51,7-15.

Текст за памћење: „И видјех, и гле, јагње стајаше на гори Сионској, и с њим сто и четрдесет и четири хиљаде, који имаху име оца његова написано на челима својима“ (Откривење 14,1).

Као адвентисти седмог дана, навикли смо да за симболима из Откривења трагамо у Старом завету, да бисмо их лакше разумели. А што се тиче наратива који те симболе садрже, далеко од тога да имамо само један добар извор. Напротив, њих налазимо у целом Старом завету.

Један посебно богат извор информација је књига Псалама, збирка свете поезије која разматра многа људска искуства и могуће узајамне односе са Богом – у распону од потиштености због греха и патње до неспутане радости због Божјег присуства и Његових поновљених обећања у вези са опроштењем и спасењем.

Пажљиво читање Псалама износи детаље који чине да књига Откривење оживи, нарочито Откривење 14, поглавље које описује завршно дело Божје цркве остатка на земљи. Божјем народу последњег времена дат је исти задатак као и старом Израелу – ми треба да будемо светлост народима, последњи милостиви позив свим људима да обожавају и слушају свог Творца.

Неки детаљи наведени у тој Божјој песмарици омогућавају нам да на нови начин разумемо и ценимо своју улогу у завршним тренуцима земаљске историје.

* Прочите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 24. мај.

НАШ ПРВОСВЕШТЕНИК

Кад је Мојсије надгледао подизање светилишта (шатора од сас-танка), није му било допуштено да употреби било који нацрт по свом избору. Бог му је дао нацрт који је морао да следи. „И гледај, те начи-ни све ово по слици која ти је показана на гори“ (2. Мојсијева 25,40). У Посланици Јеврејима откривамо да је ту употребљена „слика“ јед-не више реалности, небеског светилишта.

Прочитајте текст Јеврејима 9,11-15, о Христу као нашем Пр-восвештенику у небеском светилишту. Шта ту сазнајемо о Ње-говој служби за нас?

Земаљско светилиште је представило Исуса до запањујућих де-таља. Од свештеника и жртава до намештаја и других детаља уређења – све то говори о Исусу.

Књига Откривење је, наравно, препуна сликовитих приказа све-тилишта. У уводним стиховима налазимо свећњак из светилишта, а ковчег завета се изричито помиње у четвртом поглављу, као и бројне друге алузije на храм. Без разумевања старозаветног светилишта, постаје немогуће схватити на шта Јован указује у описима својих ви-зија. А Павле, о искуствима Израела, пише следеће: „Ово се пак све догађаше угледи њима, а написа се за науку нама, на које пошљедак свијета дође“ (1. Коринћанима 10,11).

Има много тога што можемо научити проучавајући детаље храма. А у књизи Псалама налазимо важну компоненту за разумевање тих детаља – начин на који су се припадници Божјег народа лично одно-сили према храму. Дат нам је увид у то како се Давид односио према светилишту и његовим службама, а видимо и како је Божји народ ср-цем одговарао на оно што ће Месија учинити за њих. Обрасци и на-црти нису једино што нам помаже да видимо Исуса. Можемо такође „копати“ и по личним искуствима оних који су разумели чему нас Бог учи преко светилишта, и извући поуке за себе и своја сопствена искуства са Богом.

Прочитајте текст Псалми 122. Премда не можемо буквално ићи у овоземаљски „дом Господњи“ (јер он више није ту, а чак и да је други изграђен на истом месту, то не би ништа значило), које елементе налазимо у том Псалму, који могу да нас охрабре у вези са оним што је Христос учинио за нас? Учите тему мира, сигурности, слављења и суда.

НА ГОРИ СИОН

У тексту Откривење 14, затичемо Божји народ како стоји на гори Сион. Првобитна гора Сион била је смештена западно од данашњег старог града Јерусалима, и сматрана је местом Божјег престола, односно Његовог присуства међу Његовим народом. С временом је храмска гора, односно гора Морија, такође почела да се поистовећује са гором Сион.

Другим речима, тај важан приказ Божјег остатка последњег времена изнет је језиком светилишта, као што је случај са већином кључних призора у књизи Откривење. Захваљујући Јагњету, Божји народ стоји на Његовој светој гори!

Прочитајте 15. и 24. Псалам, где Давид поставља пресудно важно питање: „Ко може наставати на светој гори твојој?“ Упоредите његов одговор у тим Псалмима са описом народа што стоји на Сиону у тексту Откривење 14,1-5. Које паралеле налазите? Како се придружити тој групи? Какав је значај чињенице да је Очево име написано на њиховим челима? (Откривење 14,1).

Опис оних којима је допуштено да ступе у Божје присуство у Давидовом псалму, прилично је недостижан за обичне грешнике. Ко би међу нама могао искрено да каже да увек „ходи без мане“? Или да увек „говори истину из срца својега“ (Псалми 15,2)? Нико од нас не може да каже за себе да „неће посрнути довијека“ (Псалми 15,5). Ако тврдимо да никад нисмо згрешили, Библија поручује да нема истине у нама (1. Јованова 1,8).

Према томе, не можемо доћи до другог закључка, осим да нас управо Јагње оспособљава да стојимо на Сиону. Јагње се не помиње у Давидовом Псалму, али се изненада појављује у опису који налазимо у 14. поглављу Откривења. То је скоро као да Откривење 14 одговара на Давидово питање. Сад кад је Јагње Божје заузело свој положај на гори Сион, у светилишту, и ми можемо бити ту присутни, јер нам се Његова савршена праведност приписује на основу вере. Можемо имати „слободу, браћо, улазити у светињу крвљу Исуса Христа, путем новијем и живијем, који нам је обновио завјесом, то јест тијелом својијем“ (Јеврејима 10,19,20). Без Његове крви, какву наду бисмо опште имали? Никакву, заправо.

Помислите на сва библијска обећања о победи над грехом. Зашто, чак и поред тих обећања, ми још увек нисмо у стању да досегнемо тај савршени пример који је Исус поставио пред нас, и зашто нам је потребан Његов савршени живот као наша замена?

ЗАКОН У НАШИМ СРЦИМА

Остатак окупљен на Сиону има име урезано на свом челу – име Оца и Јагњета. (Није сигурно да ли су то два различита имена, јер Исус је слика и прилика Оца!) А „име“ у Светом писму означава нешто више од речи којима се људи узајамно ословљавају – оно означава *карактер*. До данашњег дана, у многим културама још увек се каже да неко има „добро име“ ако људи високо цене његов карактер.

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 33,18-23; 2. Мојсијева 34,1-7 и Псалми 119,55. Када је Мојсије затражио да види Божју славу, шта је Бог обећао да ће му показати? А онда, кад је Бог објавио своје име Мојсију (2. Мојсијева 34,5), шта је уследило?

Неки замишљају Божју славу као блиставу светлост којој се не може приступити, што је свакако прикладан опис. Али Божја слава је нешто више од само визуелне појаве – Његова слава је Његов карактер. А исто важи и за Божје име.

Када Библија описује остатак са Божјим именом исписаним на њиховим челима, ту се не ради о неким дословним симболима који су ту утиснути. Ради се о томе да имате Божји карактер утиснут у свом уму, у срцу, тако да у свом животу одражавате Божју љубав и Његов карактер. Привучени сте Богу и волите Га због онога што Он јесте и што је учинио за вас.

Интересантно је, такође, да кад Бог описује себе Мојсију, Он то чини истовремено када му даје друге плоче са Десет заповести, које су такође препис Његовог карактера. Осим тога, људи који имају Божје „име“ у Откривењу 14 описани су као они „који држе заповијести Божије“. Запазите, затим, речи које налазимо у Посланици Јеврејима: „Ово је завјет који ћу начинити с њима послје онијех дана, говори Господ: даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховијем написаћу их; и гријеха њиховијех и безакоња њиховијех нећу више спомињати“ (Јеврејима 10,16.17). Каквог ли еванђељског исказа! Иако се Божји закон огледа у нашем животу, још увек нам је потребно да се наши греси више не спомињу!

Божје име је Његов карактер. Његов морални закон је препис Његовог карактера. А они који су окупљени на Божјој светој гори у последњим данима, испуњени су љубављу према Богу, љубављу која се испољава кроз послушност Његовом закону.

Ако се спасавамо вером а не држањем закона, какав је онда значај Божјег закона? (Видети: 1. Јованова 5,3.)

ПСАЛАМ 5.

Прочитајте текст Псалми 5. У њему Давид истиче оштру супротност између оних који су изгубљени и оних који су искупљени. Упоредите тај Псалам са изразима употребљеним у тексту Откривење 14,1-12. Које сличности проналазите и како то утиче на ваше схватање шта значи бити део Божјег покрета остатка последњег времена?

Поучно је запазити како Давид инсистира на томе да за зло „нема мјеста“ у Божјем присуству (Псалми 5,4). Суштина светилишта била је у томе да Бог може да борави међу својим народом, а исто ће важити и у Христовом царству (видети Откривење 21,3). Они који би хтели да приступе Божјем престолу морају бити *искупљени*.

Такође је вредно пажње да Давид у стиху Псалми 5,7 описује чин богослужења, што је кључно спорно питање у великој борби. Откривење 13 помиње богослужење („клањање“) шест пута, а три анђеоске поруке позивају свет да се поклони ономе ко је све створио. Давид нам каже да се он „боји“ Бога, а порука остатка позива свет: „Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова“ (Откривење 14,7).

Запазите, осим тога, како се за искупљене у Откривењу 14 каже да се у њиховом устима „не нађе... пријевара“ (Откривење 14,5). Они говоре истину, и њихове речи и дела одражавају Божји праведни карактер. Што се злих тиче, каже Давид: „Нема у устима њиховијем истине“ (Псалми 5,9).

Задивљујућа је сцена коју Јован приказује у том кључном делу Откривења – обични грешници су отргнути од смрти и уживају предност да стоје у Божјем присуству. Они то право нису заслужили. Оно им је додељено на основу чињенице да Јагње Божје – праведни Син човечији – стоји ту са њима. Опроштено им је и искупљени су, не морају више сами да носе сопствену кривицу (упоредити са: Псалми 5,10), јер ју је Јагње Божје понело уместо њих (упоредити са стиховима Исаија 53,12 и 2. Коринћанима 5,21).

А кад је Божје име написано у вашем срцу, тешко је ћутати. Божји народ износи последњу понуду милости „великијем гласом“ (Откривење 14,7). „Па ће се радовати сви који се у те уздају; довијека ће се веселити које ти заклањаш; дичиће се који љубе име твоје“ (Псалми 5,11).

Замислите да стојите пред светим и савршеним Богом на суду, и да је све што сте икад учинили потпуно разоткривено пред Њим. Шта вам таква могућност говори о вашој потреби за Христовом праведношћу?

УЧИ ПРЕСТУПНИКЕ СВОМ ПУТУ

Након што се Господ појавио пред њим у сцени са престоном двораном из текста Исаија 6,1-8, и након што му је речено да његово „безакоње... узео се“ и његов „гријех... очисти се“, Исаија је одговорио рекавши: „Ево мене, пошљи мене“ (Исаија 6,8). Односно, када је сазнао да је исправан пред Богом, упркос томе што је био свестан својих мана, био је спреман да ради за Господа.

Није ли исти случај и са нама? Како можемо објављивати спасење другима ако га ми сами немамо? А можемо га имати вером у Исуса и оно што је учинио за нас.

Прочитајте текст Псалми 51,7-15. Шта је Давид обећао да ће учинити након што му је опроштено и након што је очишћен од свог греха?

Бити позван у Божје присуство значи, у крајњој линији, бити враћен натраг у свет. Јер Бог је, у својој мудрости, задужио искупљене да служе као Његов доминантни глас у палом свету. У неком тренутку, утицај Његовог народа на земљи осетиће се на моћан начин. Стих Откривење 18,1 нам каже да ће Његов коначни позив палој планети обасјати читав свет.

„У срцу онога који је тек дошао Христу, рађа се жеља да други-ма обзнани каквог је пријатеља нашао у Исусу; спасавајућа и посвећујућа истина не може остати затворена у његовом срцу. Ако смо обучени у Христову праведност и испуњени радошћу Његовог Духа, који пребива у нама, нећемо моћи да будемо мирни. Ако смо искусили и уверили се да је Господ добар, имаћемо шта да кажемо. Слично Филипу, када је нашао Спаситеља, и ми ћемо позивати друге да дођу к Њему.“ – Елен Г. Вајт, *Пут Христу*, стр. 78 (оригинал).

У Откривењу 14, поруке три анђела утемељене су на „вечном еванђељу“ (Откривење 14,6). Односно, чак и пре него што је изашла објава да треба обожавати Онога „који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7), или о паду Вавилона (Откривење 14,8), или о клањању „звијери и икони њезиној“ (Откривење 14,9) – проглашено је на чему се она темељи, а то је еванђеље, спасење у Исусу. А разлог томе је што опомене и поруке три анђела не би значиле ништа да није наде и обећања што они који објављују те поруке имају у Исусу и ономе што је Он учинио за њих. Да није „вечног еванђеља“, ми заиста не бисмо имали ништа вредно да кажемо свету.

Задржите се више на тој чињеници да смо, чак и пре него што објављивање порука три анђела почне, упућени на „вечно еванђеље“. Шта нам то говори о темељној важности коју та истина има за све у шта верујемо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Давидови псалми приказују широку лезу искустава, од дубина свесне кривице и самоосуђивања па све до најчвршће вере и најузвишеније везе са Богом. Извештај о његовом животу објављује да грех доноси само срамоту и муку, али и да Божја љубав и милост могу допрети до највећих дубина, да ће вера уздићи покајничку душу и учинити је посињеним Божјим дететом. Од свих обећања које садржи Његова Реч, то је једно од најснажнијих сведочанстава о Божјој верности, праведности и заветној милости...

’Заклех се Давиду, служи својему... рука ће моја бити једнако с њим, и мишица моја кријепиће га... истина је моја и милост моја с њим и у моје име узвисиће се рог његов. Пружићу на море руку његову, и на ријеке десницу његову. Он ће ме звати: ти си отац мој, Бог мој и град спасења мојега. И ја ћу га учинити првенцем, вишим од царева земаљских. Довијека ћу му хранити милост своју, и завет је мој с њим вјеран. (Псалам 89,3-28).“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, иаиријарси и йороци*, стр. 754, 755 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Људски род се показао бедно неуспешним у држању своје стране завета који је Бог успоставио са нама. Давид, „човек по Божјем срцу“, упркос неким крупним грешкама, био је моћно употребљен да нам саопшти услове нашег спасења. У ком смислу Давид представља Исуса, који је савршено одржао Божји завет у нашу корист? И зашто је то што је Исус учинио у нашу корист наша једина нада?
2. Које делове Псалама сматрате посебно корисним и значајним, јер одражавају ону врсту искустава кроз која сте и сами прошли?
3. Зашто се у Псалмима тако често помиње храм? Шта можемо научити из Давидове љубави према светилишту? Како нам то може помоћи да ценимо то што имамо у Исусу, нашем небеском Првосвештенику „који је с десне стране Богу, и моли за нас“ (Римљанима 8,34)? Зашто нам је, чак и као искупљеном народу, потребно да Христос посредује за нас на небу?
4. У вези са наведеним одломком из књиге Елен Г. Вајт, какво је ваше лично искуство у томе – како је Бог уздигао вашу „покајничку душу“ и учинио је „посињеним Божјим дететом“, након греха који вам је донео само „срамоту и муку“?

Текстови за проучавање у току седмице: Псалми 46; Јеремија 4,23-26; Псалми 47,1-4; 1. Солуњанима 4,13-17; Псалми 75; Откривење 14,6-12.

Текст за памћење: „Да те славе народи, Боже, да те славе сви народи! Да се веселе и радују племена; јер судиш народима право, и племенима на земљи управљаш“ (Псалми 67,3.4).

Кад размишљамо о завршним догађајима, склони смо да се усредсредимо на звери и силе из Откривења. Наравно, оне имају велику и значајну улогу. У супротном, Бог не би морао да их укључи у библијски наратив да бисмо их ми разумели (видети Откривење 1,3).

Пророштво се, међутим, бави и кључним питањима повезаним са грехом и патњом, судом, битком између добра и зла, природом правде и неправде, прогонством, и шире.

Псалми се такође баве тим питањима, залазећи дубоко и истражујући скоро сваку могућу људску емоцију – од мрачне малодушности до необуздане радости. Видимо Израел како се припрема за битку против сила таме. Читамо о појединцима који се боре са питањем зашто се Бог не позабави злом непосредније и брже – питањем које смо несумњиво сви у неком тренутку поставили. Упућени смо да одговоре потражимо у светилишту, а ту је и поновљено позивање на Божји статус као Створитеља. Нису ли то исте дилеме и питања са којима се и ми, у данашњим околностима, боримо?

А то је, наравно, разлог што ћемо наставити да разлажемо Псалме, да бисмо сазнали нешто више о тим кључним истинама.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 31. мај.**

ПОМОЋНИК КОЈИ СЕ У НЕВОЉАМА БРЗО НАЛАЗИ

Прочитајте текст Псалми 46. Коју поруку наде можемо црпети из тих речи усред метежа садашњег живота, и онога што знамо да ће доћи на земљу у последњим данима како се велика борба буде даље одвијала?

Псалам 46 се, по свему судећи, дотиче теме коју налазимо у Посланици Јеврејима – *шеме о нечему бољем*. Исус је бољи од овоземаљског Првосвештеника, Његова жртва је боља од свих животињских жртава и небеско светилиште је боље од својих предлика које су постојале на земљи.

Међутим, овај псалам има другачији приступ. Аутор не полази од добрих ствари и не пореди их са нечим још бољим. Он пореди свет побуне – и страшне последице које она доноси – са обећањем о нечему бољем што Бог планира за нас.

Заиста, овај псалам је пун наде и обећања да ћемо, чак и усред пустоши, искушења, патњи и ратова с којима се суочавамо, на крају „утолити“ и познати да је Он Бог (Псалми 46,10), и почивати у вери да ће једног дана свему томе доћи крај, а да ће Бог бити „узвишен на земљи“ (Псалми 46,10).

Запазите, такође, следеће речи: „Зато се нећемо бојати, да би се земља помјестила, и горе се превалиле у срце морима“ (Псалми 46,2).

Овде не можемо а да се не подсетимо призора који ће се одиграти приликом Другог доласка: „И небо се измаче као књига кад се савије, и свака гора и острво с мјеста својијех покренуше се“ (Откривење 6,14). И овога: „Чекајући и желећи да буде скорије долазак Божијега дана, којег ће се ради небеса спалити и раскопати, и стихије од ватре растопити?“ (2. Петрова 3,12). Наш садашњи свет, са свим злом које га прати, неће трајати заувек, а у ономе што следи обећано нам је нешто што наш ум сада једва може да појми. Међутим, за сада само треба да истрајемо, да очувамо веру и да се чврсто држимо Божјих открићења која имамо, нарочито у Исусу на крсту.

Колико год да ствари лоше стоје у свету (а знамо да ће бити још и горе), коју наду би требало да црпемо из сазнања о Божјем карактеру, о Његовој доброту и сили (сетите се крста)?

НАДА УСРЕД ПРЕВИРАЊА

Језик књиге Псалама је великим делом симболичан, али када је реч о изразима који упућују на коначно „ресетовање“ наше планете, немамо много разлога за веровање да је он *искључиво* симболичан. Псалам 46 нас подсећа да ће земља, у физичком смислу, бити дубоко уздрмана Христовим повратком. Али том приликом неће бити погођене само стене и мора. Велики врхунац земаљске историје значиће и слом светских царстава – несрећних система људске владавине који су изазвали тако много патње током више миленијума.

На крају ће све те силе, заједно са свим злом и патњама које су нанеле човечанству, потпуно нестати.

Прочитајте текст Јеремија 4,23-26. Шта нам то говори о судбини овог света, бар док не угледамо „небо ново и земљу нову“ (Откривење 21,1)?

Библијско пророштво нам показује шта ће се догодити са овим светом. Визија из 7. поглавља Књиге пророка Данила, на пример, приказује нам олујно море из којег излазе народи света. Ветрови сукоба и рата дувају преко незнабожачког мора (планете земље), производећи земаљска царства једно за другим, а ниједно од њих не може да реши веома реалне проблеме који опседају људски род. Светске вође којима се усуђујемо да верујемо скоро увек се покажу исто тако грешним и себичним, као што смо и ми остали.

Ниједно од царстава приказаних Данилу није се показало као безбедан дом за Божји народ (мада су нека била боља од других). Али ми знамо да имамо право грађанства у Божјем царству (Филибљанима 3,20), и да се високо изнад хаоса ове планете налази престо који се не може померити (видети Језекил 1,26). Исус је поучавао да ће свет западати у све већу пометњу, што се више будемо ближили тренутку Његовог повратка (Матеј 24), али ми можемо опстати у вери, без обзира на стање наше планете, јер знамо са сигурношћу да Бог није изгубио контролу, и да ће Он испунити своја обећања: „Узбучаше народи, задрмаше се царства; али он пусти глас свој и земља се растапаше. Господ над војскама с нама је, бранич је наш Бог Јаковљев“ (Псалми 46,6.7). Краткорочно гледано, ствари не иду баш најбоље, нити ће ићи. А дугокорочно гледано? Е, то је већ – захваљујући Исусу – сасвим друга ствар.

Несумњиво, наш свет делује хаотично и као да је ван контроле. Како би, на пример, пророчанство из текста Данило 7 требало да нам помогне да се уверимо како ће на крају све изаћи на добро за нас, само ако останемо верни?

ПОД ЊЕГОВИМ СТОПАЛИМА

Прочитајте текст Псалми 47,1-4. Шта нам он говори о месту које ћемо, коначно, имати у Христовом царству?

Дугорочно гледано, будућност је светла. До тада, човечанство је власт над овом планетом препустило Луциферу. И у тренутку када се сотона, у Књизи о Јову, појавио на небеском збору, он се хвалио да земља припада њему. „Откуда идеш?“ – питао га је Бог. „Проходих земљу и обилазих“ – одговорио је (Јов 1,7).

Сотона је тиме заправо прогласио своје *власништво*, јер је стопало (односно, ступање ногом на тло) у античком свету представљало власништво. „Устани, и пролази ту земљу у дужину и у ширину“, наложио је Бог Авраму, „јер ћу је теби дати“ (1. Мојсијева 13,17).

Упоредите текст 1. Солуњанима 4,13-17 са стихом Захарија 14,4, и обратите пажњу на Христова стопала. Какву разлику налазите између тих одломака, и чему нас они уче о та два различита, мада повезана, аспекта Христовог коначног суверенитета над овим светом?

Говорећи о томе шта ће Христос урадити на крају миленијума, Елен Г. Вајт пише: „Христос се спушта на Маслинску гору, одакле се после васкрсења узнео и одакле су анђели поновили обећање о Његовом повратку. Пророк каже: 'Доћи ће Господ Бог мој, и сви ће свети бити с Тобом!' 'И ноге ће Његове стати у тај дан на гори Маслинској, која је према Јерусалиму с истока, и гора ће се Маслинска распати по среди... да ће бити продол врло велика.' 'И Господ ће бити цар над свом земљом, у онај дан биће Господ један, и име његово једно' (Захарија 14,5.4.9). Када се Нови Јерусалим у свом блиставом сјају, буде спустио с Неба, зауставиће се на месту које је било очишћено и припремљено за Њега. Христос, заједно са својим народом и анђелима, ући ће у Свети град.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 662, 663 (оригинал).

Погледајте каква нам је нада дата у Исусу. Помислите колико би живот био тежак када би се све завршавало смрћу, и то заувек. Све би било узалуд, зар не?

ВИНО И КРВ

Прочитајте текст Псалми 75. Прочитајте такође: Матеј 26,26-29 и Откривење 14,9-12. Шта нам тај Псалам открива о неким битним питањима на суду, и како нам друга два текста помажу да разумемо та питања?

Постоји мишљење да је тај псалам испеван након чудесног уништења Сенахиримове војске (2. Дневника 32; 2. О царевима 19) – што је догађај који по свој прилици упућује на коначно уништење злих, описано у тексту Откривење 20. Божји народ налази се унутар Светог Града са својим праведним царем, када војске зла долазе и окружују их, а онда бивају уништене од Бога лично.

Једна од ствари које Бог исправља на суду јесте злоупотреба моћи до које долази на нашем палом свету. Пали људи више не живе за друге, нити за Божју славу, већ за себе. Ми данас у много чему живимо са последицама избора да верујемо како у свемиру нема никаквог смисла нити објективних моралних аршина. Ако треба да постоји неки смисао, инсистирао је филозоф Фридрих Ниче, морамо га сами измислити, и претварати се да свемир постоји за наше добро. Сваки појединац се, у ствари, понаша као да је бог.

(Могли бисмо се оправдано запитати: *Колико се ња филозофија њоказала добром њо самој Ничеа?* Заправо, не баш много. Он је полу-део, срушивши се на улици у Италији, пошто је покушао да спречи неког човека да туче свог коња. А затим је наредних 11 година провео у полукататоничном стању, пре своје смрти 1900-те године.)

Колико год да су проблеми тешки, као верници подсећамо се да треба да живимо са надом, а не да судимо о будућности на основу текућих догађаја. Лако је пасти у очајање кад видимо да стубови цивилизације бивају непрекидно подривани под утицајем срца и умова безбожних, или оних чије се виђење Бога не заснива на Библији. Тренутно живимо у периоду када су се моралне вредности, чак и нешто тако основно као што је људски пол, мушко и женско, нашле на удару, бар у неким деловима света. Поједине врсте неморала, ствари о којима би се многи постидели да говоре чак и приватно, сада се јавно хвале и одобравају. Ето колико ствари постају лоше.

Премда морамо радити оно што до нас стоји, у настојању да већ сада учинимо живот бољим за друге, зашто је важно увек имати на уму да ће бити потребно да се овај садашњи свет потпуно уништи, и да се на натприродан начин поново створи, пре него што се, коначно, све не доведе у ред?

ДА БИ СЕ ЗНАЛО ЗА СПАСЕЊЕ ТВОЈЕ

Прочитајте текст Псалми 67. Како та химна хвале доприноси нашем разумевању улоге Божјег народа у тексту Откривење 14,6-12?

Инжењери са једног технолошког института* направили су нови црни премаз, који предмете покривене њиме чини скоро невидљивим. Начињен од наноцеви, он је много пута тамнији од било ког материјала који је претходно постојао. Тај нови материјал може да апсорбује 99,995 процената укупне видљиве светлости. Чак ни најјача светлост не успева да учини видљивим предмете покривене тим премазом.

Псалам 67 почиње позивом упућеним Богу: „Обасјавај нас лицем својим, да би се знао на земљи пут твој, по свима народима спасење твоје“ (Псалми 67,1,2). У оквиру плана спасења, Бог је обезбедио начин да грешници буду поново примљени у Његово непосредно, славно присуство а да не буду уништени Његовом славом. Чак и сада, у овом животу, Христов крст омогућава да нас Божје лице обасја.

Али има још нешто: Божја намера је да ми преносимо Његову светлост осталом свету. То је био задатак поверен Израелу – храм је требало да буде дом молитве за све народе: „Њих ћу довести на свету гору своју и развеселићу их у дому својем молитвеном; жртве њихове паљенице и друге жртве биће угодне на олтару мом, јер ће се дом мој звати дом молитве свијем народима“ (Исаија 56,7).

У овом Псалму, Давид нас подсећа да Бог жели да се зна „на земљи пут“ Његов, „по свима народима спасење“ Његово (Псалми 67,2). Нажалост, Божји народ често није успевао да изврши тај задатак. Извештаји о Израелу у Старом завету садрже нека мрачна поглавља, као и извештаји о хришћанској цркви током последња два миленијума. То је као да смо обојили своје срце неком ултра тамном супстанцом, и задовољни смо тиме да упијамо Божју светлост, а да је не ширимо даље.

Понекад се према Божјем покрету последњег времена односимо као према некој врсти „хола за одласке“ са посебним погодностима за сталне духовне путнике, и као да нам уопште не смета што остатак света мора да седи у бучном, неудобном холу, неспреман за предстојеће путовање. Међутим, припадницима цркве остатка из Откривења 14 није довољно само да стоје на Сиону са Христом, уживајући у Његовом присуству. Уместо тога, они лете по целој планети, наговарајући свет да им се придружи на Божјој светој гори.

Какав осећај обавезе би ми, као црква и као поједници, требало да имамо када је реч о поучавању других истинама које толико волимо?

* МИТ - Massachusetts Institute of Technologie

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Псалми 133; Дела 1,4-9 и Откривење 5,4-7.

„У временима патријараха утицај Светога Духа често се показивао на врло очигледан начин, али никада у свој својој величини. Сада, послушавши Спаситељеве речи, ученици су се молили за тај дар, док је Христос на небу додавао своје посредовање. Затражио је дар Духа да би Га могао излити на своје ученике.“ – Елен Г. Вајт, *Айџолска црква – Христјовим ѿрајом*, стр. 37 (оригинал).

Ученицима је наложено да сведоче о Христу „тја до краја земље“ (Дела 1,8), чиме је требало да се огласи Христов повратак (Матеј 24,14). Ми треба да наставимо то што су они започели.

Када нам је Христос казао да однесемо еванђеље целом свету, Он нас није оставио да сами смислимо како би то могло да се уради. Тим послом се управља из небеског светилишта. Наше дело је блиско повезано са Христом – Он нас води и оснажује. То је Његово дело, а не наше – од нас се само тражи да следимо Његово вођство. Запазићете како су се ствари одвијале у случају Израела – Бог их је позивао да следе Његова упустства, а онда је чинио да се немогуће деси. Дух већ делује на срца наших ближњих, а од нас се тражи да будемо ту кад наступи тренутак одлуке, да бисмо могли да их позовемо да се придруже Божјем народу док он стоји са Јагњетом на Сиону. Не треба да смишљамо нова средства и методе, јер тај посао никад није био наша одговорност.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Има много недосегнутих људи, иако се поруке три анђела објављују по целом свету. Разговарајте у разреду како бисмо ми као црква могли боље да извршимо задатак за који Христос жели да нас употреби. Како да научимо да не очајавамо иако је истина да многи људи још увек нису чули те истине за последње време?
2. У тексту Откривење 5, Јован присуствује предаји запечаћеног свитка Јагњету зато што је достојно. Када се печати на свитку сломе, у тексту Откривење 6 видимо историју новозаветне цркве, која је тако јасно проречена све до краја времена. На основу тог описа, шта можемо сазнати о начину на који Бог намерава да доврши дело?
3. Које садашње догађаје видимо у свету, који би лако могли да доведу до онога што знамо да долази на основу 13. и 14. поглавља Откривења? Које препреке још преостају?

НА КОЈЕ ПОСЛЕДАК СВЕТА ДОЂЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 6,12-17; Матеј 24,36-44; 1. Мојсијева 6,1-8; 2. Петрова 2,4-11; 1. Мојсијева 18,17-32; Данило 7,9.10.

Текст за памћење: „Ово се пак све догађаше угледи њима, а написа се за науку нама, на које пошљедак свијета дође. Јер који мисли да стоји нека се чува да не падне“ (1. Коринћанима 10,11.12).

Библија је пуна извештаја о Божјем народу који упућују на будуће догађаје и садрже кључеве који нам помажу да разумемо „садашњу истину“. Заправо, неки од тих извештаја најављују догађаје последњих дана са изненађујућом прецизношћу, пружајући нам шири основ за јасно разумевање пророчанстава из Књиге пророка Данила и Откривења.

Не нарушавајући слободу савести појединца, Бог успева да управља догађајима на начин који савршено одговара ономе што су пророци предвидели да ће се дешавати у последњим данима. Неки од тих важних извештаја су очигледни, јер се Нови завет позива на њих нарочито када описује догађаје последњих дана: о Содому и Гомору, Потопу, итд. Други захтевају пажљиво размишљање и истраживање како би се из њих „ископале“ истине које су нам дате у Божјој Речи.

Током наредних пар седмица проучаваћемо изванредан број кључних извештаја да бисмо видели шта би они могли да нам кажу о догађајима као што су Други долазак, истражни суд, последња криза, и друго. А у свему томе, налазимо Христа као средиште, јер Он мора бити темељ као и крајњи циљ свих наших пророчких подухвата.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 7. јун.**

ГНЕВ ЈАГЊЕТОВ

Прочитајте Откривење 6,12-17. Размотрите детаље реакције тих људи кад виде како се догађаји последњих дана изненада одигравају. Шта запажете у вези са њиховом реакцијом?

Интересантно је запазити да изгубљени не вичу: „Шта је ово?“ или: „Ко стоји иза овога?“ Они изгледа знају шта се дешава. О Исусу говоре као о „Јагњету“, што захтева извесно познавање наратива о Њему. По свему судећи, такође су свесни да „дође велики дан гњева његова“, и да су се нашли у безнадежном положају: „Ко може остати?“

Пре него што дође крај, еванђеље ће се проповедати сваком народу на земљи (Матеј 24,14) и поруке три анђела биће објављене широм планете. А опет, биће оних који ће бити затечени неспремни – не због недостатка информација, већ због њиховог одбијања да поверују и послушају. То ће бити разлог што ће такви људи бити изгубљени у последњим данима.

Прочитајте текст Матеј 24,36-44. Које поуке би, према Исусовим речима, требало да извучемо из наратива о Ноју?

Исус указује на извештај о Потопу да би нас упозорио да ће Његов други долазак бити изненађење за многе. Као и Други долазак, Потоп није изненадио свет због недостатка информација. Ноје је 120 година проповедао свету који је одбијао да поверује. Било им је речено шта ће се догодити. Али они једноставно нису веровали.

Истовремено, многи уверавају себе да пролазак дугих временских периода, након што су пророчанства дата, значи да су она лажна. Користећи Потоп као контекст, Петар пише „да ће у пошљедње дане доћи ругачи који ће живљети по својијем жељама, и говорити: гдје је обећање доласка његова? Јер откако оци помријеше све стоји тако од почетка створења“ (2. Петрова 3,3.4). И са проласком сваке године, тај осећај само расте.

Међутим, у искуству сваке особе, Исусов други долазак (или, у неким случајевима, Његов трећи долазак) није удаљен више од тренутка након њене смрти, а сви знамо како живот брзо пролази. Како би та перспектива могла да нам помогне да се носимо с тим „кашњењем“?

НОЈЕВ ЕВАНГЕЛИЗАМ

Петар нас подсећа да ће многи бити неспремни за Христов повратак зато што „навалице неће да знаду“ (2. Петрова 3,5) шта се догодило приликом Потопа. Данас, иако свет има колективно сећање на велики Потоп (запањујући број светских култура има причу о разорном потопу, од старих Грка до народа Маја), прича о Ноју вероватно је један од највише исмеваних библијских извештаја. Као што је и проречено, свет тај извештај намерно отписује као мит, без обзира што је Потоп јасно и изричито описан у Старом завету, и што се на њега много пута позива у Новом завету.

Исус је у тексту Матеј 24,37-39 рекао да ће ситуација у свету подсећати на оно „што је било у вријеме Нојево“. Упоредите тај одломак са текстом 1. Мојсијева 6,1-8. Какво морално стање је довело до Потопа? Које паралеле постоје између та два временска тренутка?

Постоји још једна важна поука за Божји народ остатка последњег времена, која произлази из пажљивог проучавања. Стих Јеврејима 11,7 каже нам да Ноје „начини ковчег за спасеније дома својега, којим осуди сав свијет, и поста нашљедник правде по вјери“.

Замислите да проповедате више од једног века, и да немате чиме да се похвалите, осим сопствене породице у барци. Да је Ноје неки савремени еванђелиста, били бисмо у искушењу да га оптужимо за неуспех – деценије проповедања наизглед *без резултата*.

Срећом, у овом тренутку, многи делови света веома позитивно реагују на поруке три анђела. Еванђеоско деловање – проповедање наше јединствене поруке остатка – показало се невероватно успешним на многим местима, и многи упознају Господа. Нисмо још дошли дотле да баш *нема* резултата, мада нам је речено да ће наступити тренутак када ће „време милости бити завршено и врата милости бити затворена. Тако смо једном кратком реченицом: 'И готове уђоше с њим на свадбу и затворише се врата', поведени кроз цело раздобље Спаситељеве завршне службе све до времена када ће бити довршено велико дело човековог спасења.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 428 (оригинал).

До тада, имамо посао који треба да радимо као црква.

Како можемо научити да се не обесхрабримо ако нам се чини да наши лични еванђеоски напори тренутно не доносе много плода? Зашто морамо наставити са својим напорима и поред тога? (Видети Јован 4,37.)

ИЗВЕШТАЈ О СОДОМУ И ГОМОРУ

Постоји још једна кључна старозаветна прича на коју се Петар директно позива када описује догађаје последњих дана – уништење Содома и Гомора. Ти градови у равници постали су легендарни по својој покварености и били су први пример насељених центара који су уништени ватром са неба.

Прочитајте следеће текстове: 2. Петрова 2,4-11; Јуда 1,5-8; Језекиљ 16,46-50 – и запазите све детаље. Какви су били морални услови који су довели до уништења тих градова, и које паралеле с тим постоје и данас?

Упозорење упућено људима последњег времена преко извештаја о Содому и Гомору врло је једноставно: на крају, зли ће исто тако бити уништени ватром, као што је јасно описано у тексту Откривење 20. Грех је изузетно варљив, јер нас заслепљује за право стање нашег срца прикривајући наше преступе под велом самоодобравања, док нам је зло које други чине углавном очигледно. У истом поглављу у ком говори о томе како је много љубави излио на свој народ, Бог их упозорава да су, иако нису починили исте грехе (Језекиљ 16,47), заправо постали још покваренији од Содома.

Израел се бавио „блудничењем“ (Језекиљ 16,41), починивши духовну прељубу. Замислите какво изненађење су припадници Божјег народа доживели када су чули да су *покваренији* од народа који је постао легендаран по својој злоћи.

То није ништа ново, не само за древни Израел, већ за цело човечанство. У Римљанима 1,18-32 Павле излаже дугачку листу зала, каква би се могла саставити и на основу данашњих новинских наслова. Павлов опис греха незнабожаца није имао за циљ да створи осећај супериорности код Јевреја, већ да Божји народ коначно схвати озбиљност сопствених греха. Натан је учинио исто кад је разговарао са Давидом – изнео му је причу о богаташу који је украо јагње од сиромаша. Та прича је учинила да се Давид „врло разгњеви“ (2. Самуилова 12,5), јер је неправда била очигледна. Али чак и тада је било потребно да Натан изјави: „Ти си тај!“ (2. Самуилова 12,7) да би Давид препознао себе у тој причи.

Важно је имати на уму да се Библија не обраћа првенствено спољашњем свету, већ самом Божјем народу. Када видимо гнусне грехе других, описане у текстовима као што су 13. и 17. поглавље Откривења, то је заправо упозорење да и ми, такође, можемо да упаднемо у исту замку.

СУДИЈА ЦЕЛЕ ЗЕМЉЕ

Непосредно пре уништења Содома, занимљив догађај одиграо се у равницама Мамрије. Бог се појавио пред Аврамом у пратњи два анђела. Чим их је угледао, Аврам је позвао небеске посетиоце на обед, и управо то је био тренутак када је Бог обећао Авраму и Сари да ће добити сина, чији ће родослов водити до Месије. Исус је, заиста, дошао из Аврамове лозе (упоредите са стихом Галатима 3,16). Затим, наратив нагло скреће на тему злих градова у равници.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 18,17-32. Шта сазнајемо на основу тих стихова када је реч о Божјем карактеру и начину на који Он планира да се коначно обрачуна са злом на нашој планети?

Бог нам не дугује никакво објашњење, али је ипак одлучио да своје побуде и планове не крије од људског рода. „Јер Господ Господ не чини ништа не откривши тајне своје слугама својим пророцима“ (Амос 3,7).

Пре него што је уништио Содом и Гомор, Бог је изјавио да је исправно да обавести Аврама о томе шта ће се догодити, и шта може да очекује да ће ускоро видети.

Бог се задржава у разговору са Аврамом док два анђела одлазе до злогласних градова, да оне који су спремни да послушају упозорење позову да изађу из њих. У овом тренутку не можемо а да се не сетимо пророчких гласника, који обављају исти задатак у последњим данима, позивајући Божји народ који живи у Вавилону да изађе из њега (Откривење 14,6-12; Откривење 18,1-4). Док се последње упозорење објављује, Бог разговара са Аврамом о ономе што ће се догодити и својевољно се излаже патријарховим питањима.

„Немој то чинити, ни губити праведника с неправедником, да буде праведнику као и неправеднику; немој“, каже Аврам, „еда ли судија цијеле земље неће судити право?“ (1. Мојсијева 18,25). Аврам се не распитује само за случај Содома, већ *исцпљује и Божји карактер*. Исто тако, на самом крају, Бог отвара небеске књиге (Откривење 20,4.11-15) и допушта нам да истражимо доказе, пре него што коначно спусти огањ на земљу. Дакле, имаћемо хиљаду година да добијемо одговоре на питања која, за сада, остају без одговора.

Пре него што изврши коначну пресуду над изгубљенима, Господ нам даје хиљаду година да разумемо шта, коме и како ће се десити. Шта нам то говори о Његовом карактеру и о Његовој отворености за критичко преиспитивање од стране створених бића – бића која за своју егзистенцију у потпуности зависе од Њега – и која немају никакво урођено право да све то знају?

ПРЕАДВЕНТНИ СУД

Опис суда који налазимо у тексту Данило 7 пружа нам могућност да завиримо иза завесе – могућност од које застаје дах – да гледамо како Бог решава проблем греха док, истовремено, још увек и купуљује оне који желе да живе у заветном односу са Њим.

Прочитајте опис истражног суда који нам пружају стихови Данило 7,9.10.13.14.22.26.27. Шта је првенствени фокус на суду? Каква пресуда се доноси на крају тог процеса? Шта нам то говори о плану спасења?

Нема много простора за сумњу у то да ће Бог судити људском роду. Стих Проповедник 12,14 уверава нас да ће „свако дјело Бог изнијети на суд“, а Павле нас подсећа да не треба да судимо једни другима, „јер ћемо сви изићи на суд пред Христа“ (Римљанима 14,10). Богу, наравно, нису потребни записи ни извештаји како би знао ко је спасен а ко изгубљен, али анђели – који све време надгледају план спасења (1. Петрова 1,12) – свакако би имали нека питања. Они су били сведоци сотонине побуне и посматрали како трећина небеских анђела бива збачена са неба (Откривење 12,4) – а сада Бог уводи нас у своје присуство. Зато Он отвара књиге и допушта да свети све виде.

Извештај о Аврамовом залагању да Содом и Гомор буду поштеђени – што је тип суда – пружа нам неке важне увиде у сам судски процес. Преси Содома су очигледно били истражени. Бог помиње да је сопствена злоћа донела том граду такву репутацију, да је вика против њега велика (1. Мојсијева 18,20). Али нису само Содом и Гомор били истражени пре свог уништења. Бог је омогућио Авраму да исто тако проучи да ли је Он поступио праведно или не, кад је одлучио да уништи зле градове.

Осим тога, ко се појављује на небеском суду у тексту Данило 7, ако не „Син човечији“, Исус (Данило 7,13; видети такође Матеј 20,28), чија је појава једини разлог што се то суђење одвија „у корист светаца Свевишњег“ (Данило 7,22, НСП). Његова савршена праведност је једино што омогућава Његовом народу да буде поштеђен на суду.

Замислите да стојите на суду са свим својим тајнама изложеним пред нашим светим Богом. У чему би била ваша једина нада у том тренутку суда? (Видети проучавање за петак.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Сиварање, ѿиѿријарси и ѿророци* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Потоп“, стр. 101, 102 (оригинал).

„Поглавар свештенички није могао да одбрани себе или свој народ од сотониних оптужби. Није могао да тврди да је Израил без кривице. У прљавим хаљинама, које су симболички представљале грехе народа и које је носио као народни представник, стајао је пред Анђелом, признавао кривицу народа и указивао на његово покајање и његову понизност, ослањао се на милост Откупитеља који опрашта грехе. У вери се позивао на Божја обећања...

Сотонине оптужбе против оних који траже Господа нису изазване његовим незадовољством због њихових греха. Он ужива у манама њиховог карактера, јер зна да само у случају када крше Божји закон може да стекне власт над њима. Његове оптужбе су надахнуле једино његовим непријатељством према Христу. Планом спасења Исус ломи сотонину моћ над људским родом, јер планом спасења избавља душе из његове власти...

Човек није у стању да се својом снагом суочи с непријатељевим нападима. У хаљинама које су упрљане грехом, свестан своје кривице, он стоји пред Богом. Али Исус, наш Заступник, упућује своју делотворну молбу у корист оних који су својим покајањем и вером предали своје душе Њему на чување. Он заступа њихов случај и моћним доказом са Голготе побеђује њиховог тужитеља. Његова савршена послушност Божјем закону дала му је сву власт и на Небу и на Земљи, и Он од свог Оца захтева милост и помирење за грешног човека.“ – Елен Г. Вајт, *Историја ѿророка и царева*, стр. 583-586 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Исус је својим ученицима рекао да су они у свету али да нису од света. (Видети: Јован 15,19; Јован 17,14-16.) Како да успоставимо равнотежу између своје одговорности да задобијемо свет и потребе да чувамо „себе неопогањена од свијета“? (Јаков 1,27).
2. Чему нас Нојева јавна служба пре Потопа учи о томе каква је наша улога док траје велика борба? У ком смислу и ми данас имамо исту улогу?
3. Пре него што допусти да огањ са неба прогута зле (као у случају Содома), Бог ће их васкрснути из мртвих и допустити сотони да кратко време поново ради са њима (Откривење 20,7-9). Којих разлога можете да се сетите зашто је то неопходан последњи корак пре него што Бог све доведе у ред?
4. Док разматрате догађаје које смо проучавали ове седмице, која упозорења налазите за сопствени живот? Чему вас ти догађаји уче о нади коју имате у Христу?

РУТА И ЈЕСТИРА

Текстови за проучавање у току седмице: Рута 1,1-5; Рута 2,5-20; Јов 1,6-11; Матеј 4,8.9; Јестира 3,1-14; Откривење 12,14-17.

Текст за памћење: „И кад цар угледа царицу Јестиру гдје стоји у тријему, она нађе милост пред њим, те цар пружи према Јестири златну палицу која му бјеше у руци, и Јестира приступи и дотаче се краја од палице“ (Јестира 5,2).

Ове седмице настављамо да проучавамо извештаје који нам пружају предлику догађаја последњих дана. Користећи дешавања и људе из стварног живота, Бог нам помаже да сагледамо ствари из Његове перспективе, и да схватимо како да тумачимо пророчанства која треба да се остваре касније, а која су нам дата да ојачају нашу веру.

Обратићемо пажњу на две важне жене чије су животне приче дотакле срца безбројних генерација – а то су Рута и Јестира. Једна од њих је обесправљена удовица која налази наду након што упозна љубазног Воза, свог рођака и испушитеља. Њихов брак је постао омиљена љубавна прича међу хришћанима због начина на који одражава Христову љубав према нама. Друга је млада девојка која живи у страниј земљи у тренутку када сазнаје за заверу да се њен народ уништи, а онда бива просто изгурана на главну позорницу у драми за његово спасење.

У пророчанству, наравно, жена је моћан симбол Божје цркве, који баца много светла на то како Бог гледа на свој народ. Погледајмо зато библијске извештаје о те две жене, чије су животне прилике овековечене у Божјој Речи, и потрудимо се да извучемо неке поуке из њихових искустава.

* Прочитате поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 14. јун.

ГЛАД У „КУЋИ ХЛЕБА“

Критичари хришћанске вере често указују на сурову реалност живљења на овом свету као на доказ да: (а) Бог не постоји, или (б) Бог је немоћан да реагује када се лоше ствари дешавају, или (в) Он не мари за то што ми патимо. Међутим, многи од библијских извештаја пружају обиље доказа да ниједна од тих претпоставки није тачна. Истина, Бог допушта да људски род жање последице побуне против Њега. Али Он је увек присутан и, не нарушавајући нашу слободну вољу, увек делује у људској историји, увек нас покреће ка коначном решењу за проблем греха и патњи. Рутина животна прича пружа нам један такав пример.

Прочитајте текст Рута 1,1-5. Које тешкоће су задесиле Нојемину и Руту и шта их је изазвало? На који начин то осликава ситуацију са којом се цео људски род сада суочава?

У уводном делу ове књиге наилазимо на својеврсну иронију – глад је погодила Витлејем, чије име значи „кућа хлеба“. А сетимо се обиља које је постојало у Едему, где је Бог рекао Адаму и Еви: „Једи слободно са свакога дрвета у врту“ (1. Мојсијева 2,16). Људски род је своје постојање започео у обиљу, под старањем великодушног Створитеља, али онда је своју улогу чувара природе заменио за ропство греху. „Са знојем лица својега јешћеш хлеб, докле се не вратиш у земљу“, рекао је Бог Адаму (1. Мојсијева 3,19).

Попут Нојемине, и ми смо изгубили право на наслеђе које је Бог првобитно планирао за нас, и наш живот је постао пун тешкоћа. Едемски врт нам је дат као дар, али не безусловно. Људи су били слободни да се побуне, али у том случају би морали да преузму одговорност за сопствено благостање. У почетку, требало је да ми „владамо“ целим непорочним светом уз Божји благослов, али сада се суочавамо са задатком да надвладамо пали свет. А надметање себичних људских бића око оскудних ресурса доводи до много бола и патње.

Трагедија је неизрецива – земља још увек рађа у изобиљу, што је моћно сведочанство о Божјој љубави, али између људске похлепе и разорног деловања греха, рекло би се да свет повремено покорава нас више него ми њега. Међутим, једног дана ће свему томе доћи крај.

Како земља још увек, чак и после шест хиљада година греха и смрти, открива чуда Божје љубави и стваралачке силе?

РУТА И ВОЗ

Нојемина је затражила да се њено име промени у Мара зато што је горчина испунила њен живот (видети стих Рута 1,20). Наш однос са нашим Створитељем непоправљиво је нарушен грехом, што нас тера у духовно сиромаштво. Наши изгледи су мрачни и ми свој живот проводимо пабирчећи на ободима поља, и живећи од комадића радости, који се још увек могу наћи у овом исквареном свету. Али све се мења у тренутку када дођемо до изузетног открића – да нас Бог није заборавио.

Прочитајте текст Рута 2,5-20. Зашто је то тако пресудан тренутак у овој причи? Шта мислите, зашто је то што је Нојемина открила идентитет њиховог добротвора тако добра вест?

Нојемина је остала без ичега, и вероватно се вратила да прода своју земљу како би отплатила дугове настале пре него што су се преселили у Моав. Међутим, Бог је уредио да осиромашени појединци у Израелу могу да поврате своје наследство у Обећаној земљи, тако што би неки блиски рођак откупио земљу за њих. А Воз није био само неки љубазни земљорадник, био је њихов *рођак*. Ако не бисте могли да отплатите своје дугове и повратите свој удео у наследствоу Израела, неки близак рођак могао је то да учини за вас: „Ако осиромаша брат твој и прода нешто од баштине своје, а последије дође ко од рода његова најближи њему да откупи, нека откупи што брат његов продаде“ (3. Мојсијева 25,25).

Откриће да Воз није само љубазан и великодушан човек, већ и њихов *сродник*, била је најбоља могућа вест – сиромаштво у ком су те две жене живеле није морало вечно да траје.

Хришћани су одавно схватили да је Воз тип Христа, који није само наш Створитељ, већ је одлучио да постане и наш рођак, право људско биће од крви и меса, што је један од разлога што је Он себе увек изнова називао „Сином човечијим“ (Матеј 12,8; Марко 8,31; Лука 22,22; Јован 3,14).

Сувише много људи гледа на Бога у врло неповољном светлу – можда ће нас Он пустити на небо ако тачно означимо сва поља на моралном инвентару, али ће и то учинити невољно, јер смо се провукли на ситне детаље. Међутим, слика о Христу какву откривамо у Возу потпуно оповргава такве представе. Бог не само да нас примеђује, већ нас Он, упркос нашем дубоком духовном сиромаштву, жели за своју невесту.

Покушајте да замислите не само да је Створитељ постао део сопствене творевине, већ и да је потом умро за њу. Како би та запањујућа истина требало да делује на ваше виђење сопственог постојања?

ВОЗ КАО ИСКУПИТЕЉ

Воз се силно заљубљује у Руту и жели да је ожени, али наилази на значајну препреку – постоји ближи рођак који такође полаже право на ту жену и земљу. Ако узмемо у обзир да је Воз тип Христа, ова ситуација открива шта је заправо у питању када је реч о великој борби. Христос нас воли, али постоји „ближи рођак“ који такође полаже право на нас – сотона.

Шта нам следећи одломци откривају о сотониним полагању права на човечанство? (Јов 1,6-11; Матеј 4,8.9; Јуда 1,9; Лука 22,31).

Када се појавио на небеском савету, сотона је рекао Богу: „Проходих земљу и обилазих“ (Јов 1,7), а када га је Бог питао да ли је запазио праведног Јова, сотона се позвао на своје право над њим као над једним од својих, наговестивши да Јовово срце не припада Богу *заистиа*. Односно, тврдио је, он *Те следи само зајмо шјмо си добар љрема њему. Пресјиани да будеш добар љрема њему и видећеш коме је Јов заистиа одан.*

У Јудиној посланици налазимо кратак осврт на догађај који је био добро познат у Израелу – пошто је сахранио Мојсија (5. Мојсијева 34,6), Бог га је касније васкрсао. Мада нисмо упознати са детаљима, сам текст, који наводи да су се спорили око Мојсијевог тела, наговештава да је сотона полагао неку врсту права на њега.

„Христос се спремао да први пут у историји врати живот умрломе. Када се Кнез живота, уз пратњу блиставих бића, приближио Мојсијевој гробу, сотона се уплашио за своју власт. Са својим злим анђелима устао је да спречи продор на територију коју је сматрао својом. Хвалисаво је изјавио да је Божји слуга постао његов затвореник. Нагласио је да чак ни Мојсије није био у стању да одржи Божји закон; да је приписао себи славу која припада Господу, те је, дакле, починио исти грех који је довео до тога да сотона буде протеран с Неба, и да је својим преступом потпао под његову власт.“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, љаширијарси и љророци*, стр. 478 (оригинал). Очигледно, Христос је оповргао сотонину тврдњу, и Мојсије је васкрснут (видети Матеј 17,3).

У тексту Рута 4,1-12, Воз одлази до врата Витлејема – града преко ког је Христос ушао у наш свет као наш блиски рођак. Старешине су се окупиле и коначно је сандала (симбол власништва) размењена.

Градска врата су била место где су се ствари одлучивале – то је тип сцене суда. Тај догађај одговара призору суда из стихова Данило 7,13.14.22.26.27. Не би смео да нам промакне тај одлучујући аспект суда – суд се одржава „у корист светаца“, али само зато што је Христос платио цену за нас, баш као и Воз за своју невесту.

АМАН И СОТОНА

У Књизи о Јестири упознајемо Амана, који је гладан положаја и моћи. Њему је поверен истакнут положај у царству, изнад свих других кнезова (Јестира 3,1).

Ако читамо текстове Језекиљ 28,11-15 и Исаија 14,12-15, који говоре о Луциферу, можемо наћи неке паралеле са Аманом, злим противником Божјег изабраног народа, који одбија да се поклони пред Божјом врховном влашћу. Сотонине свеобухватне намере откривене су у тексту о Христовом кушању, када он одводи Исуса на неко узвишено место да би Му показао царства овог света (Матеј 4,8-11). Христос је, као што смо видели, дошао да искупи овај свет и да га прогласи својим – и Он је то учинио као један од нас. Исус је наш рођак-искупитељ, а цена коју је Он платио да би искупио овај свет била је, наравно, изузетно висока.

У књизи Откривење, видимо да сотонина похлепа за моћи и обожавањем доводи овај свет до коначне кризе. Својим преварама он успева да убеди скоро цео свет да се „чуди“ („дивни“) звери и да иде за њом (Откривење 13,3.4), осим значајних изузетака који одбијају да га обожавају. У свом поступању према тим људима, он прибегава сили.

Аман запажа да Мардохеј – један од припадника Божјег изабраног народа – неће да му укаже поштовање, нити да призна оно што је он сматрао својим правом – да му се људи „клањају“. Аман се зато „напуни... гњева“ (Јестира 3,5.6), и чврсто реши да читав Мардохејев народ уклони са лица земље.

Прочитајте следеће текстове: Јестира 3,1-14; Откривење 12,14-17 и Откривење 13,15. Које паралеле проналазите између тих текстова? У чему је Јованов опис Божје цркве остатка сличан Амановом опису Божјег народа?

Ђаво захтева право власништва над овим светом, али присуство народа који остаје веран Богу – који држи Божје заповести – побија његову тврдњу о потпуној превласти. „Када Субота постане посебан предмет сукоба у целом хришћанском свету, упорно одбијање једне незнатне мањине да се покори већинском захтеву, изложиће њене припаднике свеопштем презиру.“ – Ellen G. White, *Signs of the Times*, February 22, 1910.

Размислите о „малим“ стварима којима се ваша вера сада тестира. Ако правите компромисе због њих, због тих „ситница“, шта ћете радити када дође тренутак за велики тест?

ЗА ВРЕМЕ ПОПУТ ОВОГ

Међу неким хришћанима постоји несрећна склоност да се сувише баве тешкоћама на које указује библијско пророштво. Видимо да су пред нама тешка времена, и онда наше проучавање почиње да се заснива на страху, при чему се усредсређујемо на тешкоће уместо на обећано решење. Премда Бог не заслађује будућност, и искрено говори о догађајима који ће се одиграти између садашњег тренутка и завршетка велике борбе, важно је увек прочитати причу до краја.

Постоји један општи образац у пророчанствима, према којем Бог открива истину о хаосу до ког доводи људска побуна, и указује нам на последице. Али после тога, Он нам увек нуди наду. Ипак, на предвиђања о коначној кризи – на „време муке Јаковљеве“ – неки гледају са страхом и трепетом. Несумњиво, завршни тренуци неће бити лаки за Божји народ. Али баш као што је предвиђање о тешким временима поуздано, тако је поуздано и обећање о избављењу.

У тексту Откривење 12 ђаво прогони Христову невесту са осветољубивошћу пуном мржње, али Бог интервенише да би је спасао. У Књизи о Јестири, такође, једна прелепа царица игра главну улогу у петој драми, а Бог је на моћан начин користи да би спасао свој народ.

Прочитајте следеће текстове: Јестира 4,13.14; Јестира 5,1-3 и Јестира 9,20-28. Које поуке можемо извући из тих одломака у вези са нашим неприликама у завршним тренуцима земаљске историје?

Бог је подигао своју цркву остатка за посебан тренутак у историји. Будући да се 1260 дана мрачног доба ближило крају, Бог је извео своју невесту из склоништа (упоредити са стихом Откривење 12,14) да би пренела свету Његову последњу поруку милости – поруке три анђела. Ми смо овде управо „за време попут овог“ (Јестира 4,14, НСП).

Јестира је открила да није остављена да се сама суочи са прогонством које је Аман покренуо против њеног народа. Стекла је наклоност цара и њен народ је на крају ослобођен. Исто тако ни *ми* нећемо бити сами када уђемо у завршне тренутке земаљске историје – Цар је на нашој страни и Божји народ ће такође бити избављен.

Све се завршило добро по Божји народ, бар том приликом. Међутим, није увек тако, зар не? Зашто је неопходно да ствари увек посматрамо дугорочно, да бисмо сачували наду коју имамо у Христу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Сиварање, ѿаѿријарси и ѿророци* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Први владар у Израилу“, стр. 605, 606 (оригинал).

„Сотона ће пробудити огорчење против мањине која одбија да прихвати широко прихваћене обичаје и традиције. Људи од угледа и положаја придружиће се безаконцима и насилницима и договарати се против Божјег народа. Богати, интеллигентни и образовани сложиће се да његове припаднике изложе презиру. Сурови владари, свештеници и верници завериће се против њих. Гласом и пером, хвалисањем, претњама, исмејавањем, трудиће се да поткопају њихову веру. Лажним описима и љутитим позивима људи ће потпаљивати страсти у народу. Пошто неће моћи да наведу ’Тако рече Господ,’ против бранилаца библијског дана одмора, прибећи ће насилним законским мерама да надокнаде тај недостатак. Да би осигурали своју популарност и следбенике, законодавци ће се покорити захтевима за увођење закона о недељи. Међутим, они који се боје Бога не могу да прихвате установу која крши прописе Декалога. На том бојном пољу водиће се последња велика битка у сукобу између истине и заблуде. Нисмо остављени да будемо у недоумици што се тиче његовог исхода. Данас, као и у Јестирине и Мардохејеве дане, Господ ће одбранили своју истину и свој народ.“ – Елен Г. Вајт, *Исѿорија ѿророка и царева*, стр. 605, 606 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта мислите, зашто Бог допушта да Његов народ пролази кроз тешкоће? Какав је смисао тога?
2. Како се верник припрема за било коју тешкоћу која би могла да га задеси због оданости Христу? У чему видите наду кад се нађете уред тешких околности?
3. Шта мислите, зашто смо склони да се бавимо тешкоћама које пророчанства најављују и допуштамо им да помраче ширу слику која преноси добре вести?
4. Пријатељица долази код вас након читања Откривења, и каже вам у поверењу да ту књигу сматра „застрашујућом“. Који бисте приступ употребили да јој помогнете да јасније разуме ту књигу и нађе душевни мир?
5. Неко изјави: „Нисам сигуран да ме Бог воли нити да ме жели. Кад бисте знали шта сам урадио, разумели бисте зашто.“ Како бисте му одговорили? Како вам књиге о Рути и Јестири помажу да нађете прави приступ?

НАГОВЕШТАЈИ БУДУЋИХ ДОГАЂАЈА

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 2,31-45; Данило 3,1-12.17.18; Откривење 13,11-17; Римљанима 1,18-25; Дела 12,1-17; Матеј 12,9-14.

Текст за памћење: „Јер нам Бог не даде духа страха, него силе и љубави и чистоте“ (2. Тимотију 1,7).

Ове седмице размотрићемо још два библијска записа који предсказују догађаје последњих дана на изванредан начин, до најситнијих детаља.

Прво, испитаћемо извештај о Седраху, Мисаху и Авденагу, који баца јасне алузије на питања предочена у тексту Откривење 13. А онда ћемо се окренути ка Новом завету, где видимо да искуства раних хришћана такође могу да нам помогну да схватимо шта треба да очекујемо између садашњег тренутка и Христовог повратка.

Оба примера наглашавају изузетну храброст и пружају кључеве за проналажење мира и под најтежим околностима.

Исус је увек изнова изговарао речи попут: „Не бојте се“, или: „Зашто вас ваше мисли узнемиравају?“ Важно је имати на уму да је у фокусу пророштва Христос и да, с обзиром на то, ми *морамо* бити у стању да се држимо истих савета кад будемо проживљавали оно што је најављено у описима последњих тренутака планете земље. „Да се не плаши срце ваше“, говорио је Он својим ученицима, „вјерујте Бога, и мене вјерујте“ (Јован 14,1).

Другим речима, да, догађаји последњих дана биће узнемирујући и изазовни за оне који се труде да остану верни Богу. На крају крајева, ми на те догађаје треба да гледамо са надом, а не са страхом.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 21. јун.**

ДАНИЛО 2 И ИСТОРИЈСКИ ПРИСТУП ПРОРОШТВУ

Једно од најутицајнијих пророчанстава у целом Светом писму је 2. поглавље Књиге пророка Данила. Пишући више од петсто година пре Христа, пророк је изложио историју света, почевши од свог времена у Вавилону, преко Медо-Персије, Грчке и Рима, до поделе Рима на народе Европе који постоје и данас.

Говорећи о европским народима, један стих заправо каже да „ће се они помијешати сјеменом човјечијим, али неће прионути један за другога као што се гвожђе не може смијешати с калом“ (Данило 2,43). То пророчанство се испунило на невероватан начин. Наиме, упркос свим врстама мешовитих бракова између припадника (од принчева до обичних људи) тих народа, они и даље остају подељени.

На пример, британска монархија носи назив „династија Виндзор“ (енгл. The House of Windsor), што је једно лепо енглеско име. Међутим, то име је релативно скоријег датума, заправо од 1917. године. Пре тога, та династија се звала Сакс-Кобург и Гота (Saxe-Coburg-Gotha), што је изразито немачко име, јер су многи британски племићи – због мешања „сјеменом човјечијим“ – били у крвном родству са Немцима. Међутим, те крвне везе нису биле довољно јаке да би их спречиле да међусобно ратују, тако да су, током Првог светског рата, желећи да се одвоје од својих омражених непријатеља, британски монарси променили назив своје династије.

Прочитајте текст Данило 2,31-45. Шта је Навуходоносор сањао, и како је Данило протумачио тај сан?

Сва апокалиптичка пророчанства из Књиге пророка Данила следе тај темељ постављен у 2. поглављу. То јест, и остала његова пророчанства, попут оног у тексту Данило 2, следе исти низ светских царстава, која се појављују једно за другим, све док Бог не успостави своје вечно царство (видети стихове: Данило 2,44; Данило 7,13.14). Другим речима, та пророчанства се провлаче кроз историју у виду *непрекинутог низа царстава*, почевши од античког доба и завршавајући се у будућности, чак и из перспективе нашег времена. То је историцистички приступ тумачењу пророчанстава, и управо то је оно што сам текст захтева. Употреба историцистичког приступа од кључне је важности за разумевање догађаја последњих дана, посебно када имамо у виду како су они приказани у књизи Откривење.

Како нам 2. поглавље Књиге пророка Данила доказује да Бог не само да зна будућност, већ да Он, у крајњој линији, има и контролу над њом?

ОБОЖАВАЊЕ СТАТУЕ

Колико год да је Навуходоносор, задивљен оним што је Данило учинио, у почетку показивао лојалност према Данилу и његовом Богу (видети: Данило 2; а нарочито стихове: Данило 2,46-48), то није потрајало.

Прочитајте текст Данило 3,1-12. Шта значи чињеница да је статуа била цела од злата и да је цар захтевао да јој се људи клањају?

Царево пркошење Божјој поруци посебно је наглашено тиме што је дао да се статуа *цела* начини од злата. Која је, дакле, била његова порука? Вавилон никад неће пасти и Навуходоносор ће увек бити цар. А свако ко би се усудио да доведе ту замисао у питање, био би убијен. То служи као моћан подсетник да наша људска жеља за самоопредељењем може брзо да нас заслепи за истину о томе како ће се велика борба сасвим сигурно одиграти.

У извесном смислу, Навуходоносор има неке особине које подсећају на Луцифера – он је амбициозан, опседнут сопственом важношћу и довољно поносит да се отворено побуни против Божјег ауторитета. С друге стране, наравно, постоје и значајне разлике – Навуходоносор је на крају поверовао у истинитог Бога и сасвим је могуће да ћемо га срести у царству, којем се у првом тренутку тако жестоко опирао.

Прочитајте стихове Данило 3,17.18, речи тројице јеврејских младића у пркос цару. Чему нас то учи о вери и о томе шта би она понекад могла да захтева од нас?

Размислите како су лако та тројица младића могли да рационализују ствари да би се извукли из опасне ситуације. Уосталом, нису ли били помало фанатици, спремни да буду живи спаљени због пуког наклона? Зар нису могли једноставно да се претварају, да се сагну како би везали пертле, док се заправо моле свом Богу? Да ли је то заиста било вредно онога са чим су се суочили? Они су очигледно мислили да јесте, мада њихове речи показују да су били потпуно свесни да се из тога можда неће извући живи.

Како да избегнемо олаке рационализације које нам нуде прилике за прављење компромиса у вези с нашом вером? О чему следећи стих говори, а што се односи на слично искушење: „Који је вјеран у малом и у многим је вјеран; а ко је не вјеран у малом и у многим је не вјеран“ (Лука 16,10)?

ОБОЖАВАЊЕ ИКОНЕ

Проучаваоци Библије су одавно учили повезаност између 3. поглавља Књиге пророка Данила и онога што Откривење учи о догађајима последњих дана. И то с разлогом, будући да Данило 3 – са заповешћу, кажњивом смрћу, да се „поклоните... лику“ (Данило 3,15) – представља веран одраз онога што Откривење учи о заповести, кажњивој смрћу, да се обожава друга врста лика. „И би јој дано да даде дух икони звијериној, да проговори икона звијерина, и да учини да се побију који се год не поклоне икони звијериној“ (Откривење 13,15).

Прочитајте следеће текстове: Откривење 13,11-17; Откривење 14,9.11.12; Откривење 16,2; Откривење 19,20 и Откривење 20,4. Какав контраст је ту приказан, којим се заповести Божје постављају насупрот заповестима људским?

Божји народ је позван да се поклони „ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“, то јест, Створитељу, насупрот звери и њеној икони. Тројица јеврејских младића, суочена са сличном претњом, одбила су да се поклоне икоме или ичему другом, осим том истом Богу Створитељу. Према томе, колико год да су различите околности између онога што се десило у пољу Дури, када је издата заповест да се људи клањају статуи уместо Створитељу, и онога што ће се десити широм света, кад људи буду позвани да се поклоне икони звери уместо Створитељу – принцип је исти.

Прочитајте текст Римљанима 1,18-25. (Запазите везу између Римљанима 1,18 и текста Откривење 14,9.10 када је реч о појму „гњев Божи“.) У ком смислу је, дакле, спорно питање у вези са клањањем икони само још једна манифестација истог принципа у погледу тога коме, у крајњој линији, припада наша оданост?

Богослужење или обожавање не мора нужно да значи клањање и приношење тамјана, мада може да значи и то. Ми обожавамо онога или оно чему смо до крајње мере одани. Када узмемо у обзир ко је Бог – наш Створитељ и, након онога што је учинио за нас у личности Исуса, такође и наш Искупитељ – онда је, наравно, Он једини кога треба обожавати. Све друго је идолатрија. Можда нам то може помоћи да објаснимо следеће Исусове тешке речи: „Који није са мном, против мене је; и који не сабира са мном, просипа“ (Матеј 12,30). Завршни догађаји ће једноставно бити драматична манифестација те истине.

ПРОГОНСТВО РАНЕ ЦРКВЕ

Стари завет није једино место где налазимо предлике завршних догађаја. Налазимо их такође и у Новом завету. Живот није био лак за хришћане у првом веку. Најпре су их мрзели многи припадници саме њихове религије, који су их видели као претњу Мојсијевој вери. А онда су се суочили са гневом паганског Римског царства. „Све земаљске и паклене снаге сврстале су се против Христа у лицу Његових следбеника. Незнабоштво је схватило да ће, уколико хришћанство буде победило, његови храмови и олтари бити уклоњени са лица Земље; зато је прикупило све снаге да уништи хришћанство. Плануле су ватре прогонства.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 39 (оригинал).

Постоји извештај у књизи Дела апостола који приказује, доста снажно, шта би Божји народ могао да очекује док се приближава ост-варењу сценарија који налазимо у 13. поглављу Откривења.

Прочитајте текст Дела 12,1-17. Који би елементи тог извештаја могли да навесте догађаје последњих дана?

Јакову је била одруљена глава, а Петар је требало да буде следећи. Била је проглашена смртна казна над хришћанима. Вероватно један од најјупечатљивијих аспеката тог извештаја огледа се у чињеници да је Петар, у ноћи која је требало да буде најгора у његовом животу, *спавао* тако чврсто, да је анђео заправо морао да га удари да би га пробудио!

Петар је, наравно, на чудесан начин ослобођен и успео је да дође на окупљање верника који нису могли да поверују да је он заиста ослобођен, мада су се управо молили за то. Библија каже да су они били *зайањени* – што нас наводи да се запитамо колико често се и ми молимо, а у ствари се једва усуђујемо да поверујемо да ће нас Бог заиста услышати.

Неки верници су били поштеђени, други су били убијени. А како се будемо ближили крају времена, иста ствар ће се дешавати поново. И сам Петар, мада је том приликом поштеђен, на крају је умро због своје вере. Чак му је Исус лично рекао на који начин ће се то десити: „Заиста, заиста ти кажем: кад си био млад, опасивао си се сам и ходио си куда си хтио; а кад остариш, ширићеш руке своје и други ће те опасати и одвести куда нећеш. А ово рече показујући каком ће смрти прославити Бога. И рекавши ово рече му: хајде за мном” (Јован 21,18.19).

Запазите да Исус, након што му је открио на који начин ће умрети, ипак каже Петру: „Хајде за мном.“ Шта би то требало да нам каже о разлозима зашто чак ни смртна претња не би требало да нас спречи да следимо Господа?

ЖИГ ЗВЕРИ

Како су године пролазиле, а завршни догађаји, попут издавања смртног декрета и наметања жига звери, нису се још увек одиграли, неки су почели да изражавају сумњу, чак и постајали скептици у вези са нашим тумачењем завршних догађаја, укључујући и то да би спор око Суботе и недеље могао да буде у самом средишту завршног сукоба.

Књига Откривење је јасна – или обожавамо Створитеља или звер и њену икону. А будући да је седми дан, Субота, основни знак – који нас враћа уназад до самог Едема (видети: 1. Мојсијева 2,1-3) – Бога као Створитеља, не би требало да нас чуди што ће она бити у средишту дебате у вези са обожавањем Створитеља. Такође, није случајно што је звер иста она сила која је променила заповест о Суботи са библијског дана на недељу, о чему не постоји никаква потврда у Библији. Имајући на уму сву ту позадину, идеја да су Субота и недеља повезане са питањем богослужења – опет, или Створитељу (видети Откривење 14,6.7), или звери – има пуно смисла. И у Новом завету такође имамо наговештај у вези са питањем Суботе као седмог дана наспрот људском закону.

Прочитајте следеће стихове: Матеј 12,9-14 и Јован 5,1-16. Које питање је навело верске вође да пожелеле да убију Исуса?

Према Матејевом еванђељу, након што је Исус у суботу исцелио човека са осушеном руком (Матеј 12,9-13), како су верске вође реаговале? „А фарисеји изишавши начинише вијећу о њему како би га погубили“ (Матеј 12,14). Смрт због Суботе? У тексту Јован 5,1-16, после још једног чудесног исцељења у седми дан, вође „гоњашу... Исуса, и гледаху да га убију, јер чињаше то у суботу“ (Јован 5,16).

Смрт због људске традиције (ништа у Библији не забрањује исцељивање суботом, баш као што ништа не наговештава да Суботу треба заменити недељом) која се супроти библијској Суботи? Мада у овом конкретном случају са Исусом спорно питање није било исто као оно које ће се јавити у завршним догађајима, ипак је довољно слично – људски закон наспрот Божјем, а у оба случаја, спорни закон се тиче библијске Суботе.

Умирање због једне од Божјих заповести? На који начин би се лако могао рационализовати излаз из такве ситуације?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Велика борба* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Божји народ избављен“, стр. 635–652 (оригинал).

„Бог је током свих времена деловао преко светих анђела и помагао своме народу и избављао га. Небеска бића живо су учествовала у људском животу и пословима. Анђели су се појављивали у одећи која је блистала као муња, или су долазили одевени у обично путничко рухо. Анђели су пред Божје слуге излазили у облику људи. Одмарали су се у току подневних сати под храстовима као да су уморни. Прихватили су гостопримство у људским домовима. Служили су као водичи путницима које је затекла ноћ. Својим рукама, палили су ватру на олтару. Отварали су тамничка врата и ослобађали Божје слуге. Одевени у небеску одећу, дошли су да одвале камен са Спаситељевог гроба.

Анђели су често у људском облику присуствовали скуповима праведних, али посећивали су и скупове безаконика, као што су долазили у Содом да начине извештај о његовим становницима, и да утврде да ли су прекорачили границе Божјег стрпљења. Господ воли да чини милост, и због неколицине оних који Му стварно служе, обуздава катастрофе и продужава спокојство мноштву. Мало је оних, што греше против Бога, који знају да за свој живот дугују оном малом броју верних које су уживали да исмевају и тлаче!“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 631, 632 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте стих 2. Тимотију 1,7. Разговарајте о појединостима пророчанстава које вас највише забрињавају. Како да отресемо са себе дух страха и да нађемо Божју поруку наде, чак и у пророчанствима која говоре о прогонству због наше вере?
2. У овом тренутку нам је можда тешко да схватимо како би то Субота и недеља могле да постану главно спорно притање у завршним догађајима, али погледајте како брзо свет може да се промени. Чему би то требало да нас научи у вези с тим да своју веру не треба заснивати на текућим догађајима, који могу да се преокрену у тренутку, већ само на Божјој откривеној Речи?
3. Размислите о тексту Данило 2 (па чак и Данило 7). Сва та царства су дошла и прошла тачно онако као што је проречено. Данас, кад се осврнемо на историју, можемо да видимо да се то заиста догодило, баш као што је проречено. Из наше перспективе, само још једно царство треба да дође. Које је то царство и зашто можемо бити сигурни да ће оно заиста доћи, као што је проречено?

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 12,38-42; Јона 3,5-10; Откривење 18,4; Данило 5,1-31; Откривење 16,12-19; 2. Дневника 36,22.23.

Текст за памћење: „А он им рече: Јеврејин сам, и бојим се Господа Бога небескога, који је створио море и суху земљу“ (Јона 1,9).

Ове седмице баћићемо последњи поглед на извештаје који нам помажу да јасније сагледамо догађаје последњих дана. Овог пута размотрићемо Јонину мисију у Ниниви, пад Вавилона и успон Кира, персијског цара који је ослободио Божји народ и омогућио му да се врати у обећану земљу.

Као што је случај и са осталим извештајима које смо испитали, ови историјски догађаји имали су дубок смисао за сваку генерацију. Али осим тога, они су *посебно* битни за последње генерације које живе непосредно пре Христовог повратка. Наиме, из тих историјских извештаја можемо извући различите елементе који нам помажу да боље разумемо оно што називамо „садашњом истином“.

У исто време, морамо имати на уму нешто што важи за све ове догађаје који се, по свему судећи, могу сматрати предликама дешавања последњих дана – морамо водити рачуна да сагледавамо шире теме и алузије, а не да рашчлањујемо сваки детаљ до тачке стварања пророчких апсурда. Као што је случај са Исусовим параболама, требало би да тражимо главне поруке и принципе. Не треба да „цеди-мо“ сваки детаљ у нади да ћемо наћи неке скривене истине. Уместо тога, требало би да тражимо основне контуре и принципе, јер на основу њих можемо открити елементе битне за последње дане.

* **Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 28. јун.**

ПРОРОК ПРОТИВ СВОЈЕ ВОЉЕ

Књига о Јони (видети: Јона 1-4), иако кратка, врши приличан утицај. Многи верници проналазе свој одраз у том пророку, који се нерасто одазвао свом задатку. Осим тога, Његова животна прича садржи значајне додатне назнаке будућих догађаја.

Прочитајте текст Матеј 12,38-42. На које се делове изевштаја о Јони Исус позива када се обраћа књижевницима и фарисејима? Које се поуке о суду налазе у тој Његовој изјави?

Исус је изјавио да је Он већи од Јоне. Он је знао да долазак на овај свет подразумева крст, али ипак је дошао „да нађе и спасе што је изгубљено“ (Лука 19,10). Јона је провео три дана у утроби велике рибе због сопствених греха, а Исус је провео три дана у гробу због наших греха. То је оно што је било неопходно да би се изгубљени спасили.

Ми данас знамо Јону као невољног пророка, неспремног да иде у Ниниву. Из људске перспективе то је лако разумети – Асирци су спроводили бруталан режим. Асирски мурални препуни су призора необичне суровости – освојени народи убијани су на најокрутније начине који се уопште могу замислити. Ко би желео да се суочи са могућим последицама позивања на покајање у њиховом главном граду?

Међутим, постоји један важан моменат у том извештају који би могао да упућује на покрет остатка последњег времена. Наиме, када га питају ко је он, Јона одговара: „Јеврејин сам, и бојим се Господа Бога небескога, који је створио море и суху земљу“ – што је изјава која умногоме подсећа на поруку првог анђела (Јона 1,9; Откривење 14,7). Заиста, Јонин нагласак на Господу као ономе „који је створио море и суху земљу“, наравно, упућује на Њега као Створитеља. Та чињеница је основни разлог зашто треба да Га обожавмо и да Му служимо, а богослужење је од средишње важности за догађаје последњих дана.

У исто време, и ми смо задужени да проповедамо потенцијално непопуларну поруку у духовном Вавилону. Рећи: „Изиђите из ње, народе мој“ (Откривење 18,4), значи рећи свету да мора да се покаје – што је порука која је скоро увек изазивала негативне реакције многих народа – чак и кад је изношена на најљубазнији могући начин. Ко од нас није доживео негативне, па чак и непријатељске реакције на своје сведочење? То је једноставно део „посла“.

Колики удео „Јоне“ налазите у себи? Како можете превазићи тај погрешан став?

ДЕЛО ПОКАЈАЊА

Јона је имао веома јасну поруку за народ Ниниве. „И Јона поче ићи по граду један дан хода, и проповиједат и рече: јоште четрдесет дана, па ће Ниневија пропасти!“ (Јона 3,4). То делује прилично јасно – место је било осуђено на пропаст. На крају крајева, зар то није била реч изговорена директно од Господњег пророка?

Па ипак, шта се десило са Нинивом?

Прочитајте текст Јона 3,5-10. Зашто се то пророчанство, на крају, није испунило?

Да, цео град се покајао, и проречена пропаст је спречена, бар за неко време. „Казна над њима није била извршена, Бог Израиља је био узвишен и слављен у целом незнабожачком свету, а Његов закон поштован. Тек је после много година Ниневија пала као плен у руке околним народима зато што је заборавила Бога и охолост узвисила.“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 271 (оригинал).

Можемо ли очекивати нешто слично у последњим данима, када се последња порука палом свету буде објављивала? Да – и не. То јест, биће много људи широм света који ће се одазвати на позив: „Изиђите из ње, народе мој, да се не помијешате у гријехе њезине, и да вам не науде зла њезина“ (Откривење 18,4). Широм света, људи ће заузети свој став и, упркос звери, држаће „заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12). Ти људи, попут оних у Ниниви, биће поштеђени осуде која ће пасти на изгубљене.

Дакле, нека пророчанства су условна, попут Божје најаве да ће Нинива бити уништена – она би била уништена да се народ није одвратио од свог зла (видети текст Јеремија 18,7-10). Међутим, нека пророчанства нису дата под таквим условима. Она ће се испунити без обзира на људски одговор. Месијанска пророчанства о Христовом првом и другом доласку, жиг звери, изливање зала, прогонство на крају времена – та пророчанства нису условна; то ће се све десити шта год да људи ураде. А то што људи раде, одлуке које доносе и избори које праве, одредиће само на којој ће страни они бити када се завршни догађаји, најављени од пророка, буду одиграли.

Какве одлуке сада доносите које би могле да вам укажу на то шта ћете изабрати онда када се буде поставило питање да ли ћете обожавати Бога или икону звери?

ВАЛТАЗАРОВА ГОЗБА

Након што је град Ниниву покорила (612. пре н. е.) коалициона војска, састављена од Миђана и Вавилонаца (предвођених Навуходоносоровим оцем), град Вавилон је доживео препород какав није видео још од времена Хамурабија, свог великог законодавца. Под Навуходоносором, који је сада био ослобођен проблема изазваним асирским нападима, богатство и утицај града Вавилона нарастали су у тој мери да околни народи нису имали другог избора осим да невољно признају његову доминацију. Он је био круна света, и народи који су желели да напредују изјашњавали су се да ће му бити лојални.

У међувремену, по ономе што се да закључити, Навуходоносор је умро као верник, исповедајући да је Данилов Бог заиста пуноправни владар свих народа (Данило 4,34-37). А следећи извештај који нам пружа Књига пророка Данила је онај о његовом наследнику, намеснику Валтазару.

Прочитајте текст Данило 5,1-31. Које важне духовне поруке можемо преузети из тог извештаја? На чему се Валтазар на крају спотакао?

Можда најтужнији, најтрагичнији део овог извештаја налазимо у стиху Данило 5,22. Пошто је препричао цару догађаје у вези са падом, а онда и опоравком Навуходоносора, Данило му каже: „А ти, Валтасаре, сине његов, нијеси понизио срца својега премда си знао све ово.“ Дакле, иако је имао прилику да сазна истину, иако је можда чак из прве руке могао да види шта се десило Навуходоносору – он је одлучио да занемари те догађаје, и да крене истим путем који је његовом претходнику донео тако много невоља.

Као што је Навуходоносор учинио кад је подигао златну статуу, Валтазар је отворено пркосио ономе што је Данилов Бог прорекао. Употребивши храмске судове на светогрдан начин, вероватно је хтео да нагласи чињеницу да је Вавилон покорио Јевреје, и да сад може слободно да располаже светим предметима њиховог Бога. Другим речима, хтео је да каже да они, Вавилонци, још увек имају превласт над тим Богом који је предвидео њихову пропаст.

Био је то заиста чин крајњег пркоса, премда је Валтазар имао довољно доказа, „чврстих доказа“ да би ваљало поступити мудрије. Имао је довољно интелектуалног знања да би спознао истину, али проблем је било његово срце. И у последњим данима, када се коначна криза буде обрушила на свет, људима ће бити пружена прилика да сазнају истину. Али оно што ће одредити њихов избор, као у случају Валтазара, биће њихово срце.

ИСУШИВАЊЕ ЕУФРАТА

Једна од предности Вавилона био је начин на који је река Еуфрат текла испод његових зидина, снабдевајући град неограниченим залихама воде. Али то се показало и као његова слабост. Нитокрис, древна вавилонска царица, изводила је земљане радове дуж реке да би направила пут ка граду. У том процесу, преусмерила је реку у оближњу мочвару, како би омогућила копачима да неометано раде. Кир је схватио да би то и он могао да уради, исушујући Еуфрат у довољној мери да би са својим трупама неометано умарширао испод зида. Кад се нашао унутар зидина града, открио је да одбрамбени зидови дуж реке, који су водили ка граду, уопште нису брањени, тако да је град пао за једну ноћ. Древни грчки историчар Херодот пише да „они који су живели у центру Вавилона нису ни слутили да су предграђа пала, јер је то било време слава и сви су плесали и препуштали се задовољствима“. – Herodotus, *The Histories*, Tom Holland, trans. (New York: Penguin, 2015), p. 94. Има ли икакве сумње у то да је реч о истој прослави која је описана у 5. поглављу Књиге пророка Данила?

Прочитајте текстове Данило 5,18-31 и Откривење 16,12-19. Које паралеле налазите између неких од зала из Откривења и извештаја о паду Вавилона?

Објашњавајући им како да препознају знаке времена, Исус је упозорио своје ученике: „Стражите дакле, јер не знате у који ће час доћи Господ ваш. Али ово знајте: кад би знао домаћин у које ће време доћи лупеж, чувао би и не би дао поткопати куће своје“ (Матеј 24,42.43). Као и приликом пада древног Вавилона, Христова изненадна појава затећи ће савремени Вавилон неспремним. Али не мора тако да буде. У мноштву детаљних пророчанстава дато нам је обиље доказа о Исусовом скором доласку.

Свет неће бити изненађен само зато што не зна шта је Бог прорекло. Биће изненађен зато што је одлучио да не верује у оно што је Бог казао да ће се десити.

Прочитајте стих Откривење 16,15. Чак и усред свих тих упозорења о времену краја, налазимо еванђеоску поруку. Коју? Шта значи „не ходати го“?

КИР – ПОМАЗАНИК

Када је Кир освојио град Вавилон, године заточеништва Божјег народа биле су завршене. Персијанци су им допустили да се врате у обећану земљу и да поново саграде храм. Под Киrom, Персијско царство је постало највеће у историји, уз оно што је историчар Том Холанд назвао „највећим ширењем територија које је свет икада видео“. – Tom Holland, *Dominion Basic Books*, Kindle Edition, p. 25.

Као што је био обичај међу Персијанцима, Кира су звали „Велики цар“ или чак „Цар над царевима“.

Кир наговештава шта ће се догодити када се Христос буде вратио по своју цркву: Он је Цар који долази са истока (упоредити са стихом Матеј 24,27), ратује против Вавилона и ослобађа Божји народ да коначно изађе из Вавилона и врати се у обећану земљу. (Видети Откривење 19,11-16.) Зато Бог говори о Киру као о „помазанику својему“ (Исаија 45,1). Тај чувени Персијанац не само да је ослободио Божји народ, већ је и његов поход против Вавилона такође био тип Христовог другог доласка.

Прочитајте стихове 2. Дневника 36,22.23. У чему је извештај о Киру паралелан са оним о Навуходоносору? У чему се разликује? Какав је значај Кировог декрета? На крају крајева, како је он утицао на много тога што је повезано са првим Исусовим доласком, вековима касније?

Првобитни редослед старозаветних књига промењен је у наше време тако да се завршава Књигом пророка Малахије, али у почетку Стари завет се завршавао управо ту – том изјавом цара Кира. Следећи текст у канону Светог писма било би Еванђеље по Матеју, које почиње рођењем Христа, антитипског Кира. Кир је омогућио обнову земаљског храма. Исус је започео своју службу у небеском храму – што ће се завршити Његовим повратком и нашим ослобођењем.

Кир, наравно, није *савршена* слика Христа. Ниједан тип не поклапа се савршено са антитипом, и ми морамо водити рачуна да не приписујемо превелико значење сваком ситном детаљу. У сваком случају, он се, шире гледано, сматра типом „Спаситеља“.

Како је фасцинантно што је Бог, на тако запажен начин, употребио једног паганског цара да изврши Његову вољу! Упркос томе како ствари споља изгледају, како можемо спознати истину да ће Господ, у дугорочном смислу, учинити да догађаји последњег времена буду тачно онакви како је то проречено?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Историја пророка и царева* од Елен Г. Вајт прочитајте део поглавља под насловом „Невидљиви стражар“, од 535. до 538. стране оригинала.

„Сваки народ који се појавио на позорници догађаја добио је дозволу да заузме своје место на Земљи да би се показало хоће ли испуни-ти намере Стражара и Свеца. Пророчанство је описало појављивање и напредовање великих светских империја – Вавилона, Медо-Персије, Грчке и Рима. Са сваком од њих, као и са народима мање моћи, историја се понављала. Све оне имале су своје време пробе; све су промашиле циљ, слава им је избледела и моћи им је нестало.

Иако су народи одбацивали Божја начела и тако изазивали своју пропаст, божанска, свемоћна намера незадрживо се остваривала током векова.“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 535 (оригинал).

У 18. поглављу своје књиге пророк Јеремија посматра грнчара како ради оно што је посао грнчара – обликује и ваја шта год да је то што хоће да направи. И управо ту слику, грнчара који обликује глину, Бог користи да би објаснио условљеност у библијском пророштву. А да би био сигуран да ћемо Га исправно разумети, Господ проговара преко Јеремије, и каже: „Кад бих рекао за народ и за царство да га истријebим и разорим и затрем; ако се обрати народ ода зла, за које бих рекао, и мени ће бити жао са зла, које мишљах да му учиним. А кад бих рекао за народ и за царство да га сазидам и насадим; ако учини што је зло преда мном не слушајући гласа мојега, и мени ће бити жао добра које рекох да му учиним“ (Јеремија 18,7-10).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о Исусовој изјави да ће Нинива боље проћи на суду него Божји народ који се удаљио од истине. (Видети: Матеј 12,39-42.) Коју поуку може Божја црква да извуче из тог упозорења?
2. Запазите изјаву Елен Г. Вајт да се са сваком следећом империјом „историја... понављала“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 535 (оригинал). Шта видите као заједничку нит међу свим царствима набројаним у пророчанству? На које начине су она следила исти пророчки пут? У ком смислу и наш данашњи свет иде за њима?
3. Размислите о идеји да често није ум, интелект, то што људе спречава да верују, већ управо срце. Како би то сазнање могло да утиче на ваш начин сведочења другима?

Дођите, научићу вас

1. У	Приче 8,14.	Савет је Господњи
2. С	Исаија 55,1.	Ходите, купујте и једите без новца
3. Ч	Исаија 1,18.	Дођите, па ћемо се судити
4. П	Матеј 11,28–30.	Узмите јарам Мој на себе јер је лак
5. С	Псалам 34,11.	Дођите, научићу вас

Клањајте се Богу

6. Н	Псалам 37,3.	Уздајте се у Господа
7. П	Псалам 46,10.	„Утолите и познајте да сам ја Бог“
8. У	Јован 15,4.	Будите у Мени
9. С	Псалам 99,9.	Клањајте се Богу
10. Ч	Приче 3,1.2.	Не заборавите Мој закон
11. П	Псалам 37,5.	Предај Му свој пут
12. С	Псалам 55,22.	Стави на Бога своје бreme

Поштујте Бога

13. Н	Приче 4,7.	Стеците мудрост
14. П	Псалам 34,13.	Нека се ваш језик уздржи од зла
15. У	Псалам 37,7.	Ослоните се на Господа
16. С	Приче 3,9.10.	Поштујте Бога
17. Ч	Приче 4,26.	Мерите своју стазу
18. П	2. Дневника 20,20.	Чувајте своје срце
19. С	1. Коринћанима 6,20.	Прославите Бога

Пазите на Моје речи

20. Н	2. Тимотију 2,15.	Учите
21. П	2. Тимотију 2,22.	Бежите од телесних страсти
22. У	Римљанима 12,17.	Будите племенити
23. С	Приче 1,23.	Обратите се кад вам упутим прекор
24. Ч	Приче 7,24.25.	Пазите на Моје речи
25. П	Приче 4,14.15.	Уклањајте се од зла
26. С	Псалам 35,2.	Пробудите се

Држите се поука

27. Н	Римљанима 12,2.	Не владајте се према овоме свету
28. П	Приче 9,6.	Оставите лудост
29. У	1. Тимотију 6,11.	Бежите од овога
30. С	Приче 4,13.	Држите се поука

Сви су зашли с правог пута

1. Ч	Исаија 53,6.	Сви су зашли с правог пута
2. П	Исаија 52,3.	Продали сте се
3. С	2. Тимотију 2,26.	Грешници су заробљени

Они који се покају живеће

4. Н	Јеремија 17,9.	Срце је преварно
5. П	Римљанима 8,7.8.	Телесно мудровање непријатељство је Богу
6. У	Језекиљ 36,31.	Опоменућете се својих злих путева
7. С	2. Коринћанима 7,10.	Жалост која је по Богу доноси покајање
8. Ч	Језекиљ 18,21.	Они који се покају живеће
9. П	Римљанима 2,4.	Његова доброта води на покајање
10. С	О Јову 11,13.14.	Уклоните своје безакоње

Нећу више грешити

11. Н	Исаија 1,16.	Умијте се, очистите се
12. П	2. Дневника 30,8.	Не будите тврдоврати, покорите се
13. У	О Јову 34,31.32.	Нећу више грешити
14. С	Осија 12,4.5.	Јаковљево покајање
15. Ч	Јездра 9,6.	Јездрино покајање
16. П	Немија 9,33.	Немијино покајање
17. С	Псалам 40,12.13.	Давидово покајање

Ако Ме потраже, услишићу их

18. Н	Проповедник 2,11.	Соломуново покајање
19. П	Лука 19,8.	Закхејево покајање
20. У	1. Тимотију 1,15.	Павлово покајање
21. С	Језекиљ 18,22.	Ваши греси се неће спомињати
22. Ч	Јеремија 3,12.13.	Познајте своја безакоња
23. П	Осија 6,1.	Господ ће нас исцелити и завити
24. С	2. Дневника 7,14.	Ако Ме потраже, услишићу их

Ко је Бог као Ти?

25. Н	1. Петрова 2,24.	Треба да умремо својим гресима
26. П	1. Петрова 2,6.	Христос је сигуран темељ
27. У	Титу 2,11.	Спасење се прима благодаћу Божјом
28. С	Михеј 7,18.	Ко је Бог као Ти?
29. Ч	Дела 5,31.	Бог Га је узвисио
30. П	1. Солуњанима 5,24.	Веран је Онај који нас позива
31. С	Јездра 9,13.	Бог нас прекорева мање...

Пут послушности је милост и истина

1. Н 2. Коринћанима 3,18. Преображавамо се у Његово обличје
2. П 1. Петрова 1,23. Кроз Реч се поново рађамо
3. У Јован 3,5.6. Новорођење, дело Светог Духа
4. С Матеј 7,21. Послушност неопходна за улазак у Небо
5. Ч Псалам 25,10. Пут послушности је милост и истина
6. П Псалам 18,44. Незнабожац и туђинац покорни су Богу
7. **С** 1. О царевима 3,14. Дуг живот обећан је послушнима

Раст у познању Бога

8. Н Откривење 22,14. Благо онима који творе Његове заповести
9. П 1. Јованова 5,3. Његове заповести нису тешке
10. У Исаја 1,19.20. Уништење је последица непослушности
11. С Ефесцима 4,14.15. Више нисмо деца...
12. Ч Колошанима 1,10. Раст у познању Бога
13. П Осија 14,5.6. Снага и лепота карактера
14. **С** 2. Петрова 3,18. Напредујте у благодати и познању

Трчите према циљу

15. Н 1. Петрова 2,2.3. Божја Реч подстиче раст
16. П Јован 6,57.58. Божја Реч је хлеб са Неба
17. У Филибљанима 3,13.14. Трчите према циљу
18. С Псалам 16,8. Нећу посрнути
19. Ч Псалам 1,3. Бићу као дрво
20. П Лука 16,10. Верност у малим стварима
21. **С** Псалам 27,1. Нећу се плашити

Бићемо нова твар

22. Н Колошанима 3,16. Христова Реч уселиће се међу вас
23. П Колошанима 2,6.7. Укорени и назидани у Њему
24. У Ефесцима 6,13. Свршивши све, одржаћу се
25. С 1. Јованова 3,3. Преображавајућа сила истине
26. Ч 2. Коринћанима 5,17. Бићемо нова твар
27. П Филибљанима 1,10. Преображен живот је чист
28. **С** Филимону 1,11. Преображен живот доноси род

Бог испуњава обећања ако сарађујемо

29. Н Галатима 5,22.23. Родови Духа
30. П Матеј 7,17–20. По родовима ћете их познати

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33	3. «	21-23
4. «	13-16			4. «	24-26
5. «	17-19	4. «	34-36	5. «	27-29
6. «	20-22	5. Јездра	1-3	6. «	30-34
7. 2. О цар.	1-3	6. «	4-6	7. «	35-37
8. «	4-6	7. «	7-10		
9. «	7-9	8. Немија	1-3	8. «	38-40
10. «	10-12	9. «	4-7	9. «	41-43
11. «	13-16	10. «	8-11	10. «	44-46
12. «	17-19	11. «	12-13	11. «	47-49
		12. О Јестири	1-3	12. «	50-52
13. «	20-22	13. «	4-6	14. «	53-57
14. «	23-25	14. «	7-10		58-60
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6	16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9	17. «	9-11	17. «	67-69
18. «	10-14			18. «	70-72
19. «	15-17	18. «	12-14	19. «	73-75
		19. «	15-17	20. «	76-80
20. «	18-20	20. «	18-20	21. «	81-83
21. «	21-23	21. «	21-23		
22. «	24-26	22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29	23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Днев.	1-3	24. «	31-33	24. «	90-92
25. «	4-7			25. «	93-95
26. «	8-10	25. «	34-36	26. «	96-98
		26. «	37-39	27. «	99-103
27. «	11-13	27. «	40-42	28. «	104-106
28. «	14-16	28. Псалам	1-3		
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22	30. «	7-11	30. «	110-114
		31. «	12-14		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Април	Мај	Јун
1. Псалам 78,43-56.	1. Псалам 103.	1. Псалам 121.
2. Псалам 78,57-72.	2. Псалам 104,1-18.	2. Псалам 122.
3. Псалам 79.	3. Псалам 104,19-35.	3. Псалам 123.
4. Псалам 80.	4. Псалам 105,1-15.	4. Псалам 124.
5. Псалам 81.	5. Псалам 105,16-31.	5. Псалам 125.
6. Псалам 82.	6. Псалам 105,32-45.	6. Псалам 126.
7. Псалам 83.	7. Псалам 106,1-16.	7. Псалам 127.
8. Псалам 84.	8. Псалам 106,17-32.	8. Псалам 128.
9. Псалам 85.	9. Псалам 106,33-48.	9. Псалам 129.
10. Псалам 86.	10. Псалам 107,1-21,	10. Псалам 130.
11. Псалам 87.	11. Псалам 107,22-43.	11. Псалам 131.
12. Псалам 88	12. Псалам 108.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,1-13.	13. Псалам 109,1-16.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,14-26.	14. Псалам 109,17-31.	14. Псалам 134.
15. Псалам 89,27-39.	15. Псалам 110.	15. Псалам 135.
16. Псалам 89,40-52.	16. Псалам 111.	16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 90.	17. Псалам 112.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 91.	18. Псалам 113.	18. Псалам 137.
19. Псалам 92.	19. Псалам 114.	19. Псалам 138.
20. Псалам 93.	20. Псалам 115.	20. Псалам 139.
21. Псалам 94.	21. Псалам 116.	21. Псалам 140.
22. Псалам 95.	22. Псалам 117.	22. Псалам 141.
23. Псалам 96.	23. Псалам 118,1-14.	23. Псалам 142.
24. Псалам 97.	24. Псалам 118,15-29.	24. Псалам 143.
25. Псалам 98.	25. Псалам 119,1-34.	25. Псалам 144.
26. Псалам 99.	26. Псалам 119,35-63.	26. Псалам 145.
27. Псалам 100.	27. Псалам 119,64-90.	27. Псалам 146.
28. Псалам 101.	28. Псалам 119,91-117.	28. Псалам 147.
29. Псалам 102,1-14.	29. Псалам 119,118-143.	29. Псалам 148.
30. Псалам 102,15-28.	30. Псалам 119,144-176.	30. Псалам 149.
	31. Псалам 120.	

*Предлажемо верницима да ове шексјиве чийају у
шоку вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2025. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Струмица , Ђевђелија	18,56	19,05	19,13	19,21
Радовиш, Кавадарци	18,58	19,07	19,15	19,23
Пирот , Велес, Прилеп, Битољ	19,00	19,09	19,17	19,25
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	19,02	19,11	19,19	19,27
Параћин, Крушевац , Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	19,04	19,13	19,21	19,29
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица, Призрен	19,06	19,15	19,23	19,31
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,08	19,17	19,25	19,33
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,10	19,19	19,27	19,35
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,12	19,21	19,29	19,37
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,14	19,23	19,31	19,39
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор, Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина, Тузла, Сарајево , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	19,16	19,25	19,33	19,41
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,18	19,27	19,35	19,43
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,20	19,29	19,37	19,45
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар, Корчула	19,22	19,31	19,39	19,47
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска, Градишка, Нова Градишка, Сплит, Брач, Вис	19,24	19,33	19,41	19,49
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,26	19,35	19,43	19,51
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,28	19,37	19,45	19,53
Мурска Сوبота, Птуј, Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слуњ, Госпић, Задар, Дуги оток	19,30	19,39	19,47	19,55
Марибор , Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,32	19,41	19,49	19,57
Дравоград, Межица, Љубљана , Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,34	19,43	19,51	19,59
Крањ, Постојна, Пула	19,36	19,45	19,53	20,01
Крањска Гора , Јесенице , Горица, Копар, Ровињ	19,38	19,47	19,55	20,03

Подаци из ове табеле изведени су по највишем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2025. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Струмица , Ђевђелија	19,26	19,34	19,42	19,49	19,56
Радовиш, Кавадарци	19,28	19,36	19,44	19,51	19,58
Велес, Прилеп, Битољ	19,30	19,38	19,46	19,53	20,00
Пирот , Врање, Куманово, Скопље , Охрид	19,32	19,40	19,48	19,55	20,02
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,34	19,42	19,50	19,57	20,04
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,36	19,44	19,52	19,59	20,06
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,38	19,46	19,54	20,01	20,08
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,40	19,48	19,56	20,03	20,10
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,42	19,50	19,58	20,05	20,12
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,44	19,52	20,00	20,07	20,14
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,46	19,54	20,02	20,09	20,16
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,48	19,56	20,04	20,11	20,18
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,50	19,58	20,06	20,13	20,20
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковици, Мостар, Мегковић, Пељешац	19,52	20,00	20,08	20,15	20,22
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	19,54	20,02	20,10	20,17	20,24
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	19,56	20,04	20,12	20,19	20,26
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска, Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	19,58	20,06	20,14	20,21	20,28
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,00	20,08	20,16	20,23	20,30
Бјеловар , Биоград	20,02	20,10	20,18	20,25	20,32
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дути Оток	20,04	20,12	20,20	20,27	20,34
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Птуј, Цеље	20,06	20,14	20,22	20,29	20,36
Мурска Собота, Зидани Мост, Ријека	20,08	20,16	20,24	20,31	20,38
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,10	20,18	20,26	20,33	20,40
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,12	20,20	20,28	20,35	20,42
Јесенице , Копар, Горица	20,14	20,22	20,30	20,37	20,44
Крањска Гора	20,16	20,24	20,32	20,39	20,46

Подаци из ове табеле изведени су по највишем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2025. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6	13.	20.	27.
Струмица, Ђевђелија	19,59	20,03	20,06	20,06
Радовиш, Кавадарци	20,01	20,05	20,08	20,08
Велес, Прилеп , Битољ	20,03	20,07	20,10	20,10
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,05	20,09	20,12	20,12
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,07	20,11	20,14	20,14
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,09	20,13	20,16	20,16
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица, Ђаковица	20,11	20,15	20,18	20,18
Параћин, Крушевац , Пећ	20,13	20,17	20,20	20,20
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,15	20,19	20,22	20,22
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,17	20,21	20,24	20,24
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,19	20,23	20,26	20,26
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,21	20,25	20,28	20,28
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,23	20,27	20,30	20,30
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет, Пељешац	20,25	20,29	20,32	20,32
Сента, Бачка Топола, Кула , Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,27	20,31	20,34	20,34
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,29	20,33	20,36	20,36
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,31	20,35	20,38	20,38
Славонска Пожега, Бања Лука	20,33	20,37	20,40	20,40
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,35	20,39	20,42	20,42
Вировитица, Биоград	20,37	20,41	20,44	20,44
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги оток	20,39	20,43	20,46	20,46
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	20,41	20,45	20,48	20,48
Мурска Субота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,43	20,47	20,50	20,50
Марибор , Птуј, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,45	20,49	20,52	20,52
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,47	20,51	20,54	20,54
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копар, Ровињ	20,49	20,53	20,56	20,56
Јесенице , Горица	20,51	20,55	20,58	20,58
Крањска гора	20,53	20,57	21,00	21,00

Подаци из ове табеле изведени су по лејџнем рачунању времена.

ЈУЖНА АЗИЈСКО-ПАЦИФИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Централни Филипини	1404	576	219.955	30.039.305
Источна Индонезија	1033	137	130.441	15.946.559
Малезија	303	157	60.801	33.849.000
Мјанмар	246	95	37.741	55.425.000
Северни Филипини	1631	459	404.500	49.834.717
Југоисточна Азија	93	305	39.512	189.398.000
Југоисточни Филипини	1294	759	406.549	18.753.908
Југозападни Филипини	1128	568	281.877	18.709.070
Западна Индонезија	917	323	100.326	262.749.441
Припојена поља				
Сингапурска област	7	0	3.437	5.826.000
Мисија Источни Тимор	7	2	812	1.361.000
Укупно:	8058	3.381	1.685.951	681.892.000

ПРОЈЕКТИ:

- Изградња дечјег обданишта на кампусу адвентистичког факултета Мјаунгмја, Мјанмар
- Изградња центра утицаја „Нада у животу“ у Јангону, Мјанмар
- Изградња здравствене клинике, Брунеј
- Изградња адвентистичке теолошке средње школе „Набире“ у Индонезији